கல்வெட்டுக்களால்

அறியப்பெறும் உண்மைகள்

ஆசிரியர்
தி. வை. சதாசிவபண்டாரத்தார்.

தொல்காப்பியர் நூலகம்
202, ஜானிஜான்கான் தெரு,
சென்னை-14.

கல்வெட்டுக்களால்
அறியப்பெறும் உண்மைகள்

ஆசிரியர்
தி. வை. சதாசிவபண்டாரத்தார்.

தொல்காப்பியர் நூலகம்
202, ஜானி ஜான் கான் தெரு,
சென்னை-14.

முதற் பதிப்பு—மே—1961

வெளியீடு—5

விலை ரூபாய்—2—00.

அச்சிட்டோர் :

முத்தையா அச்சகம்
202, ஜானி ஜான்கான் தெரு.
சென்னை-14.

பதிப்புரை

அறிஞர் சதாசிவ பண்டாரத்தார் அவர்களின் இடையருத உழைப்பால் தமிழ்நாட்டு வரலாறு பெரிதும் விளக்கமுற்றது. கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு வாய்த்திருக்கவேண்டிய வரலாற்றறிவு, ஆராய்ச்சித்திறன், மொழிப்புலமை ஆகிய அனைத்தும் அவர் குறைவற வாய்க்கப் பெற்றிருந்தார். அவற்றேடு இடையருத ஆர்வமும் உழைப்பும் அவருடைய வெற்றிக்குக் காரணமாய் அமைந்தன.

தமிழ் இலக்கியங்களின் காலத்தையும், இலக்கியங்களில் விளங்கப்பெருத பல இடங்களையும் அவர் கல்வெட்டுக்களின் துணையைக் கொண்டு விளக்கிக் காட்டினுர். சைவ சமயத்தின் பாலும் தமிழ் மொழியின் பாலும் அவருக்கிருந்த அளவற்ற ஈடுபாடும் அடிக்கடி அவர் எழுத்துக்களில் வெளிப்பட்டு நின்ற தென்ருலும் அது அவருடைய ஆராய்ச்சி நேர்மையை அலைத்து விடவில்லை. இதனைச் சைவ சமய அடியார்

களான மாணிக்க வாசகர், சேக்கிழார் முதலியவர்களின் காலங்களை வரையறுப்பதனின்று அறியலாம்.

திரு பண்டாரத்தார் அவர்கள் எதனையும் தெளிவாகச் சிந்திக்கும் திறனுடையவர்; அதனால் அவருடைய நடை தெளிவானதாகவும் எளியதாகவும் அமைந்திருந்தது.

பண்டாரத்தார் அவர்கள் ஆராய்ச்சித்துறையில் தன் உழைப்பினாலும் திறத்தினாலும் மட்டுமே முன்னுக்கு வந்தவர். எளிய வாழ்வும், அரிய உளப்பாங்கும் கொண்டவர். தம் இறுதி நாள் வரையிலும் அண்ணமலைப் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சித் துறையில் பணி ஆற்றினார். அவருடைய **பாண்டியர் வரலாறு, பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, சோழர் காலத்தின் அரசியல், சமுதாய வாழ்வு** முதலிய நூல்கள் தமிழ் நாட்டு வரலாற்றுக்குக் கலங்கரை விளக்கம்போல நின்று உதவுவன. இருண்ட காலம் என்று சொல்லப்பெறும் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டுவரை உள்ள காலத்தின் இலக்கிய வரலாற்றை முறையாக எழுதி வெளியிட்டார். கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16-ஆம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள இலக்கிய வரலாற்றுப் பகுதியையும் அவர் மிகச்சிறப்பாக எழுதி முடித்தார்.

அவர் அறிவுலகுக்குச் செய்த தொண்டு நமக்கெல்லாம் புதிய ஊக்கத்தையும் அறிவுவேட்கை யையும் நல்குகிறது.

இக்கட்டுரைகள் அனைத்தையும் முறைப்படுத்தித் தொகுத்துத் தந்த அவர் தம் திருமகனாரும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தின் வரலாற்று விரிவுரையாளரும் ஆகிய திருஞானசம்பந்தம் அவர் கட்கு எங்கள் நன்றி.

தொல்காப்பியர் நூலகத்தார்

பொருளடக்கம்

Pandarathar's Explanation

The question is very often raised whether the Ceras who ruled over a country where the Marumakkal Tayam or matriarchal succession now reigns supreme, were following the law of Marumkkal Tayam or patriarchal succession, as their colleagues the Colas and the Pandyas did, or were following the law of Marumakkal Tayam, as followed by the kings of Malayalam today. The wife of the king under the Marumakkal Tayam is never called the queen. In Patirrupattu, every, Cera king is praised as the husband of the chaste consort. But this does not help us to decide the issue raised. The putraka meshti Poem, however, conclusively proves, it was the son of the consort that becomes the king, thus establishing beyond doubt the patriarchal succession of these kings. There is one other difficulty, for the Padikam speaks of the mother of these kings as "Velavikoman Pathuman Devi" etc. It is this kind of expression that has really created the confusion. Devi ordinarily means a wife, this phrase will then denote a wife of a Velir chief Pathuman etc. How can the wife of a chief be also wife of the cera king? This

leads some scholars to assume that the succession was matirarchal where the mother of the ruling prince is never the wife of a king. But as this theory runs counter to the explicit statement of the Putra Kameshti poem, one has to explain the word according to Thiru T. T. Sadasiva Pandarathar as meaning "danghter", a usage made clear by such phrases as Ceran ma Devi, Panchavan ma Devi, all wives of colas and not of ceras or pandyas. Or ceran ma Devi etc. may be an elliptical short hand expression for "The great cola queen the daughter of the pandya or cera". Names like Sentan korran or Kiran Korran etc. mean Korran son of centan or kiran. Therefore paduman ma devi may mean the Queen, the Paduman. One is justified in reffering to the usage of the interial Cola inscriptions in view of close kinship that exists between the Meykkirtis of the later colas and the Patikams of patirrupattu, as explained by Tiru T. V. Sadasiva Pandarathar in his short introduction to the present commentary.

T. P. Meenakshi Sundarananar
in his Introduction to Patirrupattu

1

தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள்

கோயில் முதலிய பொதுக் கட்டடங்களின் சுவர்களிலும், பாறைகளின் மீதும், கல்தூண்களிலும் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பல இடங்களில் காணலாம். அவ்வாறு எழுதப்பட்டிருப்பதுதான் சிலாசாசனம் அல்லது கல்வெட்டு எனப்படும். கல்லில் எழுதியிருப்பதுபோலவே சாசனங்கள் சிலசமயங்களில் செப்பேடுகளிலும் எழுதப்படுவதுண்டு. இப்படிப்பட்ட சாசனங்கள் நமது நாட்டு வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கு மிகவும் முக்கியமான ஆதாரங்கள். இந்த உண்மையை உணர்ந்து நம்மனோர்க்கு அறிவுறுத்திய பெருமை மேல்நாட்டறிஞர்களுக்கே உரியது. அவர்களுள், இராபர்ட் சிவெல், டாக்டர். கில்ஹார்ன், டாக்டர். பர்னல், டாக்டர். பூலர், டாக்டர். ஹுல்ட்ஷ் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்க பேரறிஞர் ஆவர். அவர்களுடைய ஊக்கமும் உழைப்பும் இல்லையேல் அவைகள் காலப்போக்கில் அழிந்து மறைந்துபோயிருக்கும் என்பது திண்ணம்.

கல்வெட்டுக்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்: பண்டைத் தமிழ் மக்கள், பகைவர் முன்வந்து அஞ்சாமல்ஆற்றலோடு போர்புரிந்து இறந்துபட்ட வீரர்களுக்கு அவர்கள் இறந்த இடங்களிலாதல் வேறிடங்களிலாதல் நடுகல்

ஒன்றமைத்து விழா நடத்திப் பாராட்டி வந்தனர். அவ்வுண்மையைத் தொல்காப்பியத்திலுள்ள 'காட்சி கால் கோள் நீர்ப்படை நடுகல் - சீர்த்தகு சிறப்பில் பெரும்படை வாழ்த்தலென்-றிருமூன்று வகையிற் கல்லொடு புணர' என்னும் வெட்சித்திணைச் சூத்திரப் பகுதியால் உணரலாம். அந்நடுகல்லின்மேல் இறந்த வீரர்களின் பெயரும் பெருமையும் பொறிக்கப்படும் வழக்கம் கடைச்சங்க நாளில் இருந்தது என்பது சங்கத்துச்சான்றோர் பாடல்களால் புலப்படுகிறது. அதனை, 'நல்லமர்க்கடந்த நாணுடை மறவர்-பெயரும் பீடும் எழுதி யதர்தொறும் - பீலிசூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்' என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலாலும் (அகம். 67.) 'அணிமயிற்பீலி சூட்டிப் பெயர் பொறித் - தினிநட்டனரேகல்லும்' என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலாலும் (புறம். 264) அறியலாம். அந்நூல்களில் காணப்படும் ஆதாரங்களைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், கடைச் சங்ககாலத்தில் பகைவரோடு அஞ்சாது போர்புரிந்து புகழுடன் இறந்த வீரர்களின் நடுகற்களின்மேல் வரையப்பெற்ற அவர்களுடைய பெயரும் பீடுமே நம் நாட்டில் முதலில் தோன்றிய தமிழ்ச் சாசனங்கள் என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் நிலவிய சேரமான் பெருமாள் நாயனார் தாம் இயற்றிய திருவாரூர் மும்மணிக்கோவையில் 'பட்டோர் பெயரும் ஆற்றலுமெழுதி - நட்ட கல்லும் மூதூர் நத்தமும்' என்று கூறியிருத்தலால் அவ்வழக்கம் கடைச் சங்ககாலத்திற்குப் பின்னரும் தொடர்ந்து வந்துள்ளது என்பது தேற்றம். அக்காலப் பகுதியில் தமிழ் நாட்டில் சமணமுனிவர் பலர் தங்கித் தம் சமயங்களைப் பரப்பி வந்தமை சரித்திரம் வல்லார் அறிந்ததே. அவர்கள் நோன்பியற்றி உயிர்துறந்த இடங்களில் அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளை அவர்களுடைய மாணாக்கர்கள்பொறித்துவைத்துள்ளனர். அத்தகைய சமாதிச் சாசனங்களை மலைப்

பாறைகளிலும் குன்றுகளிலும் குகைகளிலும் காணலாம். செஞ்சிக்கடுத்த திருநாதர் குன்றிலும் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள கழுகுமலையிலும் மதுரை ஜில்லாவிலுள்ள ஆனைமலையிலும் திருச்சிராப்பள்ளிக் குன்றிலும் அச்சாசனங்கள் இக்காலத்தும் உள்ளன.

இனி, கோயில்களில் சாசனங்கள் எவ்வாறு தோன்றின என்பதைப் பார்ப்போம். கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதிவரையில் தமிழ் நாட்டில் அரசாண்ட பல்லவ அரசர்கள் முதலில் கருங்கற் கோயில்கள் அமைத்தார்கள். அவர்கட்குப் பிறகு சற்றேறக்குறைய நானூற்றுமுப்பது ஆண்டுகட்குமேல் ஆட்சி புரிந்த சோழர்களும் பல்லவர்களைப்போல் யாண்டும் கருங்கற்கோயில்கள் எடுப்பித்தார்கள். அங்ஙனமே பாண்டியர்களும் செய்தார்கள். அவ்வேந்தர்கள் தாம் எடுப்பித்த கோயில்களில் நாள் வழிபாடும் திங்கள் விழாக்களும் ஆண்டுவிழாக்களும் நடைபெறும் பொருட்டு அவற்றிற்கு நிபந்தமாகப் பொன்னும் நிலமும் வழங்கினர். அவர்களைப் போல் பிற அன்பர்களும் பல நிபந்தங்கள் அளித்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் தாம் அவ்வாறுஅளித்தவற்றைச் செப்பேடுகளில் வரைந்து அவ்வக்கோயிலுக்குக் கொடுத்தனர்; அன்றியும், அவற்றையே அந்த அந்தக் கோயில் சுவர்களில்பொறித்தும் வைத்தனர். அவர்கள் அவ்வாறு செய்தமைக்கு அவ்வறங்கள் இடையில் நின்று போகாமல் எக்காலத்தும் நன்கு நடைபெற்று வருதல் வேண்டும் என்ற பேரார்வமும் அவை கோயில்களுக்குரிய ஆதாரமாக அமைதல் வேண்டும் என்ற எண்ணமுமே காரணங்கள் ஆகும்.கோயில்களுக்கு விடப்பெற்ற நிபந்தங்களைப் பலரும் உணர்ந்து அங்கு நடைபெற வேண்டியவை எல்லாம் தவருமல் நாள்தோறும் நிறைவேறி வருகின்றனவா என்று ஆராய்வதற்குப் பயன்படுமாறு எல்லோரும் பார்க்கக்கூடிய புறச்சுவர்களின் மேல் சாசனங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன.

சாசனங்களில் குறிக்கப்பெற்றுள்ள செய்திகள் : கோயில்களில் நாள்தோறும் நிகழும் வழிபாடுகளும், விழாக்காலங்களில் நடைபெறும் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளும், பகலும் இரவும் இடையீடின்றி எரிக்கப்படும் நுந்தா விளக்குகளும், வழிபாட்டு நேரங்களில் ஏற்றப்பெறும்சந்தி விளக்குகளும், அங்குப் பணிபுரியும் தேவகன்மிகளின் கடமைகளும், அங்குள்ள அணிகலங்கள் வெள்ளிக்கலங்கள் செப்புக் கலங்கள் முதலியவைகளும், கோயில், கோபுரம், மண்டபம், திருச்சுற்றுமாளிகை, படிமம் முதலியவற்றின் பெயர்களும், அவற்றை அமைத்தோர் பெயர்களும் சாசனங்களில் விளக்கமாகக் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் காணலாம். இவ்வாறு கோயில்களுக்குத் தொடர்புடையசெய்திகளைக் கூறும் சாசனங்களேயல்லாமல் வேறு செய்திகளைக் கூறும் சாசனங்களும் கோயில்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் அரசர்களின் திருமுகங்களும் அரசாங்க அறிக்கைகளும் குறுநில மன்னர்களின் உடன்படிக்கைகளும் மக்கள் உரிமைப் பத்திரங்களும் ஊர்ச் சபைகளின் விதிமுறைகளும் முடிபுகளும் அரசியல் தலைவர்களைப் பற்றிய பாடல்களும் அவர்களுக்கும் புலவர் மருத்துவர் முதலானோர்க்கும் கல்லூரி, புத்தகசாலை முதலியவற்றிற்கும் அரசர்கள் வழங்கிய இறையிலி நிலங்களும் வரையப்பட்டிருக்கின்றன.

சாசனப் பகுதிகள் : பொதுவாக சாசனங்களை நோக்கின், ஒவ்வொன்றையும் ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரித்துவிடலாம். அவை, மங்கலவாசகம், சாசனம் தோன்றியகாலம், சாசனச் செய்திகள், கையெழுத்துக்கள், ஓம்படைக்கிளவி என்பனவாம். இவற்றுள் சில குறைந்துள்ள சாசனங்களும் உண்டு.

இனி, மங்கலவாசகம் என்பது கல்வெட்டுக்களிலும் செப்பேடுகளிலும் சாசனங்களின் தொடக்கத்தில் காணப்

படும் 'ஸ்வஸ்திஸ்ரீ' என்னுந் தொடரேயாம். அதனையடுத்துச் சாசனம் தோன்றிய காலம் குறிக்கப் பெற்றிருக்கும். அப்பகுதியில் அப்போது நாட்டில் அரசாண்ட முடிவேந்தனது ஆட்சியாண்டும் நாளுமே காணப்படும். அவ்வாறு ஆட்சியாண்டு குறிப்பதுதான் பழைய வழக்கம். சிற்சில சாசனங்களில் அரசனது ஆட்சியாண்டோடு கலியப்தமும் சகாப்தமும் கொல்லம் ஆண்டும் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வழக்கு மிக அருகியே காணப்படுகிறது. அரசனது ஆட்சியாண்டிற்குமுன் அவனது வீரச்செயலையுணர்த்தும் அடைமொழிகளும், சிறப்புப் பெயரும் இயற்பெயரும் பொறிக்கப்பெற்றிருக்கும். இதனை, 'மதுரையும் ஈழமுங்கொண்ட கோப்பரகேசரிவர்மர்க்குயாண்டு நாற்பதுஆவது' எனவும், 'பாண்டியனைச் சுரம் இறக்கின பெருமாள் ஸ்ரீ சுந்தரசோழதேவர்க்கு யாண்டு ஏழாவது' எனவும், 'காந்தளூர்ச்சாலை கலமறுத்த கோ இராசராச கேசரி வர்மர்க்கு யாண்டு பத்தாவது' எனவும் 'ஸ்ரீ கோமாறவர்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் சோணாடு கொண்டு முடிகொண்ட சோழபுரத்து வீராபிஷேகம் பண்ணியருளிய ஸ்ரீ சுந்தரபாண்டிய தேவர்க்கு யாண்டு பதினேழாவது' எனவும் போதரும் சாசனப் பகுதிகளால் நன்கறியலாம் அதனோடு நில்லாமல், மெய்க்கீர்த்தி அமைத்து ஆட்சியாண்டு வரையும்முறை முதலாம் இராசராசசோழனால் கி. பி. 993–ஆம் ஆண்டில் முதலில் தொடங்கப் பெற்றது. அவனைப் பின்பற்றித் தமிழ் நாட்டிலிருந்த மற்ற அரசர்களும் மெய்க்கீர்த்தி அமைத்துச் சாசனங்கள் எழுதத் தொடங்கினர். அம்மெய்க்கீர்த்திகளில் அவ்வவ் வேந்தர்களுடைய வீரச் செயல்களும் புகழுக்குரிய பிற செயல்களும் ஆட்சியின் சிறப்பும் பட்டத்தரசிகளின் பெருமைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. அரசனுடைய ஆட்சியாண்டு ஏற ஏற மெய்க்கீர்த்தியும் புதிய புதிய

செய்திகளோடு வளர்ந்துகொண்டே போகும். அதன் துணைகொண்டு ஒவ்வொரு வேந்தனுடைய ஆட்சியிலும் எவ்வெவ்வாண்டில் எந்த எந்த நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்தன என்பதை ஆராய்ந்துணர்ந்துகொள்ளலாம். ஆகவே, மெய்க்கீர்த்திகள் எல்லாம் வரலாற்றாராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படும் சிறந்த ஆதாரங்கள் ஆகும்.

சாசனம் தோன்றிய காலக் குறிப்பிற்குப் பின்னர்ச் சாசனச் செய்திகள் வரையப்பட்டிருக்கும். இன்ன நாட்டில் இன்ன ஊரிலுள்ள இன்னார், இன்ன அறம் என்றும் நடைபெற்று வருமாறு இவ்வளவு நிலமும் பொன்னும் பிற பொருள்களும் இன்னாரிடத்தில் அளித்தனர் என்பதையும் அதனைப் பற்றிய மற்றைச் செய்திகளையும் அப்பகுதியில் விளக்கமாகக் காணலாம்.

சாசனச் செய்திகளுக்குக் கீழ் அவ்வறச் செயல்களுக்குத் தொடர்புடையவர்களின் கையெழுத்துக்களும் அவற்றிற்குச் சான்றாக அமைந்தோர் கையெழுத்துக்களும் அதனை எழுதிய ஊர்க்கரணத்தான் அல்லது மத்தியஸ்தன் கையெழுத்தும் அதனைக் கல்லில் வரைந்தவன் கையெழுத்தும் பொறிக்கப் பெற்றிருக்கும். இவர்களுள் சிலருடைய கையெழுத்துக்களின்றிப் பொறிக்கப்பட்ட சாசனங்களும் உண்டு.

சாசனங்களின் இறுதியில் காணப்படுவது ஓம்படைக் கிளவியாகும். அப்பகுதியில் 'இது பன்மாகேச்வர ரக்ஷை' 'இது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ரக்ஷை' 'இவ்வறங்காத்தாரடி என் தலைமேலன' 'அறம் மறவற்க, அறமல்லது துணையில்லை' ஆகிய தொடர்களுள் ஒன்றாவது சிலவாவது காணப்படும். சில சாசனங்களில் இத்தொடர்கள் இல்லாமலிருத்தலும் உண்டு. சில சாசனங்களில் ஓம்படைக் கிளவியோடு அவ்வறத்தைச் சிதைத்தார் அச் செயலால் அடையும் பழி

பாவங்களும் சேர்த்து வரையப்பட்டிருக்கின்றன. அவை, 'இது இறக்குவான் கங்கையிடை குமரியிடை எழுநூற்றுக் காதமும் செய்தார் செய்த பாவமும் எய்துவான்' 'இதற்குத் தீங்கு வேண்டுவான் வழி அறுக' 'இது வில்க்குவான் கங்கையிடை குமரியிடை குராற்பசு கொன்றான் செய்த பாவங் கொள்வான்' என்பனவும் பிறவுமாம். மேலே குறிப்பிட்ட ஓம்படைக் கிளவிகளுள் முதலிரண்டும் 'இதனைச் சிவனடியார் பலரும் காப்பாராக' எனவும் 'இதனைத் திருமாலடியார் பலரும் காப்பாராக' எனவும் பொருள்படும். பிற தொடர்களின் பொருள் வெளிப்படை.

கோயில் சுவர்களில் வரையப் பெற்ற கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் அக்கோயில் கண்காணிப்பிற்கு இன்றியமையாத சாதனங்களாகவும் பொது மக்களும் ஊர்ச் சபையாரும் உணர்ந்து நடத்தற்குரிய செய்திகளை உடையனவாகவும் இருத்தலால் அக்காலத்தரசர்கள் அவற்றைச் சிதையாமல் பாதுகாத்து வந்தனர். அந்நாட்களில் கோயிலைப் புதுப் பிக்க விரும்புவோர் முதலில் அரசாங்க உத்தரவு பெற்று, சாசனங்கள் எல்லாவற்றையும் படியெடுத்து வைத்துக் கொண்டு, திருப்பணி நிறைவேறிய பின்னர் அரசியல் அதிகாரிகள் குறிப்பிட்ட இடங்களில் அவற்றை மீண்டும் பொறித்து வைத்தல் வேண்டும். இது பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்களின் ஆணையாகும். இங்ஙனம் இரண்டாம் முறை வரையப் பெற்ற சாசனங்களைத் திருமழபாடி, திருவிடை மருதூர், ஆடுதுறை, திருவையாறு, திருப்புகலூர் முதலான ஊர்களில் இக்காலத்தில் காணலாம்.

இதுகாறும் கிடைத்துள்ள தமிழ்ச் சாசனங்களில் மிக்க பழமை வாய்ந்தது செஞ்சிக்கடுத்துள்ள திருநாதர் குன்றில் உள்ளதேயாமென்றும், மிகப் பெரியது செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் திருமுக்கூடலிலுள்ள வீரராசேந்திர சோழன்

காலத்துச் சாசனமேயாமென்றும் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். பொதுவாகத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் எல்லாம் கிடைத்தற்கரிய பல வரலாற்றுண்மைகளை வெளிப்படுத்தும் சிறப்புடையன எனக் கொள்ளலாம்.

நூல்கள் : South Indian Inscriptions ;
Epigraphia Indica ;
Travancore Archaeological Series.

2

கல்வெட்டுக்களிலே காணப்படும் சில குழுவின்பெயர்கள்

அஞ்சுவண்ணம்

நம் நாட்டிலுள்ள தமிழ்க்கல்வெட்டுக்களிற் சில குழுவின்பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் அஞ்சுவண்ணம், மணிக்கிராமம், பஞ்சாசாரியார், சங்கரபாடியார், வளஞ்சியர் என்பன குறிப்பிடத்தக்கனவாம். அவற்றை முறையே ஈண்டு ஆராய்வாம்.

கடற்கரை நகரங்களில் அஞ்சுவண்ணம் என்ற குழு ஒன்று இருந்தது என்பது கோட்டயச்செப்பேடுகளாலும் கொச்சிச்செப்பேடுகளாலும் அறியப்படுகின்றது. அன்றியும், இராமநாதபுரம் ஜில்லாவைச்சேர்ந்த திருவாடானைத் தாலூகாவிற் கடற்கரையிலுள்ள தீத்தாண்டதானபுரத்திற் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றிலும் அக்குழுவின் பெயர் பயின்று வருகின்றது. அவற்றை அடியிற் காண்க.

1. இவ்வாண்டு வேணாடு வாழ்கின்ற அய்யனடிகள் திருவடியும் அதிகாரரும் பிரகிருதியும்... ...அஞ்சுவண்ணமும் புன்னைத் தலைப்பதியும் உள் வைத்து' (Travancore Archaeological Series Vol. II, page 67)

2. (a) 'அறுநூற்றுவரும் **அஞ்சு வண்ண மும்** மணிக்கிராமமும் இரட்சிக்கக்கடவர். பள்ளி யையும் பூமியையும் உலகும் சந்திராதித்தரும் உள்ளநாளெல்லாம் செலவு பத்திரத்தில் பட்ட வண்ணம் செய்து கொள்ளக்கடவர்; **அஞ்சுவண் ணமும்** மணிக்கிராமமும்' (Ibid, வரிகள் 21 -25)

(b) 'அன்றன்று படும் உல்கு **அஞ்சுவண்ண மும்** மணிக்கிராமமும் இலக்கிச்சுவைப்பதாகவும்' (Ibid, வரிகள் 34—35)

(c) '**அஞ்சுவண்ணமும்** மணிக்கிராமமும் இவைகளுக்கு அன்னியாயமுண்டாயில் உல்கு துலாக்கூலி தடுத்தும் தங்கள் அன்னியாயம் தீர்த்துக்கொள்ளக்கடவர்' (Ibid, வரிகள் 45—46)

(d) 'இந்நகரத்துக்குக் காராளராக நீரேற்றூர் **அஞ்சுவண்ணமும்** மணிக்கிராமமும்—இவருள் இரண்டு தலையாருங்கூடிச் செய்வதே கருமமாக வும் '(Ibid, வரிகள் 48—49)

3. 'ஈசுப்பு இராப்பனுக்கு **அஞ்சுவண்ணமும்** ....அஞ்சுவண்ணப்பேறும்............கொடுத் தோம்' (Epigraphia Indica Vol. III.page 68.)

4. இவ்வூரில் இருக்கிற **அஞ்சுவண்ணமும்** மணிக்கிராமத்தோமும் ஆரியரில் சாமந்தபண்ட சாலையும்............பட்டாரியரும் தோயாவத்திரச் செட்டிகளும் தென்னிலங்கைவளஞ்சியரும் கைக் கோளரும் தூசுவரும் வாணியரும் நீண்டகரை யாருங் கூடி.........கோயில் திருமுன்பிலே நிறை வுறக்கூடியிருந்து' (Ins. 598 of 1926, தீத் தாண்டதானபுரக்கல்வெட்டு)

மேலேகுறிப்பிடப்பெற்ற செப்பேடுகளுள், கோட்டயச்செப்பேடுகள் சேரமான் தாணுரவியின் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ்மொழியில் வரையப்பெற்றுள்ளன. எனவே, மலையாள மொழி தோன்றுவதற்குமுன் சேரநாட்டில் தமிழே தாய்மொழியாக இருந்தகாலத்தில் கி. பி. பத்தாம்நூற்ருண்டின் முற்பகுதியில் அச்செப்பேடுகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன என்பது தேற்றம்.

கொச்சிச்செப்பேடுகள் பாஸ்கரரவிவர்மன் காலத்தன வாகும். அச்சேரமன்னன் முதல் இராசராசசோழன் காலத்திலிருந்தவனுவன். எனவே, அச்செப்பேடுகளும் தொன்மைவாய்ந்தவையென்பதில் ஐயமில்லை.

தீத்தாண்டதானபுரக்கல்வெட்டு, சடையவர்மன் வீர பாண்டியன் ஆட்சியில் கி. பி. 1269–ல் பொறிக்கப் பெற்றதாகும்.

இனி, அச்செப்பேடுகளிலும் கல்வெட்டிலும் காணப் படும் அஞ்சுவண்ணம் என்பது எப்பொருளையுணர்த்து கின்றது என்று பார்ப்போம்.

டாக்டர் குண்டர்ட், டாக்டர். பர்னல் என்ற இரு பேராசிரியரும் அது, சேரநாட்டில் யூதர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இடமாக இருத்தல் வேண்டும் என்று கூறியுள்ளனர். எல்லிஸ் என்ற அறிஞர் அஃது ஐவகை உரிமைப்பட்டங்களை உணர்த்தும் என்பர். கல் வெட்டிலாகாவின் தலைவர் ஒருவகையில் சுயேச்சைபெற் றிருந்த வணிகர்குழு என்று எழுதியுள்ளனர். டாக்டர் ஹுல்ட்ஸ் என்ற பேராசிரியர் அஃது ஓர் ஊரின் பெயர் என்று கருதியுள்ளார். வேறு சிலர் அஃது ஐவகைச் சாதியாரைக் குறிக்கும் என்பர், (Travancore Archaeological Series Vol. II, Pages 73 & 74) இவற்றை நோக்குமிடத்து, அதன் உண்மைப்பொருள் ஒருதலையாகத் துணியப்படவில்லை என்பது தெள்ளிது

கோட்டயம் என்பது மேல்கடலோரத்திலுள்ள ஒரு சிறந்த பட்டினமாகும். **தீத்தாண்டதானபுரம்** என்பது கீழ்கடற்கரையிலுள்ளதோர் ஊர். இவை முற்காலத்தில் வாணிகத்திற் சிறந்த கடற்றுறைப்பட்டினமாக இருந்தன என்று தெரிகிறது. ஆகவே அவ்வூர்களிலிருந்த அஞ்சுவண்ணம் என்பது ஒருவகை வணிகர் குழுவாக இருத்தல் கூடும் என்று கருதுவதற்கு இடம் உளது. அன்றியும், 'அஞ்சுவண்ணமுடைய ஈசுப்பு இராப்பனுக்கும்' என்ற தொடரால், அவ் வஞ்சுவண்ணம் என்பது கிருத்துவவணிகர்குழுவின்பெயராக இருத்தல்கூடுமோ என்ற ஐயம் நிகழ்கின்றது. மேல்கடலோரத்திலுள்ள பட்டினங்களில் மேனாட்டுக் கிருத்துவவியாபாரிகள் பண்டைக்காலத்தில் வாணிகத்தின் பொருட்டு வந்து தங்கியிருந்த செய்தியைச் சரித்திரம்வல்லார் அறிவர். ஆகவே, அக்கொள்கைக்கும் சிறிது இடமுளது எனலாம்.

இந்நிலையில், தென்வட்டக் கல்வெட்டிலாகாவின் தலைவர், அஞ்சுவண்ணம் என்பது அஞ்சுமான் என்ற உருதுமொழியின் திரிபாக இருக்கலாமோ என்று ஐயுறுகின்றனர் (A. R. E for 1926-27. part II).

பேராசிரியர் S. வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் வெளியிட்டுள்ள **களவியற்காரிகை** என்ற நூலில் அதன் உரையாசிரியர் இறந்தொழிந்த தொன்னூல்களிலிருந்து பல பாடல்களை மேற்கோள்களாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். அவற்றுள் **பல்சந்தமாலை** என்ற நூலிலிருந்து எடுத்தாளப் பெற்றுள்ள சில பாடல்கள் அஞ்சுவண்ணம் என்பதைப்பற்றி அறிந்துகோடற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன. அவை,

'கலைமதி வாய்மைக் கலுழ்பா வழிவருங் கற்பமைந்த
தலைமைய ரேழ்பெருந் தேரங்க மும்பெற்ற கநதசச 1

---

1 இவ்வுடுக்குறியிட்ட இடங்களிற் சரியானபாடம் புலப்படவில்லை.

மலையன மாமதில் வச்சிர நாடன்ன வாணுதல்தன்
முலையிணை தோய்ந்ததெல் லாங்கன வேயென்று
முன்னுவனே' (1)

'இயவன ராசன் கலுபதி தாமுத லெண்ணவந்தோர்
அயன்மிகு தானைய ரஞ்சுவண் ணத்தவ ரஞ்சலென்னக்
கயவர்கள் வாழ்பதி போலத் தினைப்புனங்
காய்கொய்துபோம்
பயன்விளை வாம்படி பூத்தது வேங்கை பணிமொழியே' (2)

'பிறையார் நறுநுதற் பேதைதன் காரணத்தாற்பெரும
மறைநா ளிரவில் வருவது நீயொழி வச்சிரநாட்
டிறையா கியகலு பாமுத லானவர் யானைகணின்
றறைவாரும் விஞ்சத் தடவிகள் சூழு மணிவரையே' (3)

'வானது நாணக் கொடையா லுலகை வளர்த்தருளும்
சோனகர் வாழுஞ் செழும்பொழில் சூழ்ந்து பாரனையாள்
தானணி வாணுதல் கண்டும் பகலே தனித்தனியே
மானமி லாதிரை தேரும் பறவைக டாமகிழ்ந்தே'

'வில்லார் நுதலியு நீயுமின் றேசென்று மேவுதிர்கு
தெல்லா முணர்ந்தவ ரேழ்பெருந் தோரங்கத் தியவனர்கள்
அல்லா எனவந்து $சத்தியுநநதாரவகை தொழுஞ்சீர்
நல்லார் பயிலும் பழனங்கள் சூழ்தரு நாட்டகமே' (5)

என்பனவாம்.

இவற்றுள் இரண்டாம் பாடலால் யவனராசனுகிய கலிபாவின் வழியினர் அஞ்சுவண்ணத்தவர் என்பதும் ஐந்தாம்பாடலிலுள்ள 'யவனர்கள் அல்லா எனவந்து' என்ற தொடரால் அன்னோர் முகம்மதியராயிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் நன்கு வெளியாகின்றன. எனவே, முஸ்லீம்மரபினரே அஞ்சுவண்ணத்தவர் என்று வழங்கப் பெற்றுள்ளனர் என்பது தெள்ளிது. இச்செய்தியை நான்காம்பாடலில் பயின்றுவரும் 'சோனகர்' என்ற சொல் உறுதிப்படுத்துதல் அறியத்தக்கது. மேலே

குறித்துள்ள பாடல்களிலே காணப்படும் கலுழ்பா, கலுபதி, கலுபா என்பன முன்னே துருக்கிவேந்தனுக விளங்கிய காலிபைக் (Caliph) குறிப்பனவாகும்.

இனி, தஞ்சைமாநகரிலுள்ள 'சரஸ்வதிமால்' என்ற புத்தகசாலையிற் காணப்படும் பழைய பாடற்றிரட் டொன்றில்,

'குடக்கினிற் றுரங்கமும் வடக்கினிற்க லிங்கமும்
குணக்கினிற் பசும்பொனும் குளித்ததெற்கி லாரமும்
அடிப்பரப் புடைக்கலத் தனேகவண்ண மாகவந்
தஞ்சுவண்ண முந்தழைத் தறத்தின்வண்ண மானவூர்
கடற்கரைக் குவித்திடு சந்தனத்தை யிந்துடன்
கலந்திறைக்கு மந்தியைக் கனன்றுமு சுவின்குலம்
புடைப்பதற் கெழுந்துகை முறுக்கலு மிழுக்கிவாய்
புக்கமுத்தை விட்டெறிந்து பூகமேறு நாகையே'

என்ற பாடல் காணப்படுகிறது.

இதிற் பயின்றுவரும் அஞ்சுவண்ணம் என்பது கீழ் கடற்கரையிலுள்ள நாகபட்டினத்தில் வாணிகத்தின் பொருட்டுத் தங்கியிருந்த முகம்மதியர் குழுவினைக் குறிப்பிடுதல் உணரற்பாலதாம். இந்நாளிலும் நாகை, சிறந்த வாணிகத்துறையாய் முகம்மதியர்குழுவினைத் தன்னகத்து மிகுதியாகக்கொண்டுவிளங்குவது யாவரும் அறிந்ததே. ஆகவே கோட்டயம் தீத்தாண்டதானபுரம், நாகப்பட்டினம் முதலான கடற்றுறைப்பட்டினங்களில் முற்காலத்தில் நிலவிய முஸ்லீம்வணிகர்குழுவே அஞ்சு வண்ணம் என்று செப்பேடுகளிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது என்பது நன்குபுலப்படுதல் காண்க.

முஸ்லீம்மரபினர் அஞ்சுவண்ணத்தவர் என்னும் பெயர் எய்தியமைக்குரிய காரணம் யாது? என்பது

தெளிவாகத்தெரியவில்லை. 'எது இஸ்லாம்?' ('what is Ismal?') என்ற ஆங்கில நூலில் இஸ்லாம்மார்க்கத்திற்குரிய ஐம்பெருங்கொள்கைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவை (1) கடவுள் ஒருவரே; அவருடைய தூதர் முகம்மது என்பார் (2) கடவுள் வழிபாடு (3) உண்ணுவிரதம் (4) ஏழைகட்கு அறஞ்செய்தல் (5) மெக்கா யாத்திரை என்பன. இவ்வைந்தையும் தம் சமயக்கொள்கைகளாகக்கொண்டு ஒழுகிவந்த காரணம்பற்றி முஸ்லீம்மரபினர் அஞ்சுவண்ணத்தவர் என்று முற்காலத்தில் வழங்கப் பெற்றிருப்பார்களோ என்ற ஐயம் நிகழ்கின்றது; ஒரு தலையாகத் துணிதற்கியலவில்லை.

அஞ்சுமன் - என்பதே "அஞ்சுவண்ணம்" ஆயிற்று என்ற கருத்தே பொருந்தமாக இருக்கலாம்.

3

கல்வெட்டுக்களில் நாட்டோடு இணைத்து வழங்கப்பெறும் எண்கள்

பண்டைத் தமிழ்மக்களின் சிற்பக் கலைக்கும் ஓவியக் கலைக்கும் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக இக்காலத்தில் தஞ்சை மாநகரில் நிலவுகின்ற 'இராசராசேச்சுரம்' என்ற திருக் கோயிலை எடுப்பித்தவனும் **சிவபாதசேகரன்** என்ற சிறப்புப் பெயர் எய்தியவனும் ஆகிய முதல் இராசராச சோழனது கல்வெட்டுக்களிலே காணப்படும் மெய்க் கீர்த்தியில்,

'இரட்டபாடி ஏழரையிலக்கமும்' 1
'முந்நீர்ப்பழந்தீவு பன்னீராயிரமும்'

---

1 'பிரட்டனை யேபட்டங் கட்டழித்துப்
பேரே ழரையிலக் கம்புரக்க
இரட்டனை யேபட்டங் கட்டிவிட்ட
இராசகம் பீரனை வாழ்த்தினவே'
என்ற தக்கயாகப்பரணிச் செய்யுளிலும்,
' ... ... ஏழரை யிலக்கமு மிரியச்
சீறிய அபயன் குலோத்துங்க சோழன்
உருட்டுக சிறு தேரே'
என்ற குலோத்துங்கசோழன் பிள்ளைத்தமிழ்ச் செய்யுளிலும் இது பயின்று வருதல் காண்க.

என்ற தொடர்கள் பயின்றுவருதலை வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் யாவரும் அறிவர். அங்ஙனமே,

கங்கபாடி தொண்ணூற்றாறாயிரம்
நுளம்பபாடி முப்பத்தீராயிரம்
வனவாசி பன்னீராயிரம்
இடைத்துறைநாடு இரண்டாயிரம்
வேங்கைநாடு ஆறாயிரம்

என்று முற்காலத்தில் வழங்கப்பெற்றுவந்தமை கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் அறியக் கிடக்கின்றது.

இத்தொடர்களின் பொருளை ஆராயத்தொடங்கிய அறிஞர்கள் வெவ்வேறு கருத்துக்களை வெளியிடுவாராயினர். ஒருசாரார், அவ்வெண்கள் அவ்வந்நாட்டில் அடங்கியிருந்த ஊர்களின் தொகையாகும் என்றனர். மற்றொருசாரார், அவை, நாட்டின் வருவாயை யுணர்த்தும் என்றுரைத்தனர். பிறிதொருசாரார், அவை, நாட்டிலுள்ள குடிகளின் தொகையைக் குறிக்கும் என்று கூறினர். எனவே, அவ்வெண்கள் எதனை உணர்த்துகின்றன என்பது இதுகாறும் ஒரு தலையாகத் தெளிவுறுத்தப்படவில்லை.

ஒரு நாட்டின் வருவாயும் குடிகளின் தொகையும் ஆண்டுதோறும் மாறிக்கொண்டே போகும் இயல்புடையனவாகும். ஆதலால், அவ்வெண்கள் நாட்டின் வருவாயையாதல் குடிகளின் தொகையையாதல் குறிக்கும் என்று கொள்வது எவ்வாற்றானும் ஏற்புடையதன்று.

வடவிமயம்முதல் தென்குமரிகாறும் பரந்துகிடக்கும் நம் இந்தியாவிலுள்ள ஊர்களின் தொகையே ஏழரையிலக்கம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்நிலையில், பம்பாய் மாகாணத்தின் தென்பகுதியும் நைசாம் இராச்சியத்

2

தின் மேல்பகுதியும் தன்னகத்துக் கொண்டு நிலவிய மேலைச்சளுக்கிய நாடாகிய இரட்டபாடிநாடு மாத்திரம் ஏழரையிலக்கம் ஊர்களைத் தன்பாற்கொண்டதாக இருத்தல் வேண்டும்—என்று கொள்வது எங்ஙனம் பொருந்தும்?

ஆகவே, மேலே எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற முத்திறக் கொள்கைகளும் வலியுடையனவாகாமை காண்க.

இனி, திருக்கோவலூரில் திருமால்கோயிலிற் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று அவ்வெண்களின் பொருளை ஓரளவு உணர்ந்து கோடற்கு உதவுகின்றது. அது,

'ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திருமகள் மருவிய செங்கோல் வளரத் தன் திருத்தமயனொடும் போய் இரட்டபாடி ஏழரையிலக்கமுங்கொண்டு கொல்லாபுரத்து ஜயஸ்தம்பம் நாட்டி மீண்டுபோந்து பேராற்றங் கரைக் கொப்பத்து ஆகவமல்லனை யஞ்சுவித்து அங்கவன் ஆனையும் குதிரையும் பெண்டிர் பண்டாரமும் கைக்கொண்டு விஜயாபிஷேகமும் செய்து வீரசிம்மாசனத்து வீற்றிருந்தருளிய கோப்பரகேசரிவன்மரான உடையார் ஸ்ரீ இராஜேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு ஆறுவது மிலாடான ஜனநாதவள நாட்டுக் குறுக்கைக்கூற்றத்துப் பிரமதேயம் திருக்கோவலூரான ஸ்ரீ மதுராந்தகச் சதுர்வேதிமங்கலத்துத் திருவிடைக்கழி ஆழ்வார் ஸ்ரீவிமானம் முன்பு இட்டிகைப் படையாய்ப் பலகைப் பிளந்தமைகண்டு பார்க்கவ வம்சத்து மிலாடுடையார் இரணகேசரி இராமரான நரசிங்க வன்மர் கோயிலை இழிச்சிக் கருங்கற்கொண்டு ஸ்ரீவிமானமும் மண்டபமும் எடுப்பித்துப் பூரண பொற்குடம் அஞ்சு வைப்பித்துத் திருச்சுற்று

மாளிகையும் முன்பில் மண்டபமும் எடுப்பித்து முத்துப்பந்தலுங்கொடுத்து முன்பு கல்வெட்டுப் படியுள்ள நிபந்தங்கள் எல்லாம் இந்த ஸ்ரீவிமா னத்தே கல்லுவெட்டுவித்தார் நரசிங்கவன்ம ரென்று அபிஷேகம்பண்ணி முடிகவித்து **மிலாடு இரண்டாயிரம் பூமியும்** ஆண்ட மிலாடுடையார் நரசிங்கவன்மர். நரசிங்கவன்மர் சந்திராதித்த வல் எரிக்கவைத்த திருநுந்தா விளக்கு இரண்டு. இவைக்கு விளக்கெரிக்கக்கொடுத்த சாவா மூவாப் பெரும் பசு அறுபத்துநாலு' [1]

என்பதாம்.

இக்கல்வெட்டில் **'மிலாடு இரண்டாயிரம் பூமியும்'** என்று காணப்படும் ஓர் அரியசெய்தி ஈண்டு அறியத் தக்கது.

மிலாடு என்பது மலாடு என்ற நாட்டைக் குறிப்ப தாகும். மலாடு என்பது மலையமான்நாடு என்ற தொட ரின் மரூஉவாகும். இந்நாடு, திருக்கோவலூரைத் தலை நகராகக்கொண்டு பண்டைக்காலத்தில் விளங்கியது. இது செந்தமிழ் நாட்டைச் சூழ்ந்திருந்த பன்னிரண்டு கொடுந் தமிழ்நாடுகளுள் ஒன்று என்பது உரையாசிரியர் கருத்து. கடைச்சங்கநாளில் இந்நாடு கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய மலையமான் திருமுடிக்காரிக் குரியதாயிருந்தது என்பது புறநானூற்றால் அறியப்படுகின்றது. [2] சிவனடி யார் அறுபத்துமூவருள் ஒருவராகிய மெய்ப்பொருள் நாயனார் ஆண்ட நாடும் இதுவேயாம்.

இத்துணைத் தொன்மை வாய்ந்த இந்நாடு இரண் டாயிரம் பூமிகளையுடையதாயிருந்தது என்று திருக்

---

1 Epigraphia Indica Vol. VII, No. 19 K

2 புறம் 126.

கோவலூர்க் கல்வெட்டு உணர்த்துவதால் நாட்டுடன் இணைத்து வழங்கப்பெற்றுள்ள எண் அதிலடங்கியுள்ள பூமிகளின் தொகையேயாம் என்பது நன்கு பெறப்படுகின்றது. அன்றியும், மைசூர் இராச்சியத்திலே கோலார் ஜில்லாவிலுள்ள இரண்டு கல்வெட்டுக்களில்[1] 'ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலம்[2] நாற்பத்தெண்ணுயிரம் பூமியும்' என்று வரையப் பெற்றிருத்தலால் அச்செய்தி உறுதியாதல் காண்க.

இனி, ஒரு பூமி என்பது எத்தனை வேலிகளை (அல்லது நிலத்தின் வேறு சிறு பிரிவுகளை)த் தன்னகத்துக் கொண்டது என்பது இப்போது புலப்படவில்லை. இந்நாளிலே சில ஊர்களில் உட்கிடை, பங்கு என்ற உட்பிரிவுகள் உள்ளன. இவற்றுள், ஒவ்வொன்றும் சில அல்லது பல வேலி நிலங்களைத் தன்பாற்கொண்ட ஓர் உட்பிரிவாகும். எனவே, சில அல்லது பல வேலி நிலங்களைத் தன்னகத்துக்கொண்டு நிலவிய ஒரு கிராம உட்பிரிவிற்குப் பூமி என்ற பெயர் முற்காலத்தில் வழங்கிவந்தது என்று கொள்வதே அமைவுடைத்து.

மைசூர் இராச்சியத்திலுள்ள ஆதகூரிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டுப் பங்களூர்ப் பொருட்காட்சி நிலையத்தில் வைக்கப்பெற்றுள்ள ஒரு கல்வெட்டினுல் ஆதகூர் என்ற கிராமம் பன்னிரண்டு பூமிகளையுடையதாயிருந்தது என்னும் உண்மை வெளியாகின்றது.[3]

இனி, தொண்டைமண்டலமாகிய சயங்கொண்ட சோழமண்டலம் இருபத்துநான்குகோட்டங்களையும் எழு

---

[1] Epigraphia Carnatica Vol. X Malbagal, Nos. 49 A & 119

[2] ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலம் என்பது தொண்டை நாடாகும்.

[3] Epigraphia Indica Vol. VI, No. 6. Pages 50—57

பத்தொன்பதுநாடுகளையும் ஆயிரத்துத்தொளாயிரம் நத்தங்களையும் முற்காலத்தில் தன்னகத்துக்கொண்டுவிளங்கிற்று என்பது,

‘கோட்டமோ ரிருபா னுன்கு
கூறுநா டெழுபத் தொன்பான்
தோட்டெழி லாயிரத்துத்
தொளாயிர நத்த மாகும்’ 1

என்னும் பழையபாடல் ஒன்ருல் அறியக்கிடக்கின்றது.

சயங்கொண்டசோழமண்டலம் நாற்பத்தெண்ணுயிரம் பூமிகளையுடையதாயிருந்தது என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. எனவே, ஆயிரத்துத்தொளாயிரம் நத்தங்களையுடைய சயங்கொண்டசோழமண்டலம் நாற்பத்தெண்ணுயிரம் பூமிகளுடையதாயிருந்தமை ஈண்டுஅறியத்தக்கது. இதனுல் ஒருகிராமம் சற்றேறக்குறைய இருபத்தைந்து பூமிகளைத் தன்பாற்கொண்டு சயங்கொண்டசோழமண்டலமாகிய தொண்டைமண்டலத்தில் முன்னுளில் இருந்திருத்தல்வேண்டும் என்பது நன்குபுலப்படுகின்றது.

இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து, ஒரு பூமி என்பது இரண்டுவேலிமுதல் பத்துவேலிவரையிலுள்ள ஒரு நிலப்பரப்பாக அக்காலத்தில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று கொள்ளலாம்.

இதுகாறும் கூறியவாற்ருற் கல்வெட்டுகளிலே நாட்டோடு இணைத்து வரையப்பெற்றுள்ள எண்கள் பூமியைக் குறிக்கும் என்பதும், ஒரு பூமி என்பதும் சிலவேலி நிலங்களைத் தன்னகத்துக்கொண்ட ஒரு நிலப்பரப்பாயிருத்தல்கூடும் என்பதும் நன்குவிளங்குதல் காண்க.

---

1 ஏரெழுபது உரைமேற்கோள்-பக்கம் 51.

4

தமிழ் எழுத்துக்கள்

தமிழ் நூல்கள் அச்சிடத்தொடங்கப் பெற்றகாலத்தேதான் தமிழ் எழுத்துக்கள் எல்லாம் இப்போது காணப்படும் நிலையான வரிவடிவங்களைப் பெற்றன. ஆகவே, சற்றேறக்குறைய இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் தமிழ் எழுத்துக்கள் இப்போதுள்ள வரி வடிவ அமைப்பை அடைந்தன என்று கூறலாம். அதற்குமுன் ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் இவ்வெழுத்துக்களின் வரிவடிவங்கள் சில மாறுதல்களுக்கு உள்ளாகி வளர்ச்சியடைந்து வந்திருக்கின்றன.

தமிழ் எழுத்துக்களின் பழைய வரிவடிவங்களைக் கோயில்களிலுள்ள கருங்கற் சுவர்களிலும் செப்பேடுகளிலும் வரையப்பெற்ற பழைய தமிழ்ச் சாசனங்களில்தான் பார்க்கலாம். தமிழ்ச் சாசனங்கள் எல்லாம் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு முதலாகவே இக்காலத்தில் கிடைக்கின்றன. அவற்றை நோக்குங்கால், தமிழ் மொழிக்கு இரண்டு வகையான வரிவடிவங்கள் வழங்கிவந்தன என்று தெரிகிறது. அவை தமிழ் எழுத்து, வட்டெழுத்து எனப்பெறும். அவற்றுள், தமிழ் எழுத்து என்பது இந்நாட்களில் வழங்கிவரும் தமிழ் எழுத்துக்களின் பழைய வரிவடிவங்களேயாம். இத்தகைய எழுத்துக்களால் வரை

யப்பெற்ற தமிழ்ச் சாசனங்கள் தொண்டைமண்டலம், சோழமண்டலம் ஆகிய நாடுகளில் பல்லவர்களின் ஆட்சிக்காலமுதல் காணப்படுகின்றன. வட்டெழுத்து என்பது வளைந்தகோடுகளால் அமைந்த மிகப்பழைய தமிழ் எழுத்தாகும். வட்டெழுத்தால் பொறிக்கப் பெற்ற தமிழ்ச் சாசனங்கள் எல்லாம் பாண்டிமண்டலம், சேரமண்டலம் ஆகிய நாடுகளில் 8-ஆம் நூற்றுண்டு முதல் 11-ஆம் நூற்றுண்டுவரையில் அகப்படுகின்றன. பாண்டியரது முதற் பேரரசில் பாண்டிய மண்டலத்திலும் சேரமண்டலத்திலும் வழங்கிவந்த எழுத்துக்கள் வட்டெழுத்துக்களே என்பது அவ்வேந்தர்களுடைய கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் நன்கு அறியப்படுகிறது. பாண்டி மண்டலத்தை வென்று தன் ஆட்சிக்குட்படுத்திய முதல் இராசராச சோழன், அதற்கு முன் அந்நாட்டில் வழங்கிவந்த வட்டெழுத்துக்களை நீக்கித் தொண்டை மண்டலத்திலும் சோழ மண்டலத்திலும் வழங்கிய தமிழ் எழுத்துக்களையே பயன்படுத்துமாறு செய்தனன். இச்செய்தி திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள திருக்குற்றுலத்தில் காணப்படும் இரண்டு கல்வெட்டுக்களால் இனிது புலனுகின்றது. எனவே, 11-ஆம் நூற்றுண்டு முதல் பாண்டி மண்டலத்தில் இப்போதுள்ள தமிழ் எழுத்துக்கள் வழங்கி வருகின்றன. இத்தமிழ் எழுத்துக்களைப் பல்லவர்கள் கிரந்த எழுத்துக்களிலிருந்து அமைத்துக்கொண்டு, தம் ஆட்சிக்குட்பட்ட தொண்டை மண்டலம் சோழ மண்டலங்களில் வழங்கி வருமாறு செய்தனர் என்று ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் கூறுகின்றனர். பல்லவர்கள் அமைத்த தமிழ் எழுத்துக்கள் வழக்கிற்கு வருமுன் அந்நாடுகளில் வழங்கி வந்த எழுத்துக்கள் வட்டெழுத்துக்களேயாம். எனவே பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்நாடு முழுமையும் வட்டெழுத்

துக்களே வழங்கியுள்ளன என்பது உணரற்பாலது. கடைச் சங்க காலத்தில் சேரமண்டலத்திலும் சோழ மண்டலத்திலும் வழங்கிவந்த தமிழ் எழுத்துக்கள் கண் ணெழுத்துக்கள் என்ற பெயருடையனவாயிருந்தன என் பது சிலப்பதிகாரத்தால் அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வுண் மையைக் 'கண்ணெழுத்தாளர் காவல் வேந்தன் — மண் ணுடை முடங்கலம் மன்னவர்க் களித்து' (சிலப். கா. 26, அடிகள் 170–1) எனவும், 'இருபதினுயிரம்-கண்ணெழுத் துப்படுத்தன கைபுனை சகடமும்' / சிலப். கா. 26, அடிகள் 135-36) எனவும், 'வம்பமாக்கள் தம் பெயர் பொறித்த -கண்ணெழுத்துப்படுத்த எண்ணுப் பல்பொதி' (சிலப்: கா. 5, அடிகள் 11-12) எனவும் போதரும் இளங்கோவடி களது வாக்கினுல் நன்குணரலாம். இவ்வடிகள் குறித் துள்ள கண்ணெழுத்துக்கள் முற்காலத்தில் தமிழகம் முழுதும் வழங்கிவந்த வட்டெழுத்துக்களாகும். இவ் வெழுத்துக்கள் கண்போன்றிருத்தலால் கண்ணெழுத்துக் கள் என்றும், வட்டமாயிருத்தலால் வட்டெழுத்துக்கள் என்றும் வழங்கப்பட்டனவாதல் வேண்டும். இவ்வட் டெழுத்துக்களிலிருந்துதான் பல்லவர்கள், கிரந்த எழுத் துக்களேயும் இக்காலத்துள்ள தமிழ் எழுத்துக்களுக்கு அடிப்படையாயுள்ள பழைய தமிழ் எழுத்துக்களேயும் அமைத்துக்கொண்டனர் என்பது அறியத்தக்கது.

தமிழ் எழுத்துக்களின் வரிவடிவங்கள் பண்டைக் கால முதல் எவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளன என்பதை நன்காராய்ந்து அறிந்துள்ள கல்வெட்டிலாகா அறிஞர்களும் பழைய வட்டெழுத்துக்களிலிருந்தே இப் போது வழங்கும் தமிழ் எழுத்துக்கள் தோன்றியுள்ளன என்று கூறியிருப்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கது.

இவ்வட்டெழுத்துக்கள், அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் பிராமி எழுத்துக்களிலிருந்து தோன்றி வளர்ச்சியடைந்

தவை என்று டாக்டர் பூலர் கூறுகின்ருர். (Indian Palaeography P. 73) தமிழ் நாட்டிற்கு ஆரியர்கள் வந்து தம் நாகரிகத்தைப் பரப்புவதற்கு முன்னரே இவ்வெழுத்துக்கள் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும் என்றும் அதனுல் இவை பிராமியின் வழித் தோன்றியனவாக இருத்தற்கு இடமில்லை என்றும் பிராமி எழுத்துக்களுக்கு ஆதாரமாகக் கருதப்படும் பினிஷிய எழுத்துக்களிலிருந்து பண்டைக் காலத் தமிழ்மக்கள் இவ் வட்டெழுத்துக்களை அமைத்துக்கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்றும் டாக்டர் பர்னல் கூறுகின்ருர்(Elements of South IndianPalaeography P 49), இவ்வறிஞர்களின் கருத்துக்கள் ஈண்டு ஆராய்தற்குரியன.

இந்தியாவில் வழங்கும் பழைய மொழிகளுள் தமிழ் மொழியும் ஒன்று. இதற்குரிய இலக்கண நூல்களுள் மிக்க பழமை வாய்ந்தது தொல்காப்பியம். அந்நூலின் ஆசிரியராகிய தொல்காப்பியனுர் வடமொழி வியாகரண ஆசிரியராகிய பாணினி முனிவர்க்கு முற்பட்டவர் என்பது அறிஞர்கள் கண்டமுடிவு. அத்துணைப் பழங்காலத்தே விளங்கிய அவ்வாசிரியர், வடசொற்கள் தமிழில் வந்து வழங்கும்போது வட எழுத்துக்களை நீக்கித் தமிழ் எழுத்தாலேயே எழுத வேண்டுமென்று 'வடசொற்கிளவி வடவெழுத்தொரீஇ—எழுத்தோடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே' என்ற எச்சவியற் சூத்திரத்தில் கூறியுள்ளனர். மெய்யெழுத்துக்கள் உயிரெழுத்துக்களோடு கூடியவழி வரிவடிவில் உருவுதிரிதலைப் 'புள்ளியில்லா எல்லாமெய்யும்' என்று தொடங்கும் சூத்திரத்தில் அவ்வாசிரியர் குறித்துள்ளனர். அன்றியும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர், மெய்யெழுத்துக்களும் எகர ஒகர எழுத்துக்களும் புள்ளி பெற்று நிற்றல் வேண்டும் என்பதையும் மகரக்குறுக்கம் மெய்ப்புள்ளியோடு உள்ளே மற்ருெரு புள்ளியும் பெறு

தல் வேண்டும் என்பதையும், ‘மெய்யின் இயற்கை புள்ளி யோடு நிலையல்’, ‘எகர ஒகரத்தியற்கையுமற்றே’, ‘உட் பெறு புள்ளி உருவாகும்மே’ என்ற சூத்திரங்களில் கூறி யுள்ளனர். இவற்றால் தொல்காப்பியனார் காலத்திற்கு முன்னரே தமிழ் எழுத்துக்களின் வரிவடிவம் வழக்கில் இருந்தமை தெள்ளிதிற் புலப்படும். அசோகச் சக்கர வர்த்தியின் பிராமி எழுத்துக்கள் கி. மு. முதல் நூற்றாண் டில்தான் சமண முனிவர்களின் மூலமாகத் தமிழ் நாட்டில் தோன்றிப் பரவியிருத்தல் வேண்டும். ஆகவே, பிராமி எழுத்துக்கள் தமிழகத்தில் தோன்றுவதற்குப் பல நூற் றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழ் மொழிக்குரிய தனி எழுத் துக்கள் இருந்தன என்பது தொல்காப்பியச் சூத்திரங் களால் பெறப்படுகின்றது. அவ்வெழுத்துக்கள் வட் டெழுத்துக்களே என்பது தேற்றம். எனவே, பிராமி எழுத்துக்களிலிருந்து வட்டெழுத்துக்கள் தோன்றியிருத் தல் வேண்டும் என்று கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாது.

வலக்கைப்புறத்திலிருந்து இடக்கைப்புறமாக எழுதப் பட்ட பினிஷிய எழுத்துக்களிலிருந்து இடக்கைப் பக்கத்தி லிருந்து வலக்கைப்பக்கமாக எழுதப்பட்ட வட்டெழுத்துக் கள் தோன்றியிருக்க முடியாது என்பது திண்ணம்.

ஆகவே, பண்டைத் தமிழ் எழுத்துக்களாகிய ‘வட் டெழுத்துக்கள், தமிழ் மக்களாலேயே முற்காலத்தில் அமைக்கப்பெற்றவை என்பதும், அவ்வட்டெழுத்தின் திருந்திய வடிவங்களே இப்போதுள்ள தமிழ் எழுத்துக்கள் என்பதும் உணரற்பாலவாம். எனவே, தமிழ் எழுத்துக் க்ள் தமிழ் நாட்டிலேயே தோன்றிய தனி எழுத்துக்கள் ஆகும்.

தமிழ் இலக்கணங்களில் ஒன்றாகிய நன்னூலில் ஒலி யைக்கொண்டு சொல்லப்பட்ட முதல் எழுத்துக்கள் சார்

பெழுத்துக்கள் ஆகியவற்றின் தொகை முந்நூற்றறுபத்தொன்பது. வரிவடிவங்களைக் கொண்டு நோக்குமிடத்து, உயிர்பன்னிரண்டும் மெய்பதினெட்டும் உயிர்மெய் இருநூற்றுப் பதினாறும் ஆய்தம் ஒன்றுமாகத் தமிழ் எழுத்துக்களின் தொகை இருநூற்று நாற்பத்தேழாகும்.

தமிழ் எழுத்துக்கள் அகர முதல் னகர இறுதியாக இக்காலத்து நெடுங்கணக்கினுள் காணப்படுவது போன்றே தொல்காப்பியனார் காலத்தும் முறைப்பட எழுதப்பெற்று வழங்கிவந்தன. இச்செய்தி தொல்காப்பியமுதற் சூத்திரத்தால் நன்கு விளங்கும். அகர முதலிய பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களும் பிற எழுத்தின் உதவியின்றித் தனித்து ஒலிப்பனவாதலாலும், ககர முதலிய பதினெட்டு மெய்களும் அகர முதலிய உயிரெழுத்துக்களோடு கூடி ஒலிப்பதல்லது தனித்தொலிக்கும் ஆற்றல் இல்லாதனவாதலாலும், உயிரெழுத்துக்கள் முன்னும் மெய்யெழுத்துக்கள் பின்னுமாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. உயிரெழுத்துக்கள் அகர முதல் ஔகாரம் இறுதியாக எழுதப்படுதற்கும், மெய்யெழுத்துக்கள் ககர முதல் னகர இறுதியாக எழுதப்படுதற்கும், ஏற்ற காரணங்களை ஆசிரியர் சிவஞான முனிவர் தம் தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர விருத்தியுள் விளங்கக் கூறியுள்ளனர். ஒலியின் பிறப்பு முறைக்கு ஏற்பத் தமிழ் எழுத்துக்கள் அகர முதல் னகரம் ஈறாக வரிசைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

5

மிழலை நாடும் மிழலைக் கூற்றமும்

நம் தமிழகம், சேரமண்டலம் சோழமண்டலம்பாண்டி மண்டலம், கொங்குமண்டலம், தொண்டைமண்டலம் என்னும் ஐந்து மண்டலங்களாக முற்காலத்திற் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததுஎன்பதைக் கற்றார்பலரும் அறிவர். அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் பல உள்நாடுகளையுடையதாயிருந்தது. அவ்வுண்ணாடுகளுள் பல, நாடுகள் எனவும் சில கூற்றங்கள் எனவும் அக்காலத்தில் வழங்கப்பெற்றன. நாடும் கூற்றமும் தற்காலத்துள்ள தாலூகாவைப் போன்றன எனலாம். ஆனால் நாட்டிற்கும் கூற்றத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு யாது என்பது இப்போது புலப்படவில்லை.

இனி, பண்டைத் தமிழ் நூல்களை ஆராயுமிடத்து, மிழலைநாடு என்ற நாடு ஒன்றும் மிழலைக்கூற்றம் என்ற கூற்றம் ஒன்றும் அந்நாளில் நம் தமிழகத்தில் இருந்தன என்பது நன்கு புலப்படுகிறது. சைவசமய குரவருள் ஒருவராகிய சுந்தரமூர்த்திகள் தாம் அருளிய திருநாட்டுத் தொகையில் 'மிழலைநாட்டு மிழலையே வெண்ணிநாட்டு மிழலையே'[1] என்ற பாடற்பகுதியில் மிழலைநாட்டைக் குறித்திருப்பது அறியத்தக்கது. அன்றியும், சேக்கிழார் தம் திருத்தொண்டர் புராணத்தில்,

---

[1] திருநாட்டுத்தொகை, பா. 5.

'சூத நெருங்கு குலைத்தெங்கு பலவு பூகஞ் சூழ்புடைத்தாய்
வீதி தோறும் நீற்றினொளி விரிய மேவி விளங்குபதி
நீதி வழுவா நெறியினராய் நிலவுங் குடியால் நெடுநிலத்து
மீது விளங்குந் தொன்மையது மிழலை நாட்டுப்
[பெருமிழலை' 1

என்ற பாடலில் மிழலைநாட்டைக் கூறியிருப்பது உணரற்பாலதாகும்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்மீது மாங்குடிகிழார் பாடியுள்ள 'நெல்லரியு மிருந்தொழுவர்' என்று தொடங்கும் 24-ஆம் புறப்பாட்டில் மிழலைக்கூற்றம் கூறப்பெற்றுள்ளது. மிழலைநாடும் மிழலைக்கூற்றமும் ஒரே நாடுதான் என்பது ஆராய்ச்சியில் வல்ல சில அறிஞர் கருத்து. அன்னோர் கொள்கை வலியுடையத்தா என்பதை ஈண்டு ஆராய்வாம்.

1. மிழலைநாடு

மிழலைநாடு எனப்படுவது சோழமண்டலத்திலிருந்த ஒன்பது வளநாடுகளுள் ஒன்றாகிய இராசேந்திரசிங்கவளநாட்டின் உள்நாடுகளுள் ஒன்று என்பது கல்வெட்டுக்களாற் புலனாகின்றது.2 வளநாடு என்பது இந்நாளிலுள்ள ஜில்லாவைப் போன்றதாகும். இராசேந்திரசிங்கவளநாடு என்பது காவிரியாற்றின் வடகரையிலிருந்த ஒரு பெருநிலப்பரப்பாகும். இவ் வளநாட்டில் சற்றேறக்குறைய இருபது உள்நாடுகள் இருந்தன என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. அவற்றுள் மிழலைநாடு

---

1 பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார் புரா. பா. 1.

2 முதல் இராசராசசோழன் ஆட்சியிலேதான் சோழநாடு ஒன்பது வளநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது, அதற்குமுன் வளநாடு என்ற பிரிவு சோணாட்டில் இல்லை,

என்பதும் ஒன்று. அது, சோழகேரளபுரம், சேய்ஞலூர், திருவாப்பாடி, மிழலை, திருந்துதேவன்குடி முதலான ஊர்களைத் தன்னகத்துக்கொண்டு நிலவிய ஒரு நாடாகும். இவ்வுண்மைகளை, 'இராஜேந்திரசிங்க வளநாட்டு மிழலை நாட்டுச் சோழகேரளபுரத்து வியாபாரி[1]' எனவும், 'இராஜேந்திரசிங்கவளநாட்டு மிழலைநாட்டுச் சேய்நல்லூர் சபையார் இடிக்கடவ திருமெய்க்காப்பு ஒன்று'[2] எனவும் போதரும் கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியலாம். மிழலை நாட்டிலுள்ளதாகக் கல்வெட்டால் உணர்த்தப்படும் சோழ கேரளபுரம் என்பது இக்காலத்தில் சோழபுரம் என்று வழங்கப்படுகிறது. இது கும்பகோணத்திற்கு வடகிழக்கே ஆறுமைல் தூரத்தில் திருபனந்தாள் செல்லும் பெரு வழியில் உள்ளது. சேய்நல்லூர் என்பது சோழபுரத்திற்கு வடக்கே இரண்டுமைல் தூரத்தில் இருக்கின்றது. சிவ னடியார் அறுபத்துமூவருள் ஒருவராகிய சண்டேசுவர நாயனுர் தோன்றியருளிய பெருமை வாய்ந்தது. இதற் கண்மையிலுள்ள திருவாப்பாடி சண்டேசுவரர் பூசித்த சிவலிங்கப் பெருமான் உள்ள தலமாகும். மிழலை என்பது சோழபுரத்திற்குத் தெற்கே ஒன்றரை மைலில் உள்ளது; இது மிழலைநாட்டின் தலைநகரம்; முற்காலத் தில் பெருமிழலை என்ற பெயருடன் நிலவியது; அறு பான்மும்மைநாயன்மார்களுள் ஒருவரும் சுந்தரமூர்த்தி கள்பால் பேரன்புபூண்டொழுகியவரும் ஆகிய பெரு மிழலைக் குறும்பர் என்னும் பரமயோகி வாழ்ந்து வீடெய் திய திருப்பதியாகும். திருந்துதேவன்குடி என்பது மிழலைக்குத் தெற்கே ஒன்றரை மைலிலுள்ள ஒரு பாடல் பெற்ற தலமாகும்.

---

1 Inscriptions, of Puthukkottai State No. 113.
2 South Indian Inscriptions. Vol. II; No. 70.

மிழலைநாட்டூர்களான சோழபுரம், சேய்நல்லூர்[1], திருவாப்பாடி, மிழலை, திருந்துதேவன்குடி என்பவை, இப்போது கும்பகோணம் தாலூகாவில் காவிரியாற்றிற்கு வடக்கே யுள்ளன. இவற்றுள் திருவாப்பாடியும், சோழ புரமும், சேய்நலூரும் மண்ணியாற்றிற்குத் தெற்கே அண்மையில் இருக்கின்றன. மிழலைநாட்டிற்கு மேற்கே இன்னம்பர்நாடும் கிழக்கிலும் வடக்கிலும் மண்ணிநாடும் இருந்தன. எனவே, மிழலைநாடு எனப்படுவது, தஞ்சா வூர்ஜில்லா கும்பகோணம் தாலூகாவில் காவிரியாற்றிற்கு வடக்கே மண்ணியாற்றின் தென்கரை வரையில் அமைந் திருந்ததோர் உள்நாடு என்பது தெளிவாகப் புலப் படுதல் காண்க. ஆகவே, இது சோழமண்டலத்தி லிருந்த ஒருநாடு என்பது தேற்றம்.

2. மிழலைக்கூற்றம்

மிழலைக்கூற்றம் என்பது முற்காலத்திற் பாண்டி மண்டலத்தில் இருந்த உள்நாடுகளுள் ஒன்றாகும். அவ்வுண்மையை,

> "கோச்சடையவன்மரான திரிபுவனச் சக்ர வர்த்திகள் சீவல்லபதேவற்கு யாண்டு இருபத்

[1] சேய்நல்லூர் என்பது சேய்ஞலூர் எனவும் முற்காலத் தில் வழங்கப்பெற்றுளது. இந்நாளில் இதனைச் சேங்கனூர் என்று கூறுகின்றனர். இங்குள்ள மாடக்கோயில் கோச் செங்கட்சோழர் எடுப்பித்ததாகும். இக்கோயிலில் வரையப் பெற்றுள்ள மூன்றும் இராசராசசோழன் காலத்துக் கல்வெட் டொன்று 'மிழலைநாட்டுச் சேய்ஞலூருடையார் விசுவேசுவர தேவர் கோயில்' என்று கூறுவதால் இவ்வூர் மிழலைநாட்டி லுள்ளது என்பது உறுதியாதல் காண்க. நாலாயிரப் பிர பந்தத்திற்கு இருபத்துநாலாயிரப்படி என்னும் உரையெழுதிய பெரியவாச்சான்பிள்ளை இவ்வூரில் பிறந்தவரே யாவர்.

தஞ்சாவது மேஷ நாயிற்றுப் பூர்வபக்ஷத்து ஏகாதசியும் சனிக்கிழமையும் பெற்ற மகத்துநாள் பாண்டிமண்டலத்து மிழலைக்கூற்றத்து ஒக்கூருடையார்''

என்ற திருக்களர்க் கல்வெட்டாலும்[1] வேறுசில கல்வெட்டுக்களாலும்[2] இனிதுணரலாம்.

இம்மிழலைக்கூற்றம் கீழ்கடலைச்சார்ந்திருந்த ஒரு பெருநிலப் பரப்பு என்பதும், கடைச்சங்ககாலத்தில் வேள் எவ்விக்குரியதாயிருந்தது என்பதும் 24-ம் புறப்பாட்டால் நன்கு வெளியாகின்றன.

வீரசோழியம் என்ற இலக்கணநூலின் ஆசிரியராகிய **புத்தமித்திரன்** என்பார், மிழலைக்கூற்றத்திலுள்ள பொன்பற்றியில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு குறுநிலமன்னர் என்பது,

''ஈண்டுநூல் கண்டான் எழின்மிழலைக் கூற்றத்துப்
பூண்டபுகழ்ப் பொன்பற்றி காவலனே—மூண்டவரை
வெல்லும் படைத்தடக்கை வெற்றிபுனை வீரன்றன்
சொல்லின் படியே தொகுத்து''[3]

என்ற பாடலால் அறியப்படுகிறது.

---

[1] South Indian Inscriptions, Vol. VIII. No. 247.

[2] Ibid, Vol. IV, No. 372. Ibid, Vol. V, No. 301.

[3] இது, வீரசோழியத்திற்கு உரைகண்ட பெருந்தேவனார் என்பார் தம் உரையில் எடுத்துக்காட்டியுள்ள வெண்பாவாகும். இப்பாடலிலுள்ள 'மிழலைக்கூற்றம்' என்பது 'மாலைக்கூற்றம்' எனவும் 'வீரன்' என்பது 'மாறன்' எனவும் வீரசோழிய அச்சுப் பிரதியிற் காணப்படுகின்றன. 'மிழலைக்கூற்றத்துக் கீழ் கூற்றுப் பொன்பற்றிஉடையான்' என்ற கல்வெட்டுத்தொடரும் 'தேர்வீரசோழன் திருப்பெயராற்—பூமேலுரைப்பன்' என்ற வீரசோழியப் பாயிரப் பாடற்பகுதியும் மேற்கண்டவாறு திருத்துவதற்குப் பெரிதும் துணைபுரிதல் காண்க. (S.I.I.Vol.IV.No: 372 வரிகள் 103, 104; வீரசோழியப் பாயிரம், பா. 3)

கி. பி. 1063 முதல் 1070 வரையில் சோழ இராச்சியத்தில் சக்கரவர்த்தியாக வீற்றிருந்து ஆட்சிபுரிந்தவனும் கங்கைகொண்ட சோழன்புதல்வனும் ஆகிய வீரராசேந்திரசோழனே, பொன்பற்றி காவலன் புத்தமித்திரனைக்கொண்டு வீரசோழியம் என்ற நூலைச் செய்வித்தவன் என்பது,

'மேவிய வெண்குடைச் செம்பியன் வீர ராசேந்திரன்றன்
நாவியல் செந்தமிழ்ச்சொல் [1]'
'தேர்வீரசோழன் திருப்பெயரால் பூமேலுரைப்பன்'

என்னும் அவ்வாசிரியரது கூற்றுக்களால் தெள்ளிதிற் புலனுகின்றது. அவரது ஊராகிய மிழலைக்கூற்றத்துப் பொன்பற்றி என்பது இந்நாளில் பொன்பேத்தி என்ற பெயருடன் தஞ்சாவூர் ஜில்லா அறந்தாங்கித் தாலூகாவில் உளது.

இம் மிழலைக்கூற்றத்தில் மணமேற்குடி என்ற ஊர் ஒன்று உளது என்பது 'மிழலைக்கூற்றத்துக் கீழ்கூற்று மணமேற்குடி' என்ற மாறமங்கலக் கல்வெட்டொன்ருல் [2] அறியப்படுகிறது. இது கீழ்கடலை யடுத்துள்ளதோர் ஊராகும். சிவனடியார் அறுபத்துமூவருள் ஒருவரும், மதுரையம்பதியில் நெல்வேலிவென்ற நெடுமாறன் என்ற பாண்டியற்கு அமைச்சராக விளங்கியவரும் ஆகிய குலச்சிறைநாயனுர் பிறந்த திருப்பதி இம் மணமேற்குடியேயாகும். அதனைக் 'குருந்தவிழ்சாரல் மணமேற் குடிமன் குலச்சிறையே [3]' என்னும் நம்பியாண்டார்நம்பியின் திருவாக்கினுல் அறியலாம். அன்றியும் சேக்கிழார் மண

---

1 வீரசோழியம், சந்திப்படலம், 7

2 S. I. I. Vol. VIII. No. 448.

3 திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, பா. 26.

மேற்குடியைப் பாண்டிநாட்டூர் என்று கூறியிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது[1]. இவ்வூர் இக்காலத்திற் பாண்டி நாட்டின் வட எல்லையாகிய வெள்ளாற்றிற்குத் தெற்கே அறந்தாங்கித் தாலூகாவில் உளது.

எனவே, மிழலைக்கூற்றத்தூர்களான பொன்பற்றியும் மணமேற்குடியும் இந்நாளில் அறந்தாங்கித் தாலூகாவில் இருத்தல் உணரற்பாலதாம்.

மணிவாசகப்பெருமானை இறைவன் ஆட்கொண்டருளிய தலமாகிய திருப்பெருந்துறை மிழலைக்கூற்றத்திலிருந்ததோர் ஊர் என்பது கல்வெட்டுக்களாலும்[2] பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பியின் திருவிளையாடற்புராணத்தாலும் அறியப்படுகின்றது. அவ்வூர் இக்காலத்தில் ஆவுடையார்கோயில் என்ற பெயரோடு அறந்தாங்கித் தாலூகாவில் வெள்ளாற்றிற்குத் தெற்கே முக்கால்மைல் தூரத்தில் உள்ளது. ஆகவே பொன்பற்றி, மணமேற்குடி, திருப்பெருந்துறை ஆகிய ஊர்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டு முற்காலத்தில் நிலவிய **மிழலைக்கூற்றம்** எனப்படுவது, சோழமண்டலத்திற்குத் தென்னெல்லையாகவுள்ள வெள்ளாற்றிற்குத் தெற்கும் திருப்புனவாசலுக்கண்மையில் கடலொடுகலக்கும் பாம்பாற்றிற்கு வடக்கும் பாண்டிமண்டலத்திலிருந்த ஓர் உள்நாடு என்பது தெள்ளிது.

இம் மிழலைக்கூற்றம், புதுக்கோட்டை நாட்டில் ஒரு பகுதியையும் தஞ்சாவூர்ஜில்லா அறந்தாங்கித் தாலூகாவின் தென்பகுதியையும் இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் ஒரு பகுதியையும் தன்பாற்கொண்டு மேற்கூறு, நடுவிற்கூறு, கீழ்க்கூறு என்னும் முப்பிரிவுகளையுடைய பெரு

1 பெரியபுராணம், குலச்சிறைநாயனார் புராணம், பா. 1.
2 Ins. Nos. 502 and 503 of 1925.

நாடாகப் பாண்டிமண்டலத்தின் வடபகுதியில் அமைந் திருந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக் கின்றது. இதனையே பிற்காலத்தார் மிழலைநாடு என வும் வழங்கியுள்ளனர். சர்க்கரைப் புலவர் வழியினராய **சர்க்கரை முத்துமுருகப்புலவர்** என்பார், இதன்மீது **மிழலைச்சதகம்** என்ற நூலொன்று பாடியிருத்தல் அறியத் தக்கது.

இதுகாறும் விளக்கியவாற்ருல் மிழலைநாடும் மிழலைக் கூற்றமும் ஒன்றிற்கொன்று மிகச் சேய்மையிலிருந்த வெவ்வேறு நாடுகள் என்பதும், அவற்றுள் முன்னது, சோழமண்டலத்திலே கும்பகோணந் தாலூகாவில் காவிரி யாற்றிற்கு வடக்கும் மண்ணியாற்றிற்குத் தெற்குமுள்ள நிலப்பரப்பில் இருந்தது என்பதும், பின்னது பாண்டி மண்டலத்திலே புதுக்கோட்டை நாட்டிலும் அறந் தாங்கித் தாலூகாவிலும் ஓடும் வெள்ளாற்றிற்குத் தெற் கும் பாம்பாற்றிற்கு வடக்குமுள்ள நிலப்பரப்பில் இருந் தது என்பதும், பிற்காலத்தார் இவ்விரண்டிற்கும் வேறு பாடு தெரியாமல் *மிழலைநாடு* என்ற பெயரால் வழங்கி யுள்ளனர் என்பதும் நன்கு புலனுதல் காண்க.

6

பழையாறைநகர்

கடைச்சங்கநாளில் அரசாண்ட சோழமன்னர்க்குக் கடற்கரை நகரமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினமும் உள்நாட்டு நகரமாகிய உறையூரும் சிறந்த தலைநகர்களாக விளங்கியமைபோலப் பிற்காலச் சோழர்க்குத் தஞ்சைமாநகரும் கங்கைகொண்ட சோழபுரமும் பழையாறைநகரும் தலைநகர்களாக நிலவின. அவற்றுள், பழையாறைநகரைப் பற்றிய செய்திகள் இதுகாறும் ஆராய்ந்து விளக்கப் படவில்லை. ஆதலால் இத்தொன்னகரைப்பற்றி ஈண்டு ஆராய்வாம்.

இருக்கும் இடம் :—இது, கும்பகோணத்திற்குத் தென் மேற்கே மூன்றுமைல் தூரத்தில் பழையாறு என்னும் பெயருடன் இந்நாளில் ஒரு சிற்றூராக உளது. இது முற்காலத்தில் ஐந்துமைல் நீளமும் மூன்று மைல் அகலமும் உள்ள ஒரு பெரிய நகரமாயிருந்தது; 'தேரின் மேவிய செழுமணி வீதிகள் சிறந்து - பாரில் நீடிய பெருமை சேர் பதி பழையாறை' என்று பெரியபுராண ஆசிரியராகிய சேக்கிழாரடிகள் கூறியிருப்பதும் இச் செய்தியை வலியுறுத்துவதாகும்.

தொன்மை:— கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டின் முற் பகுதியில் நிலவிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பழையாறை

வடதளியைப் பாடியிருத்தலாலும்[1] அவர் காலத்திலிருந்த திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் பழையாறையிலுள்ள பட்டீச்சுரத்தைப் பாடியிருத்தலாலும்[2] இந்நகர் கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டிலேயே சிறந்து விளங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

வரலாறு:— திருநாவுக்கரசர் பழையாறை வடதளியை வணங்கச் சென்றபோது, அங்கிருந்த சிவலிங்கத்தைச் சமணர்கள் மறைத்துவிட்டனர் என்றும், அதுபற்றி அடிகள் வருந்திஞராக, இந்நகரிலிருந்த அரசன் அதனையறிந்து அடிகள் துன்பத்தைப் போக்கி வடதளிப் பெருமானுக்குச் சிறந்த விமானம் எடுப்பித்து வழிபாட்டிற்கு நிவந்தமும் அளித்தான் என்றும் சேக்கிழாரடிகள் தம் பெரியபுராணத்திற் கூறியுள்ளனர். எனவே, ஏழாம் நூற்ருண்டில் அப்பர்சுவாமிகள் காலத்தில் இந்நகரில் ஓர் அரசன் இருந்தனன் என்று தெரிகிறது. அவன் பல்லவ அரசனுகிய முதல் மகேந்திரவர்மனுக்குக்கீழ் அரசாண்ட ஒரு சோழர்குலக் குறுநிலமன்னனுதல் வேண்டும்.

கி. பி. எட்டாம் நூற்ருண்டிலிருந்த நந்திவர்ம பல்லவமல்லன் என்னும் இரண்டாம் நந்திவர்மன் பழையாறையில் ஓர் அரண்மனையும் நந்திபுரவிண்ணகரம் என்னும் திருமால்கோயிலும் கட்டி இந்நகரை, மாமல்லபுர

---

1 'ஆதியைப் பழையாறை வடதளிச், சோதியைத் தொழுவார்துயர் தீருமே'—(அப்பர்சுவாமிகள் பழையாறை வடதளிப் பதிகம். பா. 6).

2 'காலேமடவார்கள் புனலாடுவதுகவ்வைகடியார்மறு [கெலாம்

மாலேமணநாறு பழையாறைமழபாடியழகாய மலிசீர்ப்

பாலேயன நீறுபுனேமார்பனுறை பட்டிசரமே பரவுவார்'—

(திருஞானசம்பந்தர், பட்டீச்சுரம். பா. 3).

மும் காஞ்சியும் போலத் தனக்குரிய சிறந்த நகராக வைத்துக்கொண்டான். அன்றியும் இந்நகரின், பெயரை நந்திபுரம் என்றும் மாற்றிவிட்டான். பிற்காலத்திற் சோழர் ஆட்சிக்காலத்திலும் இந்நகர் பழையாறையாகிய நந்திபுரம் என்று வழங்கப்பட்டுளது (Ins. 30 of 1931, 365 and 367 of 1924). இந்நகரில் இரண்டாம் நந்திவர்மன் கட்டிய நந்திபுரவிண்ணகரம் இவன் காலத்திலிருந்த திருமங்கை மன்னனால் பாடப்பட்டுள்ளது. இவ்வேந்தன் இந்நகரில் தங்கியிருந்தபோது தமிழ் வேந்தர்களாலும் சித்திரமாயன் என்னும் பல்லவ அரசகுமாரனாலும் முற்றுகையிடப் பட்டான் என்றும், அந்நாட்களில் இவன் படைத் தலைவன் உதயசந்திரன் என்பான் பெரும்போர் புரிந்து இவனை விடுவித்தான் என்றும் உதயேந்திரச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. (S. I. I. Vol II. No. 74.) எனவே, சோழர் குலக் குறுநிலமன்னன்பாலிருந்த இந்நகரை, இரண்டாம் நந்திவர்மன் கைப்பற்றிக்கொள்ளவே, தமிழ் வேந்தர்கள் ஒருங்குசேர்ந்து இதனை மீட்க முயன்றும் இயலவில்லை போலும். இவன் பேரனாகிய தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் காலத்திலும் பழையாறு என்னும் இந்நகரில் அடிக்கடி போர்கள் நிகழ்ந்தன என்று நந்திக்கலம்பகம் கூறுகின்றது.

பிற்காலச்சோழர்களின் முதல்வனாகிய விசயாலயன் முன்னோர் அங்கிருந்திருத்தல்வேண்டும். அவன் தஞ்சையைக் கைப்பற்றிச் சோழநாட்டின் தலைநகராகவைத்துக் கொண்டபின்னரும் சோழ அரச குடும்பத்தினர் இந்நகரில் இருந்துவந்தனர். முதற்பராந்தகச்சோழன் பேரனாகிய இரண்டாம் பராந்தகன் என்னும் சுந்தரசோழன் கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டின் நடுவில் இந்நகரிலிருந்து அரசாண்டான் என்று தெரிகிறது. வீரசோழியவுரையிற் காணப்படும் பழைய பாடல்கள் 'மேதகு நந்திபுரி மன்னர்

சுந்தரச்சோழர்' (வீரசோ-யாப்பு. 11)என்றும், 'பழையாறை நகர்ச் சுந்தரச்சோழர்' (வீரசோ-அலங்.10)என்றும் கூறுவதால் இவ்வுண்மையை உணரலாம்.

முதல் இராசராசசோழன் தமக்கையாகிய குந்தவைப் பிராட்டியார் தஞ்சைமாநகரில் கி. பி. 1015ல் **சுந்தரசோழ விண்ணகர் ஆதுரசாலை** என்னும் மருத்துவநிலையம் ஒன்று நிறுவி அதற்கு மருத்துவபோகமாக நிலமும் பொருளும் அளித்து அவ்வுத்தரவைப் பழையாறையிலுள்ள அரண்மனையிலிருந்து அனுப்பிய செய்தி ஒரு கல்வெட்டிற் காணப்படுகின்றது (Ins.248 of 1923.).

கங்கைகொண்டசோழன் என்று வழங்கும் முதல் இரசேந்திரசோழன், பழையாறையில் தன் அரண்மனையிலிருந்துகொண்டு கி. பி. 1015-ல் கோயிலுக்குரிய நிலங்களையெல்லாம் அளக்குமாறு உத்தரவனுப்பினுன் என்று உய்யக்கொண்டான் திருமலையிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது (Ins. 463 of 1908). கி. பி. 1017-ல் இவ்வேந்தன் இந்நகரிலிருந்தனுப்பிய மற்ருேர் உத்தரவு வடஆற்காடு ஜில்லாவிலுள்ள எம்பாடி என்ற ஊரில் வரையப்பெற்றுள்ளது (585 of 1906). இவன், பழையாறை நகர்க்கு முடிகொண்டசோழபுரம் என்று பெயரிட்டுக் கங்கைகொண்டசோழபுரம் அமைப்பதற்குமுன் அங்கிருந்து அரசாண்டான் என்று தெரிகிறது (271 of 1927). சோழமன்னர்களின் சரிதங்களை ஆராய்வதற்குப் பயன்படுவனவாய்ச் சென்னைப் பொருட்காட்சிச் சாலையிலுள்ள திருவாலங்காட்டுச்செப்பேடுகள் இவன் பழையாறையாகிய முடிகொண்டசோழபுரத்திலிருந்து கி. பி. 1019-ல் அளித்தனவேயாம் (S. I. I. Vol. III. No. 205). இம்மாநகரின் தெற்கெல்லையில் ஓடும் முடிகொண்டசோழப்பேராறும் இவ்வரசன் வெட்டுவித்ததே.

கி. பி. 1112-ல் முதற் குலோத்துங்கசோழன் இந் நகரிலிருந்த தன் அரண்மனையில் வாணுதிராசன் என்ற சிங்காசனத்தில் விற்றிருந்தபோது தேவதானங்களைப் பற்றி அனுப்பிய ஓர் உத்தரவு அம்பர்மாகாளத்தில் வரையப்பட்டுள்ளது.[1] இவன் மகன் விக்கிரமசோழன் கி. பி. 1122-ல் முடிகொண்டசோழபுரத்தில் தன் அரண் மனையிலிருந்து தென்ஆற்காடுஜில்லாவிலுள்ள எலவாணு சூர்க் கோயிலுக்கு நிவந்தம் அளித்த செய்தி அவ்வூரில் வரையப்பட்டுள்ளது (Ins. 168 of 1906). இவன் பேரன் இரண்டாம் இராசராசன் இந்நகரின் பெயரை இராசராச புரம் என்று மாற்றித் தன் தலைநகராக வைத்துக்கொண் டான் என்று தெரிகிறது.

விக்கிரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண் டாம் இராசராசன் ஆகிய மூவேந்தர்காலத்தும் வாழ்ந்த புலவர் பெருமானுகிய ஒட்டக்கூத்தர், அம்மூவருள் இரண்டாம் இராசராசன் ஆட்சிக்காலத்தில் தாம் பாடிய தக்கயாகப்பரணி என்னும் நூலில் கடைதிறப்பு என்ற பகுதியில்,

> "உம்ப ராளும்அம ராபு ரந்தவிர லோக பாலரெயில் காவல்கூர்
> செம்பொன் மாடநிரை ராச ராசபுரி வீதி மாதர்கடை திறமினே.'

என்பது முதலான தாழிசைகளிற் பாராட்டியிருக்கும் இராசராசபுரி என்பது இப் பழையாறைநகரேயாம். இஃது அந்நாளில் இரண்டாம் இராசராசனுக்குத் தலைநகரா யிருந்தாலன்றி இங்ஙனம் கடைதிறப்பில் பாராட்டப் பெற்றிராது என்பது ஒருதலை. அன்றியும் இறுதியில் தக்கனுக்கு அருள்புரியும்பொருட்டு இராசராசபுரியிலுள்ள இறைவன் இடபாருடராய் எழுந்தருளினுர் என்று அப் புலவர் கூறியிருப்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்க தொன்றும்.

---

1 Ins, 93 of 1910.

தக்கயாகப்பரணியின் பதிப்பாசிரியர், கடைதிறப்பிலுள்ள ஒரு தாழிசையின் அடியில் இராசராசபுரி என்பது தஞ்சாவூர் என்று குறிப்பெழுதியுள்ளனர். இதுகாறும் எடுக்கப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டுக்களால் தஞ்சாவூருக்கு இராசராசபுரி என்ற மற்றொரு பெயர் இருந்தது என்பது புலனாகவில்லை. ஆனால் பழையாறையாகிய இராசராசபுரம் என்ற தொடர் கல்வெட்டுக்களிற் காணப்படுகிறது. தஞ்சாவூரிலுள்ள கோயிலுக்கு இராசராசேச்சுரம் என்னும் பெயர் இருத்தலால் அந்நகரும் இராசராசபுரி என்று வழங்கியிருத்தல்வேண்டும் எனக் கருதி அங்ஙனம் குறிப்பெழுதினர்போலும்.

எனவே, பழையாறையே இராசராசபுரி என்றும் இராசராசபுரம் என்றும் வழங்கப்பெற்றது என்க.

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மூன்றாம் இராசராசசோழனை வென்று சோழநாட்டைக் கைப்பற்றிய முதல் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் என்பவன் சோழ நாட்டில் முடிகொண்ட சோழபுரத்தில் விசயாபிடேகமும் வீராபிடேகமும் செய்துகொண்டான் என்று அவன் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. அன்றியும், பாண்டி நாட்டிலுள்ள கல்வெட்டொன்று அவ்வேந்தன் தான் விசயாபிடேகம் செய்துகொண்ட பழையாறையாகிய முடி கொண்ட சோழபுரத்தையும் சோணாட்டையும் தன்பால் வந்து அடைக்கலம் புகுந்த சோழமன்னனுக்கு மீண்டும் வழங்கினானென்று உணர்த்துகின்றது (Ins. 9 of 1926)

சோழமன்னனை வென்று சோழநாட்டைத் தன்னடிப் படுத்திய பாண்டிவேந்தன் இம்மாநகரில் வெற்றிமுடி சூடிக்கொண்டான் என்ற செய்தி, இது முற்காலத்திலே சோழர்க்குரிய தலைநகரங்களில் ஒன்றாயிருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதை நன்கு வலியுறுத்துவதாகும்.

எனவே, கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டுமுதல் பதினுன்காம் நூற்ருண்டுவரையில் இம்மாநகர் பழையாறை, நந்திபுரம் முடிகொண்டசோழபுரம், இராசராசபுரம்[1] என்னும் பெயர்களைச் சிலவேந்தர்களின் ஆட்சிக்காலங்களில் எய்தி அன்னோர்க்குரிய இரண்டாவது தலைநகராகச் சிறப்புடன் விளங்கிக்கொண்டிருந்தது எனலாம். அன்றியும், சோழர்கள் முடிசூட்டிக்கொள்ளும் நகரங்களுள் ஒன்ருகவும் இது நிலவிற்று என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இந்நகரிலிருந்த கோயில்கள் :— (1) பழையாறை வடதளி. (2) பழையாறை மேற்றளி. (3) பழையாறைத் தென்றளி. (4) பட்டீச்சுரம். (5) திருச்சத்திமுற்றம். (6) அருண்மொழிதேவேச்சுரம். (7) பஞ்சவன்மாதேவீச்சுரம். (8) அரிச்சந்திரம். (9) இராசராசேச்சுரம். (10) கோபிநாதப்பெருமாள்கோயில். (11) நந்திபுரவிண்ணகரம். (12) சுந்தரப்பெருமாள்கோயில் என்பன.

இவற்றுள் வடதளி, மேற்றளி, திருச்சத்திமுற்றம், பட்டீச்சுரம் என்னுந் தலங்கள் சைவசமயகுரவர்களால் பாடப்பெற்றவை; நந்திபுரவிண்ணகரம் திருமங்கையாழ்வாரால் பாடப்பெற்றது.

இதன் தற்காலநிலை :— காலச்சக்கரத்தின் சுழற்சியினுல் உலகில் எத்துணையோ மாறுதல்கள் ஏற்படுகின்றன. பெரிய நகரங்கள் போர், பூகம்பம், கடல்கோள் முதலான நிகழ்ச்சிகளால் அழிவெய்திச் சிற்றூர்களாக மாறிவிடுகின்றன. பல சிற்றூர்கள் ஒன்ருகச் சேர்க்கப்பெற்றுப் பெரியதொரு நகரமாக அமைதலும் உண்டு. தலைநகரங்கட்குப் பிறவேந்தர் படையெழுச்சிகளால் ஆபத்தும் அழிவும் ஏற்படுவது இயல்பு என்பது அண்மையில் முடிவுற்ற மாபெரும் உலகப்போரால் நன்கறியக்கிடக்

[1] Ins, 495. of 1907; Ins. 392 of 1908.

கின்றது. அத்தகைய போர் நிகழ்ச்சியொன்றல் பழையாறைமாநகர் அழிவிற்குள்ளாகி இந்நாளிற் சில சிற்றூர்களாகச் சிதறிக்கிடக்கின்றது.

அவ்வூர்கள் பழையாறை, முழையூர், பட்டீச்சுரம், திருச்சத்திமுற்றம், திருமத்தடி, சோழமாளிகை, ஆரியப் படையூர், பம்பைப்படையூர், புதுப்படையூர், மணப் படையூர், சுந்தரப்பெருமாள்கோயில், தாராசுரம், நாதன் கோயில், இராசராசேந்திரப்பேட்டை, அரிச்சந்திரபுரம், கோணப்பெருமாள்கோயில் என்பனவாம்.

இவற்றுள், திருமத்தடி என்பது திருமேற்றளி என்பதன் மரூஉ. சோழமாளிகை என்பது சோழமன்னர் களின் அரண்மனை யிருந்த இடம். இது, சுமார் ஒருமைல் நீளமும் முக்கால்மைல் அகலமும் உடையது. இதில் எஞ்சியிருந்த மதிற்சுவரின் ஒருபகுதி 75 ஆண்டுகட்கு முன் நம் அரசாங்கத்தினரால் இடிக்கப்பெற்றது என்று முதியோர்கள் கூறுகின்றனர். இதன் நிலப்பரப்பு முழுமையும் செங்கற்களாகவே இன்றும் உளது. சுந்தரப் பெருமாள்கோயில் என்பது கும்பகோணத்திற்கு மேற்கே புகைவண்டிநிலையமுள்ள ஓர் ஊராக இருக்கின்றது. தாராசுரம் என்பது இராசராசபுரம் என்பதன் மரூஉ. இது, கும்பகோணத்திற்கு மேற்கில் அதனையடுத்துள்ள ஒரு புகைவண்டிநிலையமுள்ள ஊர். நாதன்கோயில் என்பது நந்திபுரவிண்ணகரம் அமைந்துள்ள இடம். இராசராசேந் திரப்பேட்டை என்பது கும்பகோணத்தின் மேல்பகுதி. இவ்விடத்திற் சோழர்களின் நாணயங்கள் அடிக்குமிடம் ஒன்றிருந்தது என்று தெரிகிறது. கோணப்பெருமாள் கோயில் என்பது கோபிநாதப் பெருமாள்கோயில் என்பதன் மரூஉ. பம்பைப்படை, ஆரியப்படை, புதுப்படை, மணப்படை என்னும் நான்கு படைவீடுகள் இருந்த இடங்கள் அப்பெயர்களோடு நான்கு சிற்றூர்களாக

இன்றும் உள்ளன. இந்நிலப்பரப்புக்களெல்லாம் அரிசிலாற்றுக்குத் தெற்கும் முடிகொண்டான் ஆற்றுக்கு வடக்கும் வளம்பொருந்திய இடங்களாகவே இன்றும் இருக்கின்றன.

பழையாறை என்னும் இம்மாநகரின் தொன்மைச் சிறப்புக்களெல்லாம் எடுத்துணர்த்துவன இதிலுள்ள கோயில்களும் அவற்றில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டுக்களுமே யாம்.

இதில், சோழமாளிகை என்ற பகுதியையாவது அரசாங்கத்தார் தோண்டுவித்தால் எத்துணையோ உண்மைச்செய்திகள் வெளியாகும் என்பது திண்ணம்.

7

நந்தனரது ஆதனூர்

சிவனடியார் அறுபத்து மூவருள் ஒருவரும், நந்தனர் என்று வழங்கப் பெறுபவரும் ஆகிய திருநாளைப்போவார் நாயனரது வரலாற்றை, நம் தமிழகத்தில் அறியாதார் யாவர்? அப்பெரியார் பிறந்து வாழ்ந்த திருப்பதி ஆதனூர் என்பர், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியின் ஆசிரியராகிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள். ஆதனூர் என்று வழங்கும் ஊர்கள் நம் நாட்டில் பல இருத்தல் யாவரும் அறிந்ததே. அ ்பினலோ, ஆராய்ச்சியின்மையாலோ, பலரும் தம் தம் ஊருக்கு அண்மையிலுள்ள ஆதனூரே, நந்தனரது ஊர் என்று கூறி வருகின்றனர். எனவே, உண்மையில், நந்தனர் பிறந்த பேறு எய்திய பதி யாது என்பது ஆராய்தற் குரியதாகு மன்றே ?

அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களது வரலாறுகளைக் கூறும் திருத்தொண்டர் புராணம், நந்தனரது ஆதனூர் யாண்டையது என்பதை அறிந்து கோடற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றது. சேக்கிழாரடிகள், அப் புராணத்தில் ஆதனூரைப்பற்றிக் கூறியிருப்பது,

பகர்ந்துலகு சீர்போற்றும் பழையவளம் பதியாகும்
திகழ்ந்தபுனற் கொள்ளிடம்பொன் செழுமணிகள் திரைக்கரத்தால்
முகந்துதர இருமருங்கும் முளரிமலர்க்கையேற்கும்
அகன்பணைநீர் நன்னாட்டு மேற்கா நாட் டாதனூர்

என்பது. இவ்வரிய செய்யுளால், ஆதனூர் என்பது, சோழ மண்டலத்தின் உள்நாடுகளுள் ஒன்ருகிய மேற்கா நாட்டில் உளது என்னும் செய்தி வெளியாகின்றது.

சோழமண்டலத்திலிருந்த உள் நாடுகள் எல்லாவற்றையும், கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு துருவி நோக்குங்கால், மேற்கா நாடு என்ற பெயருடைய நாடு ஒன்று கொள்ளிடத்தின் வடகரையில் முன்னர் இருந்தது என்று தெரிகிறது. கொள்ளிடத்தின் வட கரையிலுள்ள பாடல் பெற்ற தலமாகிய ஓமாம் புலியூர், அம் மேற்கா நாட்டில் உள்ள ஒரு திருப்பதி என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.[1] எனவே, சிதம்பரந்தாலுக்காவிலுள்ள ஓமாம் புலியூர் என்னும் தலத்திற்கு அண்மையில் நந்தனரது ஆதனூர் இருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். ஆகவே, ஓமாம் புலியூர்க்கு மேற்கே, ஒன்றரை மைல் தூரத்தில், கொள்ளிடக்கரையிலுள்ள ஆதனூரே, நந்தனர் பிறந்தருளிய பெருமையுடையது என்பது வெளிப்படை. கொள்ளிடத்தின் அலைகள் வந்து அடிக்குமாறு, அதற்கு அத்துணை அண்மையில் ஆதனூர் அமைந்துளது என்று சேக்கிழாரடிகள் குறித்திருப்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது. இவ்வாதனூர்க்கு அண்மையிலுள்ள பாடல்பெற்ற தலமாகிய கடம்பூரும், மேற்காநாட்டில் உள்ளதோர் திருப்பதி என்று, அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்கள் கூறுவது, ஆதனூரைப்பற்றிய எனது கொள்கையை வலியுறுத்துதல் காண்க. எனவே, மேற்கா நாட்டிலுள்ள பாடல்பெற்ற தலங்களாகிய ஓமாம்புலியூர்க்கும், கடம்பூர்க்கும் இடையிலுள்ள ஆதனூரே, நந்தனரது ஊர் என்பது நன்கு துணியப்படும். இனித், திருப்பனந்தாளுக்கு வடக்கேயுள்ள கீழை அணைக்கட்டுக்குக் கிழக்கே, ஏழு மைல் தூரத்தில், கொள்ளிடத்தின் வடகரையிலுள்ளது இவ்வாதனூர் என்பது அறியற்பாலதாகும்.

---

[1] Inscriptions 504 & 506 of 1926

8

மாற்பிடுகு பெருங்கிணறு

மாற்பிடுகு பெருங்கிணறு என்பது, திருச்சிராப் பள்ளிக்கு வடக்கே பன்னிரண்டு மைல் தூரத்தில் உள்ள திருவெள்ளறைப் புண்டரீகாட்சப் பெருமாள் கோயிலின் தென் பக்கத்தில் உள்ளது. ஈண்டுக் குறிக் கப்பெற்ற திருமால்கோயில் ஆழ்வார்களாற் பாடப்பெற்ற பெருமையுடையதாகும், அவ்வூரிலே சிவாலயம் ஒன்றும் உளது. அது மலையிற் குடைந்ததொரு கோயில் என்பது பார்ப்போர்க்கு நன்கு புலப்படும். அக்கோயிலில் எழுந் தருளியுள்ள இறைவனை இந்நாளில் **சம்புநாதர்** என்று வழங்குகின்றனர்; ஆனால், அங்குக் காணப்படும் கல் வெட்டுக்கள் **திருவானைக்கல் பெருமானடிகள்** என்று கூறுகின்றன. அவ்விருகோயில்களிலும் சோழமன்னர் களின் கல்வெட்டுக்களும் பல்லவர்களின் கல்வெட்டுக் களும் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள், இரண்டு கல் வெட்டுக்கள் ஒரு கிணற்றின் மேற் பக்கத்தில் வரையப் பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று, கிணற்றை வெட்டு வித்தவன் யாவன்? என்பதையும், அதற்கு இடப்பெற்ற பெயர் யாது? என்பதையும், கிணறு வெட்டப்பெற்ற காலத்தையும் அறிவிக்கின்றது. மற்றொன்று, அறுசீர் விருத்தமாக உள்ளது. இக்கல்வெட்டுக்கள் இரண்டை யும் அடியிற் காண்க.

I

(1) ஸ்வஸ்திஸ்ரீ பாரத்வாஜகோத்திரத்தின் வழித் தோன்றிய பல்லவதிலத குலோத்பவன் தந்திவர்மற்கு யாண்டு நான்காவதெடுத்துக் கொண்டு ஐந்தாவது முற்று வித்தான், ஆலம்பாக்க விசைய நல்லூழான் (2) தம்பி கம்பன் அரையன் திருவெள்ளறைத் தென்னூர்ப் பெருங் கிணறு; இதன்பெயர் மாற்பிடுகு பெருங்கிணறென்பது. இது ரட்சிப்பார் இவ்வூர் மூவாயிரத்தெழுநூற்றுவரும்.

II

(1) கண்டார் காணுவுலகத்திற்
காதல் செய்து நில்லாதேய்
பண்டேய் பரமன் படைத்தநாள்
பார்த்து நின்று நையாதேய்

(2) தண்டார் மூப்பு வந்துன்னைத்
தளரச் செய்து நில்லாமுன்
உண்டே லுண்டு மிக்கது
உலகம் மறிய வைம்மினேய் [1]

இவற்றுள், முதற்கல்வெட்டு வரலாற்றுண்மைகள் சிலவற்றை நன்குணர்த்துகின்றது. இது, பல்லவகுலத்தினர் பாரத்துவாசகோத்திரத்தினர் என்பதையும், அக்குலத்திலே தந்திவர்மன் என்னும் வேந்தன் ஒருவன் இருந்தான் என்பதையும், திருவெள்ளறைத் தென்னூர்ப் பெருங்கிணறு அம் மன்னது ஆட்சியின் நான்காமாண்டில் தோண்டத் தொடங்கப்பெற்று ஐந்தாமாண்டில் முடி

---

[1] இப்பாடலில் மொழியிறுதில் வரும் ஏகாரத்திற்குப் பிறகு யகரமெய் வந்திருத்தல் காண்க. இங்ஙனமே கல் வெட்டுககளிற் காணப்படுவதால் இஃது ஆராய்தற்குரிய தொன்றாகும்.

வெய்தியது என்பதையும், அப்பெருங்கிணற்றைத் தோண்டுவித்தவன் ஆலம்பாக்க விசைய நல்லூழான் தம்பியான கம்பன் அரையன் என்பதையும், அதன்பெயர் மாற்பிடுகு பெருங்கிணறு என்பதையும் இனிது புலப்படுத்துதல் அறியற்பாலதாம்.

நந்திவர்மப் பல்லவமல்லனது உதயேந்திரச்செப்பேடுகளிலும் காசாக்குடிச் செப்பேடுகளிலும் பரத்துவாசமுனிவர், பல்லவமன்னர்களின் முன்னோர்களுள் ஒருவராகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர் (S. I. I. Vol. II. Nos. 73 & 74). எனவே, பல்லவர்கள் பாரத்துவாச கோத்திரத்தினர் என்று இக்கல்வெட்டு உணர்த்துவது மிகப் பொருத்தமேயாம். இதிற் கூறப்பெற்றுள்ள தந்திவர்மன் என்பான் நந்திவர்மப் பல்லவமல்லனுடைய மகன்; கி. பி. 775 முதல் கி. பி. 826 முடிய நம் தமிழகத்திற் சோழமண்டலத்தையும் தொண்டமண்டலத்தையும் ஒருங்கே ஆட்சிபுரிந்த நெடுமுடிவேந்தன். ஆகவே இவனது ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டாகிய கி. பி. 780ல் திருவெள்ளறைத் தென்னூர்ப் பெருங்கிணற்றின் வேலை முடிவெய்தி, அது மக்கட்குப் பயன்படும் நிலையில் இருந்தது என்பது ஒருதலை.

இப்பெருங்கிணற்றைத் தோண்டுவித்தவன் கம்பன் அரையன் என்பான். இவன் ஆலம்பாக்கவிசைய நல்லூழானுக்குத் தம்பி என்று இக்கல்வெட்டு உணர்த்துவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆலம்பாக்க விசைய நல்லூழான் என்பவன் தந்திவர்மன் தந்தையாகிய நந்திவர்மப் பல்லவமல்லனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் அவனுக்கு அமைச்சனாக விளங்கியவன். இச்செய்தி, அவ்வேந்தனது ஆட்சியின் 62-ம் ஆண்டாகிய கி. பி, 772-ல் வெளியிடப்பெற்ற பட்டத்தான்மங்கலச் செப்பேடுகளால்[1] அறியப்படுகின்றது. பெருங்கிணறு தோண்டு

[1] Epigraphia Indica, Vol, XVIII. No. 14.

வித்த கம்பன் அரையனும், தன் தமையனைப்போலவே பல்லவ வேந்தர்களது ஆட்சியில் உயர்நிலையில் இருந்தவனாதல்வேண்டும். அரையன் என்பது அரசனால் வழங்கப்பெற்ற பட்டமாகும். கம்பன் என்பது இத் தலைவனது இயற்பெயர். எனவே, கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் கம்பன் என்பது இயற்பெயராக வழங்கிவந்தமை உணரற்பாலது. உடன்பிறப்பினராய் நிலவிய இவ் இரு தலைவர்களும் ஆலம்பாக்கம் என்னும் ஊரில் பிறந்து, கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் பல்லவ வேந்தர்களின் அரசாங்கத்தில் உயர்நிலையில் அமர்ந்து பெருவாழ்வு எய்தியவர்கள் என்பது கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் வெளியாகின்றது. இவற்றுள், சில செய்திகளை முதற் கல்வெட்டிலும் காணலாம்.

இனி, **ஆலம்பாக்கம்** என்பது திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் லால்குடி என்று இந்நாளில் வழங்கும் திருத்தவத்துறையிலிருந்து அரியலூருக்குச் செல்லும் பெருவழியில் 12-ஆவது மைலில் உள்ளது. இது, பல்லவர்களது ஆட்சிக்காலங்களில் **தந்திவர்ம மங்கலம்** என்னும் பெயரெய்தியிருந்தது; சோழமன்னர்களது ஆட்சிக்காலங்களில் மதுராந்தகச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்று வழங்கிவந்தது; சோழமண்டலத்தில் அக்காலத்திலிருந்த வளநாடுகளுள் ஒன்றாகிய இராசேந்திரசிங்க வளநாட்டின் உள்நாடுகளுள் ஒன்றாகிய பொய்கைநாட்டிலிருந்த ஊர்களுள் ஒன்று, திருவெள்ளறையிலுள்ள மாற்பிடுகு பெருங்கிணற்றைப் போல இவ் வாலம்பாக்கத்திலும் **மாற்பிடுகு ஏரி** என்னும் ஏரி ஒன்றிருந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களாற் புலப்படுகின்றது. இருவேறு ஊர்களில் ஒரு பெருங்கிணறும் ஓர் ஏரியும் மாற்பிடுகு என்னும் பெயரால் வழங்கப்பெற்று வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாம். இதனைக் கூர்ந்து

நோக்குமிடத்து, திருவெள்ளறையில் பெருங்கிணறு தோண்டுவித்த கம்பன் அரையன் என்பவனே தன் ஊராகிய ஆலம்பாக்கத்திலும் மாற்பிடுகு ஏரியை வெட்டு வித்திருத்தல் கூடும் என்று கருதுவதற்கு இடமுளது. ஒருகால் இவன் தமையன் ஆலம்பாக்க விசையநல்லூ ழான் என்பவன் அவ்வேரியை அமைத்திருப்பினும் இருக்கலாம். ஆலம்பாக்கத்திற்குத் தந்திவர்ம மங்கலம் என்னும் பெயரொன்று அக்காலத்தில் வழங்கிவந்த மையை நுணுகியாராயுங்கால், இவ்வூர், பல்லவவேந்த னுகிய தந்திவர்மனுல், உடன்பிறப்பினராய இவ்விரு தலைவர்க்கும் முற்றூட்டாக அளிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண் டும் என்பது உய்த்துணரக்கிடக்கின்றது.

இனி, திருவெள்ளறையில் தோண்டுவிக்கப்பெற்ற கிணற்றின்பெயர் ஆராயற்பாலதாம். முதற்கல்வெட்டு, 'இதன் பெயர் மாற்பிடுகு பெருங்கிணறென்பது' என்று கூறுவதால், நாகரிகம் மிகுந்துள்ளதாகக் கருதப்படும் இந்நாளில் ஆற்றின்பாலங்களுக்கும் பிற கட்டிடங்களுக் கும் அரசர்கள், வள்ளல்கள், அறிஞர், பெரியோர் முதலியோர்களுடைய பெயர்களை இட்டு வழங்குவது போல அந்நாளிலும் வழங்கிவந்தனர் என்பது நன்கறியக் கிடக்கின்றது. மாற்பிடுகு என்பது பல்லவர்கட்கு முற் காலத்தில் வழங்கிய ஒரு சிறந்த பட்டமாகும். மால் பிடுகு என்னும் இத்தொடரின் பொருள் பேரிடி என்பதே யாம். இப்பட்டத்தையும் விடேல்விடுகு, பகாப்பிடுகு, பெரும்பிடுகு என்னும் பட்டங்களையும் உடைய சில முத்தரையர்களின் கல்வெட்டுக்கள், செந்தலை திருச் செந்துறை திருமெய்யம் என்னும் ஊர்களில் உள்ளன. அன்னோர், பல்லவவேந்தர்கட்குத் திறை செலுத்திக் கொண்டிருந்த குறுநிலமன்னர் ஆவர். எனவே, இப்

பட்டங்கள் பல்லவர்களால் அவர்கட்கு வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

செங்கற்பட்டு ஜில்லா வல்லங் குகைக்கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டொன்று, பல்லவவேந்தனாகிய முதல் மகேந்திர வர்மன் என்பான் **பகாப்பிடுகு** என்னும் பட்டமுடையவனாயிருந்தனன் என்றுணர்த்துகின்றது. இவன் வழித் தோன்றல்களுள் ஒருவனாகிய முதல் பரமேசுவரவர்மன் **பெரும்பிடுகு** என்னும் பட்டத்துடன் விளங்கினானென்று கூரத்துச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன (S. I. I. Vol. I. Page 154), தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் என்பவன் விடேல்விடுகு என்னும் பட்டமுடையவன் என்பது நந்திக் கலம்பகத்தால் அறியப்படுகின்றது. இவன் தந்தையாகிய தந்திவர்மன் என்னும் பல்லவ வேந்தனே **மாற்பிடுகு** என்னும் பட்டத்துடன் நிலவியவன்.

எனவே, கி. பி. 780-ம் ஆண்டில் திருவெள்ளறையில் கம்பன் அரையன் என்னும் தலைவனால் அமைக்கப்பெற்ற பெருங்கிணறு கி. பி. 775 முதல் 826 முடிய அரசாண்ட பல்லவ வேந்தனாகிய தந்திவர்மனது பட்டப்பெயரால் மாற்பிடுகு பெருங்கிணறு என்று பெயரிடப்பெற்று அந் நாளில் விளங்கியது என்பது நன்கு துணியப்படும்.

மண்ணின் மேல் வான்புகழ் நட்டானும் மாசில்சீர்ப்
பெண்ணுட் பெருந்தகையாட் பெற்றானும்—உண்ணுநீர்க்
கூவல் குறைவின்றித் தொட்டானும் இம்மூவர்
சாவா வுடம்பெய் தினர்.

9

கொல்லம் ஆண்டு

இந்நாளில் கிறிஸ்தவாப்தம் நம்நாட்டில் வழங்கி வருதல்போல முற்காலத்தில் சகாப்தம் கலியப்தம் என்பன வழங்கிவந்தன என்பது கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுக ளாலும் அறியப்படுகின்றது. மலேமண்டலமாகிய மலேயாள தேயத்தில்மாத்திரம் கொல்லம் ஆண்டு முன்னர் வழங்கி வந்தமையோடு இக்காலத்தும் வழங்கி வருகின்றது. இக் கொல்லம் ஆண்டு, எப்போது எங்ஙனம் தொடங்கியது என்பதைப்பற்றி ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்த்திய அறிஞர்கள் ஒருமுடிவிற்கு வந்துள்ளனர். அஃது, அறுபத்துமூன்று அடியார்களுள் ஒருவரும், சேரநாட்டில் திருவஞ்சைக் களத்தில் வீற்றிருந்து செங்கோல் செலுத்திய முடி மன்னரும், சிவபெருமான்மீது திருக்கைலாய ஞான உலா பொன்வண்ணத்தந்தாதி, திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை என்னும் பிரபந்தங்கள் இயற்றியவரும் ஆகிய சேரமான் பெருமாள்நாயனர் தம் ஆட்சியைவிட்டுநீங்கிக் கயிலாயஞ் சென்ற ஆண்டாகிய கி. பி. 825 முதல்தான் கொல்லம் ஆண்டு மலேமண்டலத்தில் வழங்கத் தொடங்கியது என்பதேயாம். ஆனல், அந்நாட்டிற் காணப்படும் கல் வெட்டுக்களே ஆராயுமிடத்து, கொல்லம் ஆண்டின் வரலாறு அன்னேர்முடிபிற்கு முரணுக உளது. அன்றியும்

அக் கல்வெட்டுக்களில், கொல்லம்ஆண்டு வரையப்பெற்றிருப்பதோடு அது தோன்றியமைக்குக் காரணமும் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள், இரு கல்வெட்டுக்களை அடியிற் காண்க.

(1) ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கொல்லந்தோன்றி இருநூற்றைம்பத்திரண்டாமாண்டு நாஞ்சிநாட்டதியனூரான அழகிய பாண்டியபுரத்து கண்ணன்தேவனான உத்தமபாண்டியச் சிலை செட்டியேன் இந்நகரத் (2) தே ... ... விலை கொண்டுடைய பூமி கொட்டியார் குளத்தில் தெற்கடைந்த நெடுங்கண்ணும் மேலைத்தடியும் பேய் கோட்டில் நீர்பாய்கின்ற காலுக்கு வடக்கும் பிராயோடுகுழிக்குமே (3)ற்கும் மாப்பாண்டி வயக்கலுக்குத் தெற்கும் இந்நான்கெல்லைக் குட்பட்ட பூமி இந்நகரத்துப் பவித்திர மாணிக்க விண்ணகரெம்பெருமானுக்கு நித்தம் நாழியரிசி திருவமுதுக்குச் சந்திராதித்தவரை செல்வதாக வைச்சுக்கொடுத்தேன் கண்ணன் (4)தேவனான உத்தமபாண்டியச்சிலைசெட்டியேன்

(Travancore Archaeological Series, Vol. III, p. 57.)

II

(1)ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கொல்லந்தோன்றி இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றெண்பதாமாண்டு மிதுனத்தில் வியாழன் நின்ற ஆண்டு நாஞ்சிநாட்டதியனூரான அழகிய பாண்டிய புரத்து நகரத்தோம் இந்நகரத்துத் திருமேற்கோயில் பவித் (2) திரமாணிக்க விண்ணகரெம்பெருமானுக்கு இந்நகரத்தோம் சந்திராதித்தவரை செல்வதாக நீர்வார்த்துக்கொடுத்த நிலமாவது (Ibid, p. 58).

இக்கல்வெட்டுக்களால் புதிய கொல்லம் அமைக்கப் பெற்ற ஆண்டுமுதல்தான் கொல்லம் ஆண்டு வழங்கத் தொடங்கியது என்பது நன்கறியக் கிடக்கின்றது.

இனி, 'செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிருநிலத்தும் தங் குறிப்பினவே திசைச்சொற்கிளவி' என்னுந்தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் உரையில் தெய்வச்சிலையார் கூறியிருப்பது கொல்லத்தைப்பற்றிய சில செய்திகளை இனிது புலப் படுத்துகின்றது. அது, 'பன்னிருநிலமாவன:—குமரி யாற்றின் தென்கரைப்பட்ட பழந்தீபமும் கொல்லமும் கூபகமும் சிங்களமும், சையத்தின் மேற்குப்பட்ட கொங் கணமும் துளுவமும் குடகமும் குன்றகமும், கிழக்குப்பட்ட கருநடமும் வடுகும் தெலுங்கும் கலிங்கமும் என்று கொள்ளப்படும். இவற்றுள், கூபகமும் கொல்லமும் கடல் கொள்ளப்படுதலின் குமரியாற்றிற்கு வடகரைக்கண் அப் பெயரானே கொல்லமெனக் குடியேற்றினார்போலும்' என்பதாம்.

நம் தமிழ்மொழியில் கலந்துவழங்கும் திசைச்சொற் கள் எவ்வெந்நாடுகளிலிருந்து வந்துள்ளன என்பதை விளக்கவந்த உரையாசிரியர் தெய்வச்சிலையார், குமரி யாற்றின் தென்கரையில் கொல்லம் என்ற நாடு முன்னர் இருந்தது என்றும், அதனைக் கடல்கொண்டபிறகு அவ் வாற்றிற்கு வடக்கே புதிய கொல்லத்தை அமைத்து மக்கள் அங்குக் குடியேறினர் என்றும் நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து எழுதியிருப்பது அரிய உண்மைச்செய்தியாகும்.

எனவே, பழைய கொல்லம் அழிந்தபிறகு இக்காலத் துள்ள கொல்லத்தைப் புதிதாக அமைத்து மக்கள் குடி யேறிய காலத்தில்தான் கொல்லம் ஆண்டு முதலில் தொடங்கியது என்பது உறுதியாதல் காண்க. இவ் வுண்மையைக் 'கொல்லந்தோன்றி இருநூற்றுத்தொண் ணூற்றென்பதாமாண்டு மிதுனத்தில் வியாழன் நின்ற ஆண்டு' எனவும் போதரும் கல்வெட்டுத்தொடர்மொழிகள் வலியுறுத்திநிற்றல் அறியற்பாலதாம்.

கி. பி. 822ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த ஒரு கடல்

கோளால் பழைய கொல்லம் அழிந்துவிட்டது என்றும் கி. பி. 825ஆம் ஆண்டில் புதியகொல்லம் அமைக்கப்பெற்றது என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். எனவே, கி. பி. 825-ல் புதிய கொல்லம் அமைக்கப்பெற்ற காலந்தான் கொல்லம் ஆண்டின் தொடக்கமாகும்.

இனி, சேரமான் பெருமாள்நாயனுர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளோடு கயிலாயஞ் சென்றனர் என்பது பெரிய புராணத்தால் அறியப்படும் செய்தியாகும். ஈண்டு அவ் யாண்டு யாது என்பது ஆராயற்பாலதாகும்.

சுந்தரமூர்த்திகள் தாம் திருவாய் மொழிந்தருளிய திருத்தொண்டத் தொகையில் 'கடல்சூழ்ந்த உலகெலாங் காக்கின்ற பெருமான் காடவர்கோன் கழற்சிங்க னடி யார்க்குமடியேன்' என்று கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வடியில் வந்துள்ள 'காக்கின்ற' என்னும் நிகழ்காலப் பெயரெச்சம் காடவர்கோனுகிய கழற்சிங்கன் நம் சுவாமிகள்காலத்து மன்னன் என்பதை மிகத் தெளிவாகப் புலப்படுத்து கின்றது. காடவர் என்பது பல்லவர்களுக்குரிய பெயர் களுள் ஒன்று. ஆகவே, இக் கழற்சிங்கன் பல்லவ மன்ன னுக இருத்தல்வேண்டும். அன்றியும், இவ்வேந்தன் அறுபத்துமூன்று அடியார்களுள் வைத்துச் சுந்தர மூர்த்திகளாற் போற்றப்பட்டிருத்தலாற் சிறந்த சிவபக்த னுக இருத்தல்வேண்டும்.

நம் தமிழகத்தில் அரசாண்ட பல்லவ மன்னர்களுள் கழற்சிங்கன் என்ற பெயருடையவன் ஒருவனும் இல்லை. ஆனல், நரசிங்கவர்மன் என்ற பெயருடைய பல்லவ அரசர்கள் இருவர் இருந்துள்ளனர். அவர்களுள், முதல் நரசிங்கவர்மன் சிறுத்தொண்டநாயனுரைத் தன்படைத் தலைவராகக்கொண்டவன்; அவரை வடபுலத்திற்கு அனுப்பி மேலைச்சளுக்கியமன்னனுகிய இரண்டாம் புலி

கேசியைப் போரில்வென்று, கி. பி. 642-ல் அவனது தலைநகராகிய வாதாபியைக் கைப்பற்றி அங்கு வெற்றித் தூண் நிறுவியவன்; அதுபற்றி 'வாதாபி கொண்ட நரசிங்கவர்மன்' என்று அந்நாளில் வழங்கப்பெற்றவன். எனவே, இவ்வீரச்செயல்களை நிகழ்த்திய முதல் நரசிங்கவர்மன் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் காலத்தினன் என்பது தெள்ளிது. ஆகவே, சுந்தரமூர்த்திகள் அவ்வரசன்காலத்தவரல்லர் என்பது திண்ணம்.

இனி, இரண்டாம் நரசிங்கவர்மன், இராசசிங்கவர்மன் என்னும் பிறிதொருபெயரும் உடையவன்; காசிமாநகரிலுள்ள இராசசிம்ம பல்லவேச்சுரம் என்னும் கைலாயநாதர் கோயிலை எடுப்பித்தவன். அக்கோயிலிற் காணப்படும் இவனது வடமொழிக் கல்வெட்டொன்று இவனைச் 'சிவசூடாமணி' என்று புகழ்ந்து கூறுகின்றது (South Indian Inscriptions, Vol. I. No, 24). இவ் வேந்தனது பெருமையை உணர்த்தும் இருநூற்றைம்பது சிறப்புப்பெயர்கள் அக்கோயிலில் வரையப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள், 'சங்கர பக்தன்' 'ஈசுவரபக்தன்' என்ற சிறப்புப்பெயர்கள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும் (S. I. I. Vol. I. No. 25 Verse 55).

அன்றியும், மகாபலிபுரம் என்று வழங்கும் மாமல்லபுரத்தில் இவ்வரசன் எடுப்பித்துள்ள இராசசிம்மபல்லவேச்சுரம் என்ற கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டும் பனைமலைக் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டும் இவனைச் 'சிவசூடாமணி'என்று புகழ்ந்துகூறுதல் அறியத்தக்கது Epigraphia Indica, Vol. XIX, No. 18 A verse 2, S. I. I. Vol. I. No. 31). காசாக்குடிச் செப்பேடுகள் பரமேசுவரனே இராசசிங்கப்பல்லவனாக அவதரித்தனர் என்று சிறப்பித்துக்கூறுகின்றன. S. I. I, Vol. II. No. 73). உதயேந்திரச் செப்பேடுகள் இவனைப் 'பரம மாகேசுவரன்' என்று புகழ்ந்துரைக்கின்றன S. I. I. Vol. II.No 74). வேலூர்ப்பாளையச் செப்பேடுகள் இவ்வேந்

தன் காஞ்சிமாநகரில் சிவபெருமானுக்குக் கயிலாயத்தை ஒத்தகோயில் எடுப்பித்த பெருமையுடையவன் என்றுணர்த்துகின்றன (S. I. I. Vol. II. No. 98). எனவே, இவன் சிறந்த சிவபக்தியுடையவனுய்த் திகழ்ந்தவன் என்பது நன்கு வெளியாதல் காண்க.

இம்மன்னன் காஞ்சியில் கயிலாயநாதர்கோயில் எடுப்பித்த காலத்தில்தான் திருநின்றவூரில் வாழ்ந்த பூசலார் நாயனுர் சிவபெருமானுக்கு மனக்கோயில் கட்டினுரென்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் முடிபாகும். சிவபெருமான் தாம் பூசலாரது மனக்கோயிலுக்கு முதலில் எழுந்தருளவேண்டியிருந்தமையின் அரசன் எடுப்பித்த கற்றளிக்குக் கடவுண்மங்கலஞ்செய்யக் குறிப்பிட்டிருந்தநாளை மாற்றி வேருெருநாளில் அதனைச்செய்யுமாறு கனவிற்கூறியருளினுர் என்பதும் பிறவும் பெரியபுராணத்திற் காணப்படுஞ் செய்திகளாம். அக்கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டொன்று, நற்குணங்கள் விலகிநிற்கும் கலியுகத்தில் இவன் அசரீரி வாக்கினைக் கேட்ட பெருமையுடையவன் என்று கூறுவது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது (S I. I. Vol. No. 24. Verse 7).

ஆகவே, இவன் ஈடும் எடுப்புமற்ற சிவபக்தனுக அந்நாளில் இருந்திருத்தல்வேண்டும் என்பது ஒருதலை. இத்துணைச் சிறந்த சிவபக்தி வாய்ந்த இப்பல்லவ வேந்தனே, சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளால் திருத்தொண்டத் தொகையில் கூறப்பெற்ற காடவர்கோன் கழற்சிங்கனுதல் வேண்டும்.

இனி, இவ்வேந்தன் இயற்பெயரால் குறிக்கப்படாமல் 'கழற்சிங்கன்' என்று அடிகளால் கூறப்பெற்றமைக்குக் காரணம் யாது என்பது ஆராய்தற்குரியதாகும்.

மாமல்லபுரத்தில் இவ்வரசன் எடுப்பித்த கோயில்களுள் ஒன்று க்ஷத்திரியசிம்மபல்லவேச்சுரம் என்ற

பெயருடையதாயிருத்தலால் இவனுக்கு க்ஷத்திரியசிம்மன் என்னும் பெயரும் இருந்திருத்தல்வேண்டும் என்பது நன்கு புலனுகின்றது. எனவே, இவன் நரசிம்மன், இராசசிம்மன், க்ஷத்திரியசிம்மன் என்ற பெயர்களையுடையவனுயிருந்தமை உணரற்பாலது. சிம்மன் அல்லது சிங்கன் என்பது அம்மூன்று பெயர்களிலும் இறுதியில் பொதுவாக அமைந்திருத்தலால், அரசர்க்குரிய பெருமையையும் வீரத்தையும் அறிவிக்கும் கழல் என்னும் மொழியை அதற்குமுன் பெய்து கழற்சிங்கன் என்று சுந்தரமூர்த்திகள் கூறியுள்ளனர் என்பது தெளிவாகப் புலப்படுதல் காண்க. ஆகவே, அடிகளால் பாராட்டப்பெற்ற 'காடவர்கோன் கழற்சிங்கன்' என்பான் காஞ்சிமாநகரிலிருந்து கி. பி. 680 முதல் 705 வரையில் ஆட்சிபுரிந்த பல்லவ வேந்தனுகிய இரண்டாம் நரசிங்கவர்மனே என்பது நன்கு துணியப்படும். அடிகளோடு கயிலாயஞ்சென்ற சேரமான் பெருமாள் நாயனுர் வாழ்ந்த காலமும் அதுவேயாகும். எனவே, கொல்லம் ஆண்டு தொடங்குவதற்குச் சற்றேறக்குறைய நூற்றிருபது ஆண்டுகட்கு முன்னரே சேரமான் பெருமாள் நாயனுர் தம் ஆட்சியை நீத்துக் கயிலாயஞ்சென்றிருத்தல் வேண்டும். ஆகவே, அப் பெரியார் தம் நாட்டைவிட்டுக் கயிலாயஞ்சென்ற ஆண்டில் கொல்லம் ஆண்டு தொடங்கியது என்று கூறுவது பொருந்தாதென்க.

இதுகாறும் விளக்கியவாற்றுல், பழைய கொல்லம் கடல்கோளால் அழிவெய்தியபிறகு புதிய கொல்லம் அமைத்து மக்கள் அங்குக் குடியேறிய ஆண்டில்தான் கொல்லம் ஆண்டும் தொடங்கப்பெற்றது என்பது நன்கு புலனுதல்காண்க.

10

திருக்கைக் கோட்டி

பண்டைக் காலத்தில், நம் முன்னோர்கள் நூல்கள் எல்லாவற்றையும் பனையேடுகளில் எழுதிப் படித்துவந்தனர் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஏட்டுச் சுவடிகள் பழுதுற்று அழிந்து போகுந் தன்மையவாகும். ஆதலால், அரிய நூல்கள்; இறவாது என்றும் நின்று நிலவுமாறு, அவற்றைச் செப்பேடுகளில் எழுதிவைக்கும் வழக்கமும், முற்காலத்தில் நம் நாட்டில் இருந்து வந்தது. 'அன்பினைந்திணை' என்று தொடங்குவதும், அறுபது சூத்திரங்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டுள்ளது மாகிய, ' 'இறையனார் அகப்பொருள்' என்னும் நூல், மூன்று செப்பிதழகத்து வரையப்பெற்று, ஆலவாய் அவிர்சடைக் கடவுள் பீடத்தின்கீழ் இடப்பெற்றிருந்தது என்னும் வரலாறும் ஈண்டு உணரற்பாலது.

இலண்டன் மாநகரிலுள்ள பொருட்காட்சிச் சாலையில், வெள்ளி யேடுகளில், பாலி மொழியில், எழுதப் பெற்ற சிறு நூல் ஒன்று உளதாம். அன்றியும், ஈயத் தகட்டில் எழுதப் பெற்ற பௌத்த நூல் ஒன்றும் அங்கிருக்கின்றதாம்.[1]

கி. பி. 1070 முதல் 1120 வரையில் ஆட்சிபுரிந்த முதற் குலோத்துங்க சோழனது படைத் தலைவர்களுள் ஒருவ

[1] Indian Autiquary-Vol 33, p. 96.

ணுகிய மணவிற் கூத்தன் காலிங்கராயன் என்பான்; சைவ சமய குரவர் மூவரும் பாடிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களைச் செப்பேடுகளில் எழுதுவித்துத், தில்லையம்பதியிலுள்ள கோயிலில் வைத்தனன் என்று ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்து கின்றது.[1] அக் கல்வெட்டு இனிய வெண்பாவாக அமைந்துள்ளது. அது,

[2] முத்திறத்தார் ஈசன்
முதற்றிறத்தைப் பாடியவர்
ஒத்தமைத்த செப்பேட்டின்
உள்ளெழுதி—இத்தலத்து
எல்லைக் கிரிவாய்
இசையெழுதி ஞன்கூத்தன்
தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே சென்று.

என்பதாம். எனவே, திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக் கரசர், சுந்தரமூர்த்திகள் ஆகிய மூவரும் பாடியருளிய தேவாரப் பதிகங்களை நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தேடிக் கொணர்ந்து, திருமுறைகளாகத் தொகுத்த பின்னர், அப் பதிகங்கள் அழிந்து போகாதவாறு, தில்லைமா நகரில் முதற் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் செப்பேடுகளில் எழுதிவைக்கப்பட்டன என்பது இங்கு அறியத்தக்கதாகும். அன்றியும், தேவாரத் திருமுறைகள் சிவாலயங்களில்

---

1 South Indian Inscriptions-Vol. IV, No. 225.

2 வித்தகப் பாடல் முத்திறத் தடியரும, திருந்திய அன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையும்' (திருவிடைமருதூர், மும் மணிக் கோவை-28) என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கினுல் முத்திறத்தார் சைவ சமய குரவர் மூவருமே யாவர் என்பது வெளியாதல் காண்க. திருப்புறம்பியத்திலுள்ள விக்கிரம சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று. 'திருப்புறம்பியமுடை யார் கோயிலிலே முத்திறத்தடியார் அமுது செய்தருள என்று கூறுவதும் இதனை வலியுறுத்தல் ஈண்டு அறியற்பாலது.

வைத்துப் பூசிக்கப்பட்டு வந்தன என்பதும், அவற்றைக் கண்காணிப்பதற்கு ஒரு தமிழ் விரகரும், இறைவன் திரு முன் திருப்பதிகம் விண்ணப்பஞ் செய்வார் சிலரும், அந் நாளில் ஆலயங்களில் இருந்து வந்தனர் என்பதும், **திருமுறைகள் வைத்துப் பூசிக்கப்பெற்ற கோயில் மண்டபம் திருக்கைக் கோட்டி என்று வழங்கப்பட்டு வந்தது** என் பதும், சில கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றன. அத் தகைய கல்வெட்டுக்களுள் ஒன்று, சீகாழியிலுள்ள திரு ஞான சம்பந்தமூர்த்திகள் கோயில் கருப்ப கிரகத்தின் தென்புறத்தில் உள்ளது. அது, 'திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி கள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு ஆவது இராஜராஜ வளநாட்டுத் திருக்கழுமலநாட்டுப் பிரமதேயம் **திருக்கழுமலம்** கற்கடக நாயிற்று முதல் கிராம காரியஞ் செய்கிற **பெருமக்களோம்** ஆளுடைய பிள்ளையார்த் திரு மாளிகைத் **தமிழ்விரகர்** கண்டு இக்கோயில் **திருக்கைக் கோட்டியில்** எழுந்தருளியிருக்கிற **திருமுறைகள்** திருக்காப்பு நீக்கி அழிவுள்ளன எழுந்தருளிவிக்கவும் திருமுறைகள் எழுந்தருளிவித்தும் திருமுறை பூசித்துமிருக்கைக்கு இவ்வூர் காசு கொள்ளா இறையிலியாக இட்ட நிலம் இவ்வூர் சண்டேஸ்வரவதிக்குக் கிழக்கு நின்றுன் வாய்க்காலுக்கு வடக்கு முதற் கண்ணாற்று இரண்டாஞ் சதுரத்துக்கீழ் இறையான் குடியால் பாரத்துவாசி ஸ்ரீகாழி நாடுடையான் திருவன்னியுடையான் நிலத்து விளை நிலம்......இந்நிலம் இருமாவரை அரைக்காணி முந்திரிகைக் கொல்லையும் குளமும் கழிக்கடை தீதொழிந்த பிரதான நிலம் குடியிருப் புத் திடர் நிலமும் சுத்தமலி வதிக்கு மேற்கு நின்றுன் வாய்க்காலுக்கு வடக்கு முதற் கண்ணாற்று மூன்றும் சதுரத்துப் பாலாசிரியன் நடனதேவன் இந்நிலத்து வட மேற்கடைய புன்செய் நிலத்து உடைய புன்செய் நிலம் அரைமாவும் உட்படக் கைக்கொண்டு சந்திராதித்தவரை காசு கொள்ளா இறையிலியாகவும் சில்வரி பெருவரி வெட்டி

கொள்ளாதேமாகவும் சொன்னேம் இந்நிலங்கைக்கொண்டு அனுபவித்துத் திருமுறை திருக்காப்பு நீக்கி இப்படியேம் திருமாளிகைப்பிலே கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக்கொள்க-பணியால ஊர்க்கணக்குப் பட்டன்பிரியன் எழுத்து.........' என்பதாம் இஃது அரிய செய்திகளை அறிவிக்கும் ஒரு சிறந்த கல்வெட்டாகும். சீகாழிக் கோயிலிலுள்ள திருக் கைக்கோட்டியில் தேவாரத் திருமுறைகள் வைத்து வழிபாடு செய்யப் பெற்று வந்தன என்பதும், அத் திரு முறை ஏடுகள் பழுதுற்ற போது, அவற்றைப் புதுக்குதற்கு ஒரு தமிழ் விரகர் இருந்தனர் என்பதும், அவ்வூர்ச் சபையார், அவற்றின் வழிபாடு முதலியவற்றிற்கு; இறையிலி நிலம் அளித்துப் போற்றி வந்தனர் என்பதும், இக் கல்வெட்டினுல் நன்கு அறியக் கிடக்கின்றன. இங்ஙனம் சிவாலயங்களில் வைத்துப் போற்றப்பட்டுவந்த தேவாரக் திருமுறைகள் செப்பேடுகளாகவும், ஏட்டுச் சுவடி களாகவும் இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதில் ஐயமில்லை.

இனி, நாகப்பட்டினம் தாலூகாவிலுள்ள திருக்கா ராயிலில் காணப்படும் ஒரு கல்வெட்டு, அவ்வூர் ஆலயத் துத் திருக்கைக்கோட்டியில் திருப்பதிகம் ஓதுவார் சிலர்க்கு உணவளிக்க இறையிலி நிலம் விடப்பட்ட செய்தியை உணர்த்துகின்றது.[1] திருஞான சம்பந்தருக் கும் திருநாவுக்கரசருக்கும் சிவபெருமான் பொற்காசு அளித்தருளிய தலமாகிய திருவீழிமிழலையில், நரசிங்க தேவன் என்ற தலைவன் ஒருவனுல், திருக்கைக் கோட்டி மண்டபம் கட்டப்பெற்றது என்பது, அவ்வூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் அறியப்படுகின்றது.[2] இந்நாளில் கோவிலூர் என்று வழங்கப்பெறும் திருவுசாத்தானம் என்னுந் திருப்பதியிலுள்ள திருக்கைக்கோட்டி ஓதுவார்க்கு

1. Inscription No. 454 of 1908
2. ,, ,, 414 ,,

இராஜ கம்பீர சோழிய வரையன் என்பான் இறையிலி நிலம் அளித்தனன் என்று அவ்வூரிலுள்ள கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகிறது.[1] எனவே, தேவாரத் திருமுறைகள் வைத்துப் பூசிக்கப்பெற்ற கோயிலில் மண்டபம் திருக்கைக் கோட்டி என்று முற்காலத்தில் வழங்கப்பெற்று வந்தமை காண்க.

1. Inscription No. 203 of 1908.

11

தஞ்சாவூர்

சென்னை இராச்சியத்திலுள்ள பெரிய நகரங்களுள் தஞ்சாவூரும் ஒன்றாகும். இம்மாநகர் இந்நாளிலும் தஞ்சை மாவட்டத்திற்குத் தலைநகராகச் சிறப்புடன் விளங்குவதை யாவரும் காணலாம். இப்போதுள்ள சில பெரிய நகரங்கள் முன்னே சிற்றூர்களாயிருந்து ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் 18, 19-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மாநகர்களாகிப் பெருமை பெற்றுள்ளன என்பது வரலாற்றாராய்ச்சியால் வெளியாகின்றது. தஞ்சாவூரோ அவ்வாறு அண்மையில் தோன்றி வளர்ச்சி எய்திய நகரமன்று, இது மிக்க பழமை வாய்ந்த நகரம் ஆகும். ஏழாம் நூற்றாண்டில் நிலவிய சைவ சமய சமய குரவர்களுள் ஒருவராகிய அப்பரடிகள் தம் திருவீழி மிழிலைத் திருத்தாண்டகத்தில் 'தஞ்சைத் தளிக்குளத்தார்' எனவும், க்ஷேத்திரக் கோவைத் திருத்தாண்டகத்தில் 'தஞ்சை' எனவும் கூறிச் சிறப்பித்திருத்தலால் இந்நகர் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே புகழுடன் விளங்கியதாதல் வேண்டும். முத்தரையர் என்ற பட்டத்துடன் எட்டு, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் சோழ மண்டலத்தில் அரசாண்ட சிற்றரசர்களுக்கு இது தலைநகராக இருந்தது என்பது திருக்காட்டுப் பள்ளியின் பக்கத்திலுள்ள செந்தலைக் கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களாலும் பிற

ஆதாரங்களாலும் அறியப்படுகின்றது. முத்தரையர் என்பார் முதலில் பாண்டியர்கட்கும் பிறகு பல்லவர்கட்கும் திறை செலுத்திக்கொண்டு அவர்கட்குக்கீழிருந்த குறுநில மன்னர் குடியினர் ஆவர். எட்டாம் நூற்றுண்டிலிருந்த பெரும்பிடுகு முத்தரையனுன சுவரன்மாறன் என்பனைத் 'தஞ்சைக்கோன்' எனவும், 'தஞ்சை நற்புகழாளன்,' எனவும் செந்தலைக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். அந் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த வைணவ சமயப் பெரியாராகிய திருமங்கை யாழ்வார் தம் தஞ்சைப் பாசுரத்தில் 'வம்புலாஞ் சோலை மாமதின் தஞ்சை' என்று குறித்துள்ளமையால், அக்காலத்தில் இந்நகர் சிறந்த மதில் அரண் உடையதாக இருந்தது என்பது தெள்ளிது. முத்தரையர் ஆட்சிக்குப் பிறகு நிகழ்ந்த பிற்காலச் சோழர் பேரரசில்தான் இது பல்வகைச் சிறப்புகளும் எய்தி, மாபெருந் தலைநகராகிப் புகழுடன் விளங்குவதாயிற்று.

பல்லாண்டுகளாகத் தாழ்ந்த நிலையில் புகழ் குன்றிக் கிடந்த சோழ இராச்சியத்தை மீண்டும் நிறுவி அதனை உயர் நிலைக்குக் கொண்டுவர அடிகோலியவனும் பிற்காலச் சோழர்களுள் முதல் மன்னனும் ஆகிய விஜயால்ய சோழன் என்பான், முத்தரையர் மரபினனுகிய குறுநில மன்னனைப் போரில் வென்று தஞ்சை மாநகரைக் கைப்பற்றித் தன் தலைநகராக வைத்துக் கொண்டான். இது 846-ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்ததாகும். இச்செய்தி கங்கைகொண்ட சோழனுடைய திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளிலும் வீரராசேந்திர சோழனது கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அன்றியும், தென்னுர்க்காடு மாவட்டத்தில் திருக்கோவிலூர்க்கண்மையிலுள்ள வீரசோழ புரத்திலிருந்து கிடைத்த கல்வெட்டொன்று, விஜயாலய சோழனைத் 'தஞ்சை கொண்ட கோப்பர கேசரிவர்மர்' என்று குறிப்பிடுவதும் இவ்வுண்மையை உறுதிப்படுத்துவ

தாகும். தான் நிகழ்த்திய போர்களில் வெற்றி பெறுமாறு அருள் புரிந்த துர்க்கைக்குத் தன் தலைநகராகிய தஞ்சாவூரில் இவ்வேந்தன் ஒரு கோயில் அமைத்து வழிபாடு புரிந்தனன் என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் உணர்த்துகின்றன. அவ்வம்மையின் பெயர் நிசும்ப சூதனி என்று தெரிகிறது. இப்பெயருடைய துர்க்கையின் கோயில் இப்போது தஞ்சைமாநகரில் காணப்படவில்லை. எனினும், தஞ்சை மாநகரின் மேலைக்கோட்டை வாயிலில் இந்நாளிலுள்ள கோடியம்மன் கோயிலே அந்தத் துர்க்கையின் கோயிலாக இருத்தல் வேண்டும் என்று சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் கருகின்றனர். கோடியம்மன் கோயில் காளியின் கோயிலாகவே காணப்படுவதால் அன்னோர் கருத்து ஒருவாறு பொருந்தும் எனலாம்.

விஜயாலய சோழன் பேரனும் ஆதித்த சோழன் புதல்வனும் ஆகிய முதற் பராந்தகசோழனது ஆட்சிக்காலத்தே தான் தஞ்சை மாநகரின் வடபால் ஓடும் வடவாறு என்ற ஆறு வெட்டப்பெற்றது. அதற்கு வீரசோழ வடவாறு என்று இவ்வேந்தனது சிறப்புப் பெயர் அந்நாளில் இடப்பட்டிருந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. பொது மக்கள் நலங்கருதித் தன் தலைநகர்க்கு அளித்ததாக அவ்வாற்றை இவன் வெட்டுவித்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதோர் அரிய செயலாகும். கருவூர்த்தேவர், தஞ்சை இராசராசேச்சுரமுடைய சிவபெருமான் மீது பாடியுள்ள திருவிசைப்பாப் பதிகத்தில் 'மறிதிரை வடவாற்றிடு புனல் மதகில் வாழ்முதலை எற்றுநீர்க்கிடங்கு' என்று அவ்வாற்றைச் சிறப்பித்துள்ளமை உணரற்பாலது. முதற் பராந்தக சோழனுடைய புதல்வராகிய கண்டராதித்த சோழர் தில்லையம்பலவாணர் மீது பாடியுள்ள திருவிசைப் பாப்பதிகத்தின் இறுதிப்பாடலாகிய திருக்கடைக் காப்பில் தம்மை 'தஞ்சையர் கோன் கலந்த—ஆராவின் சொற் கண்டராதித்தன்' என்று குறித்துள்ளமை காணலாம்.

985 முதல் 1014 வரையில் ஆட்சிபுரிந்த முதல் இராச ராசசோழன் ஆளுகையில் தான் தஞ்சை மாநகரம் பல்வகைச் சிறப்புக்களும் ஒருங்கே எய்தி மிக்க உயர் நிலையில் அமைந்தது என்பது தஞ்சைப் பெரிய கோவிலுள்ள பல கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியப்படுகின்றது. இவ்வேந்தன் சிறந்த சிவபக்தன்; சிவபாத சேகரன் என்ற சிறப்புப் பெயர் எய்தியவன். இவன் தன் பெயராகிய இராசராசன் என்பது, என்றும் நின்று நிலவுமாறு தலைநகராகிய தஞ்சாவூரில் மாபெருங்கோயில் ஒன்றை எடுப்பித்து, அதற்கு இராசராசேச்சுரம், என்று பெயரிட்டு, நாள் வழிபாட்டிற்கும் விழாக்களுக்கும் பொருளும் நிலமும் மிகுதியாக வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளனன்.

அம்மாடக் கோயில், பிற்காலச் சோழர்காலச் சிற்பத்திறத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாகவும், இராசராச சோழனுடைய பெருமைக்கும் புகழுக்கும் சிவபக்திக்கும் ஒரு கலங்கரை விளக்கமாகவும், காண்போர் கண்களைப் பிணித்து யாவரும் வியந்து நோக்குமாறு வானளாவ நின்று நிலவுவது பலரும் அறிந்ததொன்றும். அப்பெருங் கோயில் கல்வெட்டொன்றில் இவ்வரசர் பெருமான் 'பாண்டிய குலாசனி வளநாட்டுத் தஞ்சாவூர்க் கூற்றத்துத் தஞ்சாவூர் நாம் எடுப்பித்த திருக்கற்றளி இராஜராஜேஸ்வரம்' என்று பெருமிதமும் பேரன்பும் தொனிக்குமாறு குறிப்பிட்டுள்ளமை அறியத் தக்கதாகும். இக்கல்வெட்டுப் பகுதியினால் தஞ்சை மாநகர், சோழ மண்டலத்தில் பாண்டிய குலாசனி வளநாட்டின் உள் நாடுகளுள் ஒன்றாகிய தஞ்சாவூர்க் கூற்றத்தில் இருந்தமை நன்கு புலப்படுதல் காண்க.

இம்மன்னர் பிரான் எடுப்பித்துள்ள இராசராசேச்சுரம் என்ற திருக்கற்றளி, 216 அடி உயரமுள்ள நடுவிமானத்தோடு 793 அடி நீளமும் 397 அடி அகலமுமுள்ள பெருங்கோயிலாய்த் தமிழ் மக்களின் பண்டைப் பெருமையையும்

நாகரிகத்தையும் உலகத்தார்க்கு உணர்த்திக் கொண்டு தஞ்சை மாநகர்க்கு அணி செய்யும் ஒப்பற்ற ஒரு முடி மணியாய் இன்றும் விளங்குகிறது. சோழர்கால ஓவியத்தின் சிறப்பினையும் இத்திருக்கோயிலிலிருந்து நன்கறியலாம்.

முதல் இராசராச சோழன் காலத்தவரான கருவூர்த் தேவர் இராசராசேச்சுரமுடைய பெருமான்மீது பாடியுள்ள திருவிசைப் பாப்பதிகத்தில்,

'குடைகெழு நிருபர்
முடியொடு முடிதேய்ந்து
உக்கசெஞ் சுடர்ப்படு
குவையோங்கு
இடைகெழு மாடத்திஞ்சி
சூழ் தஞ்சை'

என்று தம் காலத்தில் தஞ்சை மாநகர் எய்தியிருந்த பெருஞ் சிறப்பினைக் கூறியுள்ளனர். இதன் பொருள்: குடைகளையுடைய அரசர்களின் முடிகள் ஒன்றோடொன்று மோதுவதால் உதிர்ந்த ஒள்ளிய மணிகள் குவிந்து கிடக்கும் இடங்களையுடைய மாடங்கள் நிறைந்ததும் மதில் சூழப்பெற்றதுமாகிய தஞ்சையம்பதி என்பதாம். இதில் குறிக்கப்பட்டுள்ள அரசர்கள் இராசராச சோழனுக்குத் திறை செலுத்தும் பொருட்டுத் தஞ்சை மாநகர்க்கு வந்து தங்கியிருந்த குறுநில மன்னராவர். கடல் போன்ற ஆரவாரம் மிகுந்த தெருக்களையும் நெடு நிலை மாடங்களையும், யாழ் பயில் இடங்களையும், நாடகசாலைகளையும், கழுநீர்ப் பொய்கைகளையும், நந்தவனங்களையும் தன்னகத்துக்கொண்டு சிறந்து விளங்கியது என்பது திருவிசைப்பாப் பாடல்களால் நன்கு புலப்படுகின்றது.

இனி, தஞ்சை இராசராசேச்சுரத்திலுள்ள கல்வெட்டுகளை ஆராயுமிடத்து, தஞ்சை மாநகர், அக்காலத்தில் 'உள்ளாலை' 'புறம்படி' என்ற இரு பெரும் பகுதிகளை

யுடையதாயிருந்தது என்று தெரிகிறது. அவற்றுள், உள்ளாலை என்பது உள் நகராகும்; புறம்படி என்பது புற நகராகும். இம்மாநகரில் வீரசோழப் பெருந்தெரு, ஐயங் கொண்ட சோழப் பெருந்தெரு, சூர சிகாமணிப் பெருந் தெரு, வானவன் மாதேவிப் பெருந்தெரு, கந்தர்வத்தெரு, வில்லிகள் தெரு, ஆனையாட்கள் தெரு. ஆனை நடவுவார் தெரு, மடைப்பள்ளித்தெரு, சாலியத் தெரு, முதலான பல பெருந் தெருக்களும், திரிபுவன மாதேவிப் பேரங்காடி, கொங்காள்வாரங்காடி, இராசராச பிரமமா ராயன் அங்காடி முதலான கடைவீதிகளும், உய்யக் கொண்டான் தெரிந்த திருமஞ்சனத்தார் வேளம், பஞ்சவன்மா தேவியார் வேளம், உத்தமசீலியார் வேளம், அருமொழி தேவத்தெரிந்த திருப்பரிநலத்தார் வேளம் முதலான அரண்மனைப் பணி மக்கள் இடங்களும் அந் நாளில் இருந்தன என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் புலனு கின்றது. ஆகவே, இஃது எத்துணைப் பெரிய நகரமாக அப்போது இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதை ஒருவாறு உணர்ந்துகொள்ளலாம். முதல் இராசேந்திர சோழன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை சோழ இராச்சியத்திற்குத் தலைநகராக அமைத்துக்கொண்ட பின்னரும் தஞ்சை மாநகரில் பெருமையும் சிறப்பும் குன்றுமலே இருந்தன. முதல் மாரவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் கி. பி. 1219-ல் சோழ மண்டலத்தின்மேல் படையெடுத்து வந்தபோது இம்மா நகர் பேரழிவிற்கு உள்ளாயிற்று. கி. பி. பதினாறும் நூற் ருண்டின் இடையில்தோன்றிய தஞ்சைநாயக்கர் ஆட்சியில் தான் இது மீண்டும் பழைய சிறப்பை எய்துவதாயிற்று. தஞ்சையிலிருந்து அரசாண்ட நாயக்கமன்னர்களுள் முதல் வனாகிய சேவப்ப நாயக்கனால் சிவகங்கைக் கோட்டையும் சேவப்பன் ஏரியும் அமைக்கப்பட்டன. இப்போதுள்ள தஞ்சை அரண்மனையும் இராசகோபால சுவாமி கோயிலும் இறுதியிலிருந்த விஜயராகவ மன்னனால் கட்டப்பெற்றன வாகும். தஞ்சையிலிருந்த கோட்டையும் அகழும் இவ்

வேந்தனுல் புதுபிக்கப்பட்டனவேயாம். நாயக்க அரசர்கள் பரம வைஷ்ணவர்களாதலின் வெண்ணுற்றங் கரையில் நீலமேகப் பெருமாள் கோயில், தஞ்சையாள் விண்ணகர், மணிக்குன்றப் பெருமாள்கோயில் ஆகிய மூன்று திருமால் கோயில்கள் கட்டி அவற்றிற்கு நிலமும் பொருளும் வழங்கியுள்ளனர். நீலமேகப் பெருமாள் கோயில், முன்னர் வடவாற்றின் தென்கரையில் வம்புலாஞ் சோலையில் இருந்தது. அதனை இடித்துக் கொண்டுபோய் இரண்டு மைலுக்கு வடக்கே வெண்ணுற்றங் கரையில் கோயில் அமைத்துள்ளவர்கள் நாயக்க அரசர்களே ஆவர்.

நாயக்கர் ஆட்சிக்குப் பின்னர் கி. பி. 1676-ல் இம் மாநகர் மராட்டிய மன்னர்கட்குத் தலைநகராக விளங்கியது. இவர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் தம் குல தெய்வமாகிய சந்திர மௌலீஸ்வரர்க்கு ஒரு கோயிலும் திருவோலக்க மண்டபம் ஒன்றும் அரண்மனைக்குள் அமைத்துள்ளமை அறியத்தக்கதாகும். திருவோலக்க மண்டபத்தின் சுவர்களில் மராட்டிய மன்னர்களின் உருவங்கள் பல வண்ணங்களோடு வரையப்பட்டிருத்தலை இன்றும் காணலாம். இவ்வேந்தர்களுள் இரண்டாம் சரபோஜி மன்னன், சிறந்த ஆங்கிலப் பயிற்சியும் பல்வகைக் கலைகளில் பற்றும் உடையவன். இவ்வரசன் தஞ்சை இராசராசேசுரத் திருக்கோயிலுக்குப் புரிந்த திருப்பணிகள் எல்லாம் அங்குள்ள கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. ஒரு கல்வெட்டில் மராட்டிய மன்னர்களின் பரம்பரை வரையப்பெற்றிருத்தல் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இவன் இம்மாநகரில் புரிந்துள்ள அருஞ்செயல் ஒன்றுளது. அது, தமிழ், சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு, மகாராஷ்டிரம் முதலான மொழிகளிலுள்ள ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தேடிக் கொணர்ந்து அரண்மனையில் சரஸ்வதிமால் புத்தகசாலை அமைத்தமையேயாம். இவன் உருவச்சிலையை அரண்மனைக்கொலு மண்டபத்தில் இன்றும் பார்க்கலாம்.

மராட்டிய மன்னர் ஆளுகைக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலும் இம்மாநகர் தஞ்சைமாவட்டத் திற்குத் தலைநகராகிப் பல்வகைச் சிறப்புக்களுடன் விளங்கு வதாயிற்று. இவ்வாறு, முத்தரையர், சோழர், நாயக்கர், மராட்டியர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோர் ஆட்சிக் காலங்களில் பெருமையுடன் திகழ்ந்த இம்மாநகர், இக்காலத்தில் பல பல புதிய சிறப்புக்களைப்பெற்று உயர்நிலையில் இருப்பதை யாவரும் நன்குணர்வர். இத்தஞ்சை மாநகர் புகழுடன் என்றும் நின்று நிலவுவதாக!

12

திருச்சிராப்பள்ளி

தென்னிந்தியாவிலுள்ள புகைவண்டி நிலையங்களுள் முதன்மை பெற்று விளங்கும் திருச்சிராப்பள்ளியைப் பலரும் அறிவர். நம் அரசாங்கத்தார், சுதந்திர இந்தியாவில் ஊர்களெல்லாம் தம் பழைய பெயர்களோடு நின்று நிலவ வேண்டுமென்ற கருத்தினராய் இப்போது சில ஊர்களின் பெயர்களை மாற்றியுள்ளனர். அவற்றுள் திருச்சிராப்பள்ளி என்பது ஒன்றாகும். அப்பெருநகரின் பண்டைப் பெயர் யாது என்பதை ஈண்டு ஆராய்வோம்.

கடைச் சங்க நூல்களுள் ஒன்றாகிய அகநானூற்றில், 'கறங்கிசை விழவின் உறந்தைக்குணது—நெடும்பெருங் குன்றம்'[1] என்று உறையூர்க்குக் கிழக்கே ஒரு குன்று கூறப்பட்டுள்ளதேயன்றி, அதன் பெயராதல் அஃது அமைந்துள்ள ஊரின் பெயராதல் அப்பாடலிற் குறிக்கப் படவில்லை. சைவ சமய குரவர்களாகிய திருஞான சம்மந் தரும் திருநாவுக்கரசரும் அக்குன்றின்மேல் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான்மீது பாடியுள்ள பதிகங்களிலேதான் சிராப்பள்ளி என்ற பெயர் காணப்படு கின்றது. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தொண்டை நாட்டையும் சோழநாட்டையும் ஒருங்கே

1 அகம், 4.

ஆட்சிபுரிந்த பல்லவ வேந்தனாகிய முதல் மகேந்திரவர்மன் என்பவனே சிராப்பள்ளிப் பெருங்குன்றைக் குடைந்து அங்கே சிவபெருமானுக்குத் திருக்கோயில் அமைத்தவன் என்பது ஆராய்ச்சியால் அறியப்படுகின்றது. வடமொழியிலே சிறந்த புலமை பெற்றிருந்த அவ் வேந்தன் எட்டுச் சுலோகங்கள் இயற்றி அவற்றைத் தான் எடுப்பித்த சிராப்பள்ளி சிவன் கோயிலில் பொறித்துள்ளனன்; அச் சுலோகங்களிலே தான் புறச் சமயத்திலிருந்து திரும்பிச் சிவநெறியைக் கடைப்பிடித்துச் சைவனாகியதையும் சிராப்பள்ளிக் குன்றின்மேற் குகைக் கோயிலிற் சிவலிங்கத்தை எழுந்தருளிவித்ததையும் குறிப்பிட்டுள்ளான்.[1] அச் செய்திகளை நுணுகி நோக்குமிடத்து, அம் மன்னனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலேதான் சிராப்பள்ளிக் குன்றிற் சிவாலயம் அமைக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் அதற்கு முன்னர் அவன் சமண சமயத்தைக் கைக்கொண்டொழுகிய காலத்தில் அங்கே சிவாலயம் இருந்திலது என்பதும் நன்கு புலனாகின்றன. சமணர்களாற் கருங் கல்லிற் பிணித்துக் கடலிற் போடப்பெற்ற திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சிவபெருமான் திருவருளால் அக்கல்லையே தெப்பமாகக் கொண்டு கடலைக் கடந்து,[2] திருப்பாதிரிப் புலியூரையடைந்து திருக்கோயிலுக்குட் சென்று, 'ஈன்றாளு மாய்' என்று தொடங்கும் திருப்பதிகம் பாடி இறைவனை

---

1 South Indian Insicriptions Vol. I. Nos. 33 and 34.

2 இந் நிகழ்ச்சியைத் திருநாவுக்கரசரும் தாம் பாடிய திருநீலக்குடிப் பதிகத்தில்,

'கல்லி னோடெனைப் பூட்டிய மண்கையர்
ஒல்லை நீர்புக நூக்கவென் வாக்கினால்
நெல்லு நீள்வயல் நீலக் குடியரன்
நல்ல நாம நவிற்றியுய்ந் தேனன்றே'

என்ற திருப்பாட்டிற் குறிப்பிடுதல் காண்க.

வணங்கினர் என்பது பெரிய புராணம் என்று வழங்கும் திருத்தொண்டர் புராணத்தால் அறியப்பெறும் ஓர் வரலாறுகும். அந்நிகழ்ச்சிகள்தான் மகேந்திரவர்மன் சமண சமயந் துறந்து சைவனுகும்படி செய்துவிட்டது என்பது தேற்றம். அந் நாட்களில், திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்று வழங்கும் பாடலிபுரத்திலிருந்த ஓர் அமண் பள்ளியை இடித்து, திருவதிகை நகரில் தன் பெயரால் குணபரேச்சுரம் என்ற சிவன் கோயிலொன்று அவ்வரசன் அமைத்தனன். இச் செய்தியைச் சேக்கிழார் தம் பெரிய புராணத்திற் கூறியுள்ளனர்.[1] அவனுக்குக் குணபரன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் உண்டு என்பது அவனுடைய சிராப்பள்ளிக் கல்வெட்டுகளாலும் செங்கற்பட்டிற்கு அண்மையிலுள்ள வல்லத்திற் காணப்படும் அவன் கல் வெட்டொன்ருலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது.[2] ஆகவே, சேக்கிழார் கூறியுள்ள அச்செய்தி பெரிதும் உறுதியெய்தல் உணரற்பாலதாகும். அங்ஙனமே, அவன் தன் நாட்டி லிருந்த பல அமண் பள்ளிகளை இடித்து அவ்விடங்களிற் சிவன் கோயில்கள் அமைத்திருத்தல் வேண்டும். அவற் றுள் சிராப்பள்ளிக் குன்றின்மேலுள்ள சிவாலயமும் ஒன் ருகும். அவ்வுண்மை, அக்கோயிலிற் காணப்படும் அவ னுடைய வடமொழிக் கல்வெட்டுக்களாலும்[3] அக் குன்றின் றின் உச்சியில் வரையப்பெற்றுள்ள வேறு சில கல்வெட்டு களாலும் வலியுறுகின்றது.

இனி, சிராப்பள்ளிக் குன்றின்மேலுள்ள உச்சிப் பிள்ளை யார் கோயிலுக்குப் பின்புறத்திற் பல சமணமுனிவர்களின் கற்படுக்கைகள் தலையணைகளோடு இருத்தலை இன்றும்

---

1 பெரியபுராணம், திருநாவுக்கரசு நாயனுர், பா. 146.

2 VaIlam Cave Inscriptions of Mahendrpotaraya S. I. I. Vol. II. No. 72.

3 S. I. I. Vol. I. Nos. 33 and 34.

காணலாம். அத்தலையணைகளில் அவற்றை உபயோகித்த சமண முனிவர்களின் பெயர்கள் வரையப்பெற்றிருக்கின்றன. அவ் வெழுத்துக்களைக்கொண்டு அவற்றின் காலத்தை ஆராய்ந்த கல்வெட்டிலாகா அறிஞர்கள், அவை கி. பி. ஐந்தாம் நூற்ருண்டில் அமைக்கப்பெற்றிருத்தல்வேண்டும் என்று கூறுகின்றனர்[1]. எனவே கி. பி. ஐந்தாம் நூற்ருண்டில் குன்றின்மேற் சில சமண முனிவர்கள் தங்கித் தவம்புரிந்து கொண்டிருந்தனர் என்பது நன்கு தெளியப்படும். அவர்களுள் 'சிரா' என்ற முனிவர் ஒருவர் இருந்தமை அங்குள்ள கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது[2]. அம்முனிவர் அத்தவப் பள்ளியின் தலைவரா யிருந்தமைபற்றி அது சிராப்பள்ளி என்று முதலில் வழங்கத் தொடங்கி, அவர்காலத்திற்குப் பின்னரும் அப்பெயரோடு நின்று நிலவுவதாயிற்று. முதல் மகேந்திர வர்மனும் தன் ஆட்சியின் முற்பகுதியில் அத்தவப் பள்ளியை ஆதரித்துப் போற்றிவந்திருத்தல்வேண்டும் என்பது அவனுடைய சிறப்புப்பெயர்களுள் ஒன்று அங்கே பொறிக்கப்பெற்றிருத்தலால் நன்கு துணியப்படும். திருநாவுக்கரசர்பொருட்டுச் சிவபெருமான் நிகழ்த்திய அரிய நிகழ்ச்சிகளை அறிந்த அப்பெரு வேந்தன் அமண் சமயத்தை வெறுத்துச் சைவனுயினமை முன்னர் விளக்கப் பெற்றது. அந்நாட்களிலேதான் அவன் சிராப்பள்ளி என்னும் அமண் பள்ளியை இடித்து அக்குன்றின்மேல் சிவன் கோயில் எடுப்பித்திருத்தல்வேண்டும். அச் சிவாலயமும் சிராப்பள்ளி என்னும் பழைய பெயருடன் வழங்கி வருவதாயிற்று. சைவசமய குரவர்களாகிய திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் தம்காலத்தில் வழங்கிவந்த சிராப்பள்ளி

---

1 Annual Report on South Indian Epigraphy for 1937—38, part II. para 3.

2 Ibid. Page 78.

என்ற அப்பெயரைத்தாம் அக்கோயிலிற் பாடியருளிய பதிகங்களிற் குறிப்பிட்டுச்செல்லுவராயினர். ஆகவே, சிரா என்ற சமணமுனிவரது தவப்பள்ளியின் பெயராயிருந்த சிராப்பள்ளி என்பது பின்னர் முதல் மகேந்திரவர்மன் அங்கு எடுப்பித்த சிவன் கோயிலின் பெயராக மாறிவிட்டமை அறியத்தக்கது.

தமிழ் நாட்டிலே சில ஊர்களிலுள்ள திருக்கோயில்களுக்குத் தனிப் பெயர்கள் முற்காலத்தில் வழங்கி வந்தன என்பது சமய குரவர் அருளிய தேவாரப் பதிகங்களாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் புலப்படுகின்றது. உறையூரிலுள்ள கோயில் மூக்கிச்சுரம் எனவும், கருவூரிலுள்ள கோயிலை ஆனிலை எனவும், பழையாறையிலுள்ள கோயில்கள் பட்டீச்சுரம் திருச்சத்திமுற்றம் எனவும், திருநறையூரிலுள்ள கோயில் சித்தீச்சுரம் எனவும், கொட்டையூரிலுள்ள கோயில் கோட்டீச்சுரம் எனவும், கோவந்தபுத்தூரிலுள்ள கோயில் விசயமங்கை எனவும், சாத்தனூரிலுள்ள கோயில் ஆவடுதுறை எனவும், சாத்தமங்கையிலுள்ள கோயில் அயவந்தி எனவும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலுள்ள கோயில் பல்லவனீச்சுரம் எனவும், பெண்ணுகடத்திலுள்ள கோயில் தூங்கானைமாடம் எனவும், திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள கோயில் அருட்டுறை எனவும், தஞ்சாவூரிலுள்ள கோயில் இராசராசேச்சுரம் எனவும், திருப்புறம்பயத்திலுள்ள கோயில் ஆதித்தேச்சுரம் எனவும் பெயர் எய்தியிருந்தன என்பதைத் தேவாரப்பதிகங்களாலும் அவ்வூர்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்களாலும் அறியலாம். அம்முறையிற் சிராப்பள்ளி என்பது கோயிற்பெயராயிருத்தலால், அக்கோயில் அமைந்துள்ள ஊரின் பெயர் யாது என்பது இனி ஆராய்தற்குரியதாகும்.

திருச்சிராப்பள்ளியில் முதல் இராசராசசோழனது ஆட்சியின் பதினாறும் ஆண்டாகிய கி. பி. 1000ல் வரையப்

பட்டுள்ள கல்வெட்டொன்று[1] விக்கிரமசிங்க மூவேந்த வேளான் என்பவன் ஒருவன் விளத்தூர்நாட்டு ஆலங்குடியில் நிலம் விலைக்குவாங்கி, அதனை உறையூர்க் கூற்றத்துச் சிற்றம்பரிலுள்ள சிராப்பள்ளிக்கோயிலுக்கு அளித்தனன் என்று கூறுகின்றது. அதனை ஆராயுமிடத்து, அத் தலைவனால் இறையிலிநிலம் வழங்கப்பெற்ற சிவன்கோயில் சிராப்பள்ளி என்னும் பெயருடையது என்பதும் அக்கோயில் அமைந்துள்ள நகர் சிற்றம்பர் என்னும் பெயருடையது என்பதும் அந்நகர் உறையூர்க்கூற்றத்தில் உள்ளது என்பதும் நன்குபுலனாதல் காண்க. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியில் முதல் வரகுணபாண்டியனது ஆட்சியின் பதினொன்றாம் ஆண்டில் அக்கோயிலிற் பொறிக்கப்பெற்றுள்ள வேறொரு கல்வெட்டொன்றும்[2] அவ்வுண்மையை உறுதிப்படுத்துதல் உணரத்தக்கது. அது,

'கோமாறஞ்சடையற்கு யாண்டு நான்கு நாள் ஈராயிரத்தைந்நூற்றொன்று வேம்பில் மதிளழித்துப்போந்து நியமத்திருந்தருளி சோம சூர்யா ந்வய த்வயதிலகாலங்காரர் ஆயின பாண்டியாதிராஜர் வரகுணதேவர் திருமலை படாரர்க்குக் கொடுத்த பொன் பாடிக்கல்லால் 125 நூற்றிருபத்தைங்கழஞ்சும் — இப்பொன் முதனிற்க பொலி கொண்டு முப்பதின்கழஞ்சு பொன்னின் பொலியால் ஒரு நொந்தாவிளக்காக நூற்றிருபதின்கழஞ்சு பொன்னால் நாலுநொந்தா விளக்கெரியக்காண நாழியால் நிசதி அட்டக்கடவநெய்

---

1 Ins. 412 of 1904; Archaeological Survey of India Annual Report for 1903-04, page 271.

2 Archaeological Svrvey of India. Annual Report for 1903-1904, p. 275.

இருநாழி, நின்ற ஐங்கழஞ்சு பொன்னுனும் திங்கடோறும் திங்கட்டிருவாதிரை நான் றவ்விராப் புலருமளவும் ஐந்துவிளக்கெரிய அட்டக் கடவ நெய் இருநாழியுரி இவ்வொட்டின பரிசு நெய் அட்டி இத்திரு விளக்கெரிப்பான் இப்பொன் நூற்றிருபத்தைங்கழஞ்சுங் கொண்டோம்; சிற்றம்பர் நகரத்தோம்—இவ்வொட்டின பரிசு நெய் அட்டுவிப்பதற்கு அமைந்து புணைப்பட்டோம் சிற்றம்பர் புதியும் பாதமூலத்தோமும்; இது பன்மாகேசுவரர் இரக்ஷை'—என்பதாம்.

இக் கல்வெட்டில் அவ்வூர், சிற்றம்பர்நகர் எனவும் சிற்றம்பர்பதி எனவும் குறிக்கப் பட்டிருத்தல் காண்க.

நம் தமிழ்நாட்டில் அம்பர், இன்னம்பர், நல்லம்பர் என்ற ஊர்கள் இருத்தலைப் பலர் அறிந்திருத்தல் கூடும். அவ்வூர்களைப்போற் சிற்றம்பர் என்ற ஊரும் இருந்துளது. இக்காலத்தில் அவ்வூரின் பெயர் மறைந்தொழிந்தது எனினும், அவ்வூர் திருச்சிராப்பள்ளி என்னும் பெயருடன் இஞ்ஞான்று எல்லோர்க்கும் காட்சியளித்துக் கொண்டு பெருமையுடன் விளங்குவது மகிழ்தற்குரியதாகும்.

இதுகாறும் ஆராய்ந்து கூறியவாற்ருல் பண்டைக் காலத்தில் சிராப்பள்ளி என்பது சிரா என்ற சமணமுனிவரது தவப்பள்ளியின் பெயராயிருந்தது என்பதும், பிறகு பல்லவ வேந்தனுகிய முதல் மகேந்திரவர்மன் அதனை இடித்துவிட்டு அங்கு எடுப்பித்த சிவன்கோயிலின் பெயராயிற்று என்பதும், அதன்பின்னர் அத்திருக் கோயில் அமைந்துள்ள நகரின் பெயராக வழங்கி வருகின்றது என்பதும், கோயிலின்பெயர் நகரின்பெயராகப் போய் விட்டமையின்[1] சிற்றம்பர் என்னும் அந்நகரின் பழையபெயர் மறைந்துவிட்டது என்பதும் நன்கு விளங்குதல் காண்க.

---

1 அங்ஙனமே பட்டீச்சுரம், திருவாவடுதுறை என்னுங் கோயிற் பெயர்கள் இக்காலத்தில் ஊர்களின் பெயர்களாக வழங்கி வருதல் அறியத்தக்கது.

13

சோழர்களும் இராஷ்டிரகூடர்களும்

கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் இடையில் சோழ மண்டலத்தில் பழையாறை நகரிலிருந்த விசாலய சோழன் என்பான், முத்தரையர் குடியினனுகிய ஒரு குறுநில மன்னனிடமிருந்த தஞ்சாவூரைக் கைப்பற்றி அதனைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு சோழ நாட்டில் ஒரு பகுதியை அரசாளத் தொடங்கினுன். அவன் தன் புதல்வன் முதல் ஆதித்த சோழனுக்குக் கி. பி. 871-ல் இளவரசுப் பட்டங் கட்டி அரசியல் நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபடும்படி செய்தான். அவன் இளவரசனுயிருந்த காலத்தில் கி. பி. 880-ஆம் ஆண்டில் இரண்டாம் வரகுண பாண்டியன் சோழ நாட்டின்மேல் படையெடுத்து அதனைப் பல அல்லல்களுக்கு உள்ளாக்கினுன். அந்நாட்களில் சோழ நாட்டின் மற்ருெரு பகுதி பல்லவ வேந்தனுகிய அபராஜிதவர்மன் ஆட்சிக்குட் பட்டிருந்தது. அதனுல், அப் பல்லவன் ஆதித்த சோழனுக்கு உதவிபுரிந்து, வரகுண பாண்டியனைச் சோழ நாட்டை விட்டுத் துரத்துவது இன்றியமையாததாயிற்று எனவே, அபராஜிதவர்மன் பாண்டியனேடு போர் புரிவதற்குப் பெரும் படையோடு புறப்பட்டான். அக்காலத்தில் அவனுக்கு நண்பனுயிருந்த மேலைக்கங்க அரசன் முதல் பிருதுவிபதியும் அவன் நண்பனுகிய இராஷ்டிரகூட வேந்

தன் இரண்டாங் கிருஷ்ணதேவனும்[1] அபராஜிதவர்மனுக்கு உதவிபுரியப் படைகளுடன் வந்தனர். எனவே, முதல் ஆதித்த சோழன், அபராஜிதவர்மன், முதல் பிருதுவிபதி, இரண்டாங் கிருஷ்ண தேவன் ஆகிய நான்கு அரசர்களும் இரண்டாம் வரகுண பாண்டியனை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தனர்.

கும்பகோணத்திற்கு வடமேற்கே ஐந்து மைல் தூரத்தில் மண்ணியாற்றின் வடகரையிலுள்ள திருப்புறம் பயம் என்ற ஊரில் பெரும்போர் நடைபெற்றது[2]. அப்போரில் வரகுண பாண்டியன் தோல்வியெய்திச் சோழ நாட்டை விட்டோடிவிட்டான். வெற்றிபெற்ற அபராஜிதவர்மன் தன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த சோழநாட்டுப் பகுதியை முதல் ஆதித்த சோழனுக்கு அளித்தனன். ஆகவே, அப்போரின் பயனாகச் சோழநாடு முழுவதும் சோழ மன்னனாகிய முதல் ஆதித்த சோழனின் ஆளுகைக்குள் வந்துவிட்டது எனலாம். அப்போர் நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொண்ட மன்னர்களில் முதல் பிருதுவிபதி என்ற கங்க அரசன் போர்க்களத்தில் உயிர்துறந்தான். முதல் ஆதித்த சோழன் இளம் பருவத்தினனாயிருந்தும் பேராற்றலோடும் பெருவீரத்தோடும் போர் புரிந்தமை, இரண்டாம் கிருஷ்ணதேவன் உள்ளத்தைப் பெரிதும் பிணித்துவிட்டது. திருப்புறம்பயப்பெரும் போரில் அவன் புரிந்த வீரச் செயல்களாலும் அடைந்த வெற்றியாலும் எதிர்காலத்தில்

---

1 ஜைன நூலாகிய உத்தர புராணத்தில் அகாலவர்ஷனாகிய இரண்டாம் கிருஷ்ணதேவன் யானைகள் தென்கடற்கரையில் தங்கி இளைப்பாறின என்று குணபத்திராசிரியர் கூறியிருப்பது அவன் அபராஜிதவர்மனுக்கு உதவி புரியும் பொருட்டுத் தெற்கே வந்து வரகுண பாண்டியனோடு போர் புரிந்த செய்தியையே குறிப்பதாகும். (Sources of Karnataka History, p. p. 109. and 110).

2 Udayendiram plates of Prithvipathi, South Indian Inscriptions, Vol. II. No. 76.

சோழஇராச்சியத்தைப் பேரரசுகளில் ஒன்ருக விளங்குமாறு செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவன் அவ்வரசிளங்குமரன் என்பது எல்லோருக்கும் நன்கு புலப்பட்டது. ஆகவே, இரண்டாம் கிருஷ்ணதேவன் அவன்பால் பெரிதும் ஈடுபட்டுத் தன் அருமை மகள் இளங்கோப்பிச்சியை அவனுக்குமணஞ் செய்துகொடுக்க விரும்பினுன். அத்திருமணமும் விரைவில் நிறைவேறியது. முதல் ஆதித்த சோழனும் இளங்கோப்பிச்சியும்[1] சோழநாட்டின் தலைநகராகிய தஞ்சை மாநகரில் இனிது வாழ்ந்து வருவாராயினர். இதுவே, பம்பாய் மாகாணத்தின் தென் பகுதியாகிய குந்தள நாட்டில் கி, பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியில் ஆட்சி புரிந்த இராஷ்டிரகூடருக்கும் சென்னை மாகாணத்தின் தென்கிழக்குப் பகுதியில் சோழ நாட்டில் அரசாண்ட சோழருக்கும் முதலில் ஏற்பட்ட திருமணத் தொடர்பாகும்.

இனி கிருஷ்ணதேவன் என்பது கன்னட மொழியில் **கன்னரதேவன்** என்று வழங்கும். ஆதித்தசோழன் தன் புதல்வன் ஒருவனுக்குக் கன்னரதேவன் என்று பெயரிட்டிருந்தனன் என்பது திருநெய்த்தானத்துக் கல்வெட்டொன்ருல் அறியக் கிடக்கின்றது.[2] ஆகவே, அச்சோழ மன்னன்

---

1 இவ்விளங்கோப்பிச்சி தஞ்சையம்பதியில் தன் கணவனேடு வாழ்ந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் கி. பி. 897ல் திருமழபாடிக் கோயிலுக்கு ஒரு குத்துவிளக்கும் ஒரு நுந்தா விளக்கும் ஒரு நுந்தா விளக்கிற்கு 10 கழஞ்சு பொன்னும் அளித்தனள் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது. (Ins. 14 of 1920) அக் கல்வெட்டில் சோழ பெருமானடிகளுக்கு முன்னம் புகுந்த மூத்த தேவியார் இளங்கோப்பிச்சி' எனவும் 'வல்லவரையர் மகளார் இளங்கோப்பிச்சி' எனவும் போதரும் தொடர்கள் நோக்கற்பாலனவாம். வல்லவரையர் எனப்படுவோர் இராஷ்டிரகூடர் ஆவர். இவ்விளங்கோப்பிச்சியை முதல் இராசராச சோழன் மனைவி என்பர் சிலர். அக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்ட காலம் கி. பி. 897 அக்டோபர் 15 ஆகும்.(Epigraphia Indica, Vol. XIX p. 85. ஆதலால் அவர்கள் கொள்கை பொருத்த முடைய தன்று.

2 South Indian Inscriptions, Vol. V. No. 595.

தன் மாமனுகிய இராஷ்டிரகூட மன்னன் பெயரை இட்டு வழங்கிவந்தனனுதல்வேண்டும். கன்னர தேவன் என்ற அச்சோழ அரசகுமாரன் இராஷ்டிரகூட வேந்தனுகிய இரண்டாம் கிருஷ்ண தேவனுடைய மகள் வயிற்றுப் பேரனுய் இருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

முதல் ஆதித்த சோழனுக்குப் பிறகு சோழ நாட்டில் அரசாண்ட அவன் புதல்வன் முதல் பராந்தக சோழன் இராஷ்டிரகூடர் உறவும் நட்பும் தன் காலத்தும் நிலைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்று கருதினுன். எனவே, வடபுலத்தில் பேரரசராக நிலவிய இராஷ்டிரகூட இராச்சியத்தின் வலிமையை அவன் நன்குணர்ந்திருந்தான் என்பது தேற்றம். ஆகவே, அவன், இரண்டாம் கிருஷ்ணதேவனுடைய பேரன் மூன்ரும் இந்திரன் மகன் **நான்காம் கோவிந்தனுக்குத்** தன் மகள் **வீரமாதேவியை** மணஞ் செய்து கொடுத்து [1] அவ்வரச குடும்பத்தின் உறவை நிலைபெறச் செய்தனன். குந்தள நாட்டில் மூன்ரும் இந்திரன் இறந்த பின்னர் அவன் மூத்தமகன் இரண்டாம் அமோக வர்ஷன் ஓராண்டு ஆட்சி புரிந்து இறந்தான். அவனுக்குப் பிறகு அவன் தம்பியும் முதற் பராந்தக சோழன் மருமகனுமாகிய நான்காம் கோவிந்

---

1 'மதுரை கொண்ட கோப்பர கேசரிவர்மற்கு யாண்டு முப்பத்தொன்ருவது தாமற் கோட்டத்துத் தன் கூற்றச்சம் மழலையூரோம் கையெழுத்து - சோழ பெருமானடிகள் பராந்தக தேவர் திருமகளார் கோவிந்த வல்லவரையர் மாதேவியார் தக்கோலத்துத் திருவூறல் மாதேவர்க்கு நந்தா விளக்கொன்றினுக்கு வைத்த பொன் முப்பதின் கழஞ்சு' எனவும் 'சோழ பெருமானடிகள் பராந்தகதேவர் திருமகளார் கோவிந்த வல்லவரையர் மாதேவியார் வீரமாதேவியார் தக்கோலத்துத் திருவூறல் மகாதேவர்க்கு நுந்தா விளக்கொன்றினுக்கு வைத்த பொன் 30 கழஞ்சு' எனவும் போதரும் கல்வெட்டுக்களால் இச் செய்தியை உணரலாம். (Ins. Nos. 245 and 246 of 1921. Ep. Ind., Vol. XX VI pp. 230 - 235.)

தன் என்பான் கி. பி. 98-ல் முடிசூட்டப் பெற்று, கி. பி. 934வரையில் அந்நாட்டில் அரசாண்டான். அவன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் குடிமக்களின் வெறுப்பையும், அரசியல் அதிகாரிகளின் பற்றின்மையையும் தேடிக் கொண்டான்; அந்நிலையில் கீழைச் சளுக்கிய வேந்தனுகிய யுத்தமல்லனுக்கு உதவி புரியவேண்டி கி. பி. 934ல் இரண்டாம் வீமனை எதிர்த்துப் போர் புரிந்து தோல்வியுற்றுன்.[1] அந்நாட்களில் உள் நாட்டில் நிகழ்ந்த அரசியல் குழப்பத்தினுல் அவ்வேந்தன் தன் இராஜ்ஜியத்தை இழந்து மனைவி வீரமாதேவியோடு தஞ்சைமாநகருக்கு வந்து மாதுலன் பராந்தக சோழன்பால் தங்கியிருந்தான்.[2] இவ்வாறு கோவிந்தன் தன் இராச்சியத்தை இழந்தமைக்கு காரணம், அவன் செயலும் உள் நாட்டுக் குழப்பமும் ஒருபுறமிருக்க, அவன் சிறிய தந்தை மூன்றும் அமோகவர்ஷன் மகன் மூன்றுங் கிருஷ்ணதேவன் செய்த சூழ்ச்சியும் ஒன்று எனலாம். அவன் தன் சூழ்ச்சித் திறத்தால் பயன் எய்தியவுடன் மக்கள் நலத்தையே பெரிதெனக் கருதி நடப்பவன் போல்தான் பட்டம்பெற விரும்பவில்லை என்று கூறி வயது முதிர்ந்த தன் தந்தை மூன்றும் அமோகவர்ஷனுக்கு கி. பி. 935ல் முடி சூட்டினுன். அவ்வேந்தனும் கி. பி. 940ல் இறந்தனன். ஐந்து ஆண்டுகள் தஞ்சையில் தங்கிக் காலங் கருதிக் கொண்டிருந்த நான்காம் கோவிந்தன் என்பான் தான் இழந்த ராச்சியத்தைத் தன் மாதுலன் பராந்தக சோழன் துணைகொண்டு அப்போது கைப்பற்றுவதற்கு முயற்சி செய்தான். ஆகவே முதற் பராந்தக சோழன் தன் மருமகன் கோவிந்த

---

1 Ep. Ind. Vol. III. pp. 179 and 180.

2 The Rashtrakutas and their Times by Altekar, 107; Ep. Ind. Vol. VIII. p. 127.

னுக்கு இராஷ்டிரகூடச் சிங்காதனத்தைக் கைப்பற்றிக் கொடுத்தற் பொருட்டுக் குந்தள நாட்டிற்குப் பெரும் படையனுப்பி, மூன்ரும் கிருஷ்ணதேவன் முடிசூடுங் காலத்தில் அவனேடு போர் நிகழ்த்துவது இன்றியமை யாததாயிற்று. மூன்ரும் கிருஷ்ண தேவனுக்கு அவன் தமக்கையின் கணவனும் மேலைக்கங்க மன்னனுமாகிய இரண்டாம் பூதுகன் என்பான் தக்க சமயத்தில் பெரும் படையுடன் வந்து உதவி புரிந்தான்.[1] இரு பகுதியி னர்க்கும் நடைபெற்ற பெரும் போரில் நான்காம் கோவிந்தனும் அவனுக்கு உதவும் பொருட்டுச் சென்ற சோழ நாட்டுப் படையும் தோல்வி எய்தவே, மூன்ரும் கிருஷ்ண தேவன் வெற்றி பெற்று அரியணை ஏறினுன்.

இப்போர் நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு நான்காம் கோவிந் தனைப்பற்றிய செய்தி ஒன்றுமே தெரியவில்லை. ஆகவே, அவ்வேந்தன் இப் போரில் உயிர்துறந்திருத்தல் கூடும் என்று கருதற்கு இடமுள்ளது. இராஷ்டிரகூடரது நாட் டில் மூன்ரும் கிருஷ்ண தேவன் கல்வெட்டுக்கள் கி. பி. 940 முதல் கி. பி. 968 வரையில் காணப்படுகின்றன. எனவே, அவன் இருபத்தெட்டு ஆண்டுகள் அந்நாட் டில் ஆட்சி புரிந்தனன் என்பது தேற்றம்.

முதற் பராந்தக சோழன் செய்த முயற்சி இங்ஙனம் தோல்வியுறவே அதன் பயனுகவும் அவன் கருத்திற்கு முரணுகவும் வடபுலத்தில் மூன்ரும் கிருஷ்ண தேவன் அவனுக்குப் பெரும் பகைஞன் ஆயினன். கிருஷ்ண

1 நான்காம் கோவிந்தன் சோழ இராச்சியத்தில் தங்கி யிருந்த காலத்தில் அவன் மனைவி வீரமா தேவியார் தக் கோலத்திறைவர்க்குத் திருநுந்தா விளக்கிரண்டு வைத்து அவற்றிற்கு 60 கழஞ்சு பொன் அளித்துள்ளமை அவ்வூர்க் கல்வெட்டுகளால் புலப்படுகின்றது. (Ins. Nos. 245 and 246 of 1921).

தேவன் தமக்கையின் கணவன் இரண்டாம் பூதுகனும் பராந்தக சோழனுக்குப் பகைவன் ஆயினுன்.

அந்நிலையில் மூன்ரும் கிருஷ்ண தேவன் தனக்குப் பராந்தக சோழன் புரிந்த தீங்கினைச் சிறிதும் மறவாமல் அவன் நாட்டின் மேல் படையெடுத்துத் தன் ஆற்றலை அவனுக்குப் புலப்படுத்த எண்ணினுன், அவ்வெண் ணத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டுச்சுமார் எட்டு ஒன்பது ஆண்டுகள் வரையில் தன் படைகளைப் பெருக்கிக்கொண்டு கி. பி. 949-ல் அவ்வேந்தன் சோழ இராச்சியத்தின்மேல் படையெடுத்தான். அவனுக்கு உதவி புரிய வேண்டி மேலைக்கங்க மன்னனுகிய இரண்டாம் பூதுகனும் பெரும் படையுடன் வந்து சேர்ந்துகொண்டான். திருமுனைப் பாடி நாட்டில் திருநாவலூரிலிருந்து [1] சோழ இராச்சியத் தின் வடபகுதியைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்த இளவர சனுகிய இராசாதித்த சோழன், அவ்வடவேந்தரின் படை யெழுச்சியைத் தடுத்துப் போர் புரிவானுயினன். வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் அரக்கோணத்திற்குத் தென் கிழக்கே ஆறு மைல் தூரத்திலுள்ள தக்கோலத்தில் பெரும் போர் நடைபெற்றது. அப்போரில் இரு பக்கங்களிலும் பல்லாயிரவர் உயிர் துறந்தனர். வெற்றித்திரு எவர்க் குரித்தாகுமோ என்ற ஐயப்பாடு நிகழ்ந்த நிலையில் இரண்டாம் பூதுகன் விடுத்த அம்பொன்று யானைமேல் விற்றிருந்த இராசாதித்த சோழன் மார்பில் தைக்கவே, அவன் விண்ணுல கடைந்தான். இச்செய்தி, திருவாலங்

---

1 திருநாவலூர் என்பது தென்னுர்க்காடு ஜில்லா திருக் கோவலூர்த் தாலுக்காவிலுள்ள ஓர் ஊராகும். அவ்வூர்க் கோயிலுக்கு இராசாதித்தேச்சுரம் என்று பெயர். அக்கோயில் இராசாதித்த சோழன் எடுப்பித்ததாகும். அவனுடைய பணி மக்கள் பலர் அதற்கு நிபந்தம் அளித்துள்ளமை அங்குள்ள கல் வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.

காட்டுச் செப்பேடுகளிலும்[1] ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளிலும்[2] சொல்லப்படுகிறது. பங்களூர் பொருட்காட்சிச் சாலையிலுள்ள ஆதகூர்க் கல்வெட்டொன்று[3] பூதுகன் இராசாதித்தனைக் கொன்ற வீரச்செயல் பாராட்டி மூன்றாங் கிருஷ்ணதேவன் வனவாசி பன்னீராயிரம் என்ற நாடும் மற்றுஞ் சிலவும் அவனுக்கு வழங்கினான் என்று கூறுகின்றது. திருவெள்ளாறை, கும்பகோணம், திருவிடைமருதூர் என்ற ஊர்களிலுள்ள சில கல்வெட்டுகள்[4] இராசாதித்த சோழனை 'ஆனைமேற் றுஞ்சினதேவர்' என்று கூறுவதால் அவர் யானைமேல் வீற்றிருந்தபோது இறந்த செய்தி வலியுறுதல் காண்க.

தக்கோலப் போரில் வெற்றி யெய்திய மூன்றாங் கிருஷ்ணதேவன் தொண்டை மண்டலத்தையும் திருமுனைப் பாடி நாட்டின் வடபகுதியையும் கைப்பற்றித் தன் ஆளுகையின் கீழ் வைத்துக் கொண்டான். எனவே, அப் போரின் பயனாக முதற் பராந்தக சோழன் தன் ஆட்சியின் இறுதியில் சோழ இராச்சியத்தின் வடபகுதியை இழக்கும் படி நேர்ந்தது; இராஷ்டிர கூடர் ஆட்சியும் தொண்டை மண்டலத்திலும், திருமுனைப்பாடி நாட்டின் வடபகுதியிலும் நிலைபெற்றது எனலாம். புதுச்சேரிக்கு அண்மையிலுள்ள வாகூருக்கும் பண்ணுருட்டிக் கருகிலுள்ள திருவதிகைக்கும் தெற்கே மூன்றாம் கிருஷ்ணதேவன் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படவில்லை. எனவே, அவனது ஆட்சியும் அவ்வூர்கட்குத் தெற்கே பரவாமல் அவ்வெல்லையோடு நின்றுவிட்டது என்பது வெளிப்படை. அவன் பிரதிநிதிகளாகிய சில தலைவர்கள் வென்ற நாடுகளை ஆட்சி புரிந்து

---

1 S. I. I. Vol. III. No. 205, Verse 54.
2 Larger Lciden Grants-Ep. Ind. Vol XXII, No. 34.
3 Ep. Ind, pp. 50-57
4 S. I-I, Vol III. Nos: 132 and 201,
Ibid. Vol. V. No. 720

வந்தனர். அவன் 'கச்சியும் தஞ்சையுங் கொண்ட கன்னர தேவன்[1] என்று தன் கல்வெட்டுக்களில் கூறிக்கொள்வதைப் பல ஊர்களில் காணலாம். அவ்வேந்தன் கச்சியாகிய காஞ்சீபுரம் கொண்டதே உண்மை நிகழ்ச்சியாகும்; தஞ்சை கொண்டது வெறும் புனைந்துரையேயாம்.

முதற் பராந்தக சோழன் புதல்வன் அரிஞ்சயனும் அவன் மகன் இரண்டாம் பராந்தக சோழனும் தம் ஆட்சிக் காலங்களில் இராஷ்டிரகூடரைப் போரில் வென்று தொண்டை மண்டலத்தைக் கைப்பற்ற முயன்றனர்; அம் முயற்சியில் ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றனர் எனலாம். இரண்டாம் பராந்தக சோழன் கல்வெட்டுக்கள் செங்கற்பட்டு, வடஆர்க்காடு ஜில்லாக்களில் காணப்படுவதால் அச்செய்தி உறுதி யெய்துகின்றது.[2] அந்நிலையில் இராஷ்டிரகூடப் பேரரசனாகிய மூன்றாங் கிருஷ்ணதேவனும் கி. பி. 968ல் இறந்தான். ஆகவே, இராஷ்டிரகூடர் ஆட்சியும் தொண்டைமண்டலத்திலிருந்து முற்றிலும் ஒழிந்தது. அம்மண்டலம் முழுதும் மீண்டும் சோழ மன்னர்களின் ஆட்சிக்குள்ளாயிற்று. மூன்றும் கிருஷ்ணதேவனுக்குப் பிறகு இராஷ்டிரகூட இராச்சியம் சீர்குலைந்து மேலைச்சளுக்கியர் ஆளுகைக்குட்பட்டுப் போயிற்று.

---

[1] S. I. I. Vol. VII. Nos 802, 803, 804; 810 & 811, Ibid, Vol. VIII, No 300.

[2] Ep. Ind. Vol IV. p. 331; S. I. I. Vol III Nos. 114, 115, & 116:

14

தூங்கானை மாடம்.

பண்டைக்காலத்தில் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த நம் முன்னோர்களாகிய தமிழ் மக்கள் தெய்வங்கொள்கையுடையவர்களாக விளங்கினர் என்பது நம்தாய் மொழியாகிய தமிழில் கடவுள், இயவுள் முதலான தனித்தமிழ்ச் சொற்கள் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருதலால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. தமிழ் நூல்களுள் மிகப்பழமை வாய்ந்ததாகவுள்ள தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் சில சூத்திரங்களாலும் இவ்வுண்மை வலியுறுதல் உணரற்பாலதாகும். கடவுட் கொள்கையினராய் வாழ்ந்துவந்த அன்னோர் தம் கடவுளர்க்குக் கோயில்கள் அமைத்து நாள் வழிபாடும் திங்கள் விழாக்களும் ஆண்டு விழாக்களும் மிகச் சிறப்பாக நடத்திவந்தனர் என்பது பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம் முதலான கடைச் சங்க காலத்து நூல்களால் தெள்ளிதிற் புலப்படுதல் காணலாம். ஆனால், அத்திருக்கோயில்களின் அமைப்பும் சிற்பத்திறனும் பிறவும் எத்தகையன என்பதை இக்காலத்தில்ஆராய்ந்தறிந்து கொள்வது இயலாததொன்றேயாம். எனினும், அக் கோயில்கள் எல்லாம் செங்கற்களாலும் சுண்ணும்பினாலும் மரங்களாலும் கட்டப்பெற்றவை என்பதை மாத்திரம் உறுதியாகக் கூறலாம். இவ்வுண்மையினைச் 'சுடுமண்

ஓங்கிய நெடுநகர் வரைப்பு'[1] எனவும், 'இட்டிகைப் புரிசை[2]' எனவும், 'இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம்[4]' எனவும் போதரும் சங்கத்துச் சான்றோர் பாடல்களிலுள்ள தொடர்களால் அறிந்துகொள்ளலாம். அறுபத்து மூன்று அடியார்களுள் ஒருவராகிய கோச்செங்கட்சோழர் பல சிவன் கோயில்கள் எடுப்பித்துள்ளனர் என்பது சைவசமய குரவர் களின் திருப்பதிகங்களால் புலப்படுகின்றது. கடைச்சங்க நாளில் நிலவிய அவ்வரசர் பெருமான் எடுப்பித்த அக்கோ யில்கள் எல்லாம் செங்கற்களாலும் சுண்ணும்பினுலும் அமைந்தனவேயாம்.

கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியில்தான் நம் தமிழகத்தில் முதலில் கருங்கற் கோயில்கள் தோன்றின என்பது அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து கண்டதோர் உண்மை யாகும். அக்கோயில்களும் குன்றுகளைக் குடைந்து அமைக்கப்பெற்றவையே. அவற்றை முதலில் அமைக்கத் தொடங்கி வெற்றிகண்டவன், நம் தமிழ் நாட்டின் வட பகுதியைக் காஞ்சி மாநகரிலிருந்து கி. பி. 600 முதல் 630 வரை அரசாண்டவனும், திருநாவுக்கரசு அடிகள் பொருட்டு இறைவன் நிகழ்த்திய அருஞ்செயல்களைக்கண்டு சைவ சமயத்திற்குத் திரும்பியவனும், பல்கலைச் செல்வனுமாகிய முதல் மகேந்திரவர்மன் என்ற பல்லவ வேந்தனேயாவன். அவன் அமைத்த கோயில்கள் குடைவரைக் கோயில்கள் எனவும் வழங்கப்படுகின்றன. அவற்றில் கருவறையின் மேல் விமானமின்மை அறியத்தக்கது.

அவன் மகனும் 'வாதாபி கொண்ட நரசிங்கப் போத் தரையர்' என்று பாராட்டப்பட்டவனும் சிறுத்தொண்ட நாயனுரைத் தன் படைத் தலைவராகக்கொண்ட பெருமை

1. பெரும்பாணுற்றுப்படை—405.
2. அகநானூறு—287.
3. அகநானூறு—167.

யுடையவனும் திருஞானசம்பந்தர் காலத்தில் இருந்தவனும் ஆகிய முதல் நரசிம்மவர்மன் (கி. பி. 630—668) என்ற பேரரசனே, சிறு குன்றுகளைக் குடைந்து கருவறையும் அதன்மேல் விமானமும் அவற்றின் முன்னர் முகமண்டபமும் பொருந்திய கோயில்களாக அமைத்தவன். அவற்றில் காணப்படும் சிற்ப நுட்பங்களும் பிற சிறப்புக்களும் காண்போர் கண்களைக் கவர்ந்து தன் வயமாக்கும் இயல்பினவாகும். அக்கோயில்களிலுள்ள விமானங்கள் இரண்டுநிலை மூன்றுநிலைகளை யுடையனவாயிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அன்றியும், நிமிர்ந்து உட்கார்ந்த சிங்கங்களின்மேல் அமைக்கப்பெற்ற சிங்கத்தூண்கள் முதல் நரசிம்மவர்மனுடைய கோயில்களில்தான் முதலில் காணப்படுதல் உணரற்பாலது.

கருங்கற்களை ஒன்றின்மேல் ஒன்ருக அடுக்கிக் கருங்கற்கோயில் முதலில் எடுப்பித்தவன் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் என்ற பல்லவ மன்னனேயாவன். அவன் மேலே குறிப்பிட்ட முதல் நரசிம்மவர்மன் பேரனுகிய முதல் பரமேசுவரவர்மனுடைய மகன் அவன் கருங்கற்களால் அமைத்த பெருங்கோயில் காஞ்சி மாநகரிலுள்ள கைலாயநாதர் ஆலயமேயாகும். முற்காலத்தில் அக்கோயில் அவன் சிறப்புப் பெயரால் இராசசிம்ம பல்லவேச்சுரம் என்று வழங்கி வந்தது. அவன் சிவபெருமானிடத்தில் ஒப்பற்ற பக்தியுடையவனுய்த் திகழ்ந்தமை பற்றி அவனைச் 'சிவசூடாமணி[1]' எனவும், 'சங்கரபக்தன்[2]' எனவும், 'ஈசுவர பக்தன்' எனவும், 'பரம மகேசுவரன்[3] எனவும் கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் புகழ்ந்துரைக்கின்றன. வேலூர்ப்

1. South Indian Inscriptions, Vol. I, Nos. 24 and 31.
2. Ibid, No. 25 Verse 55
3. Udayendiram Plates of Nandivarmam II. S. I. I. Vol. II. No. 74.

பாஜயைச் செப்பேடுகள், அவன் காஞ்சி மாநகரில் சிவபெருமானுக்குக் கயிலாயத்தை யொத்த கோயில் எடுப்பித்த பெருமையுடையவன்[1] என்று பாராட்டிக் கூறுகின்றன. சைவ சமய குரவருள் ஒருவராகிய சுந்தரமூர்த்திகள். தம் காலத்தில் பரம மகேசுவரனுக வாழ்ந்த அப்பேரரசனை அறுபத்து மூன்று சிவனடியார்களுள் ஒருவராக வைத்துத் தாம் பாடியருளிய திருத்தொண்டத் தொகையில் 'கடல் சூழ்ந்த உலகெலாம் காக்கின்ற பெருமான் காடவர்கோன் கழற்சிங்கனடி யார்க்குமடியேன்' என்று வணக்கம் கூறியிருத்தல் அறியற்பாலதொன்ரும். கி. பி, ஏழாம் நூற்ருண்டின் இறுதியிலும் எட்டாம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியிலும் நிலவிய அவ்வேந்தனே முதன் முதல் கருங்கற் கோயில் கட்டியவன் என்பது நன்கறியப்படுதலால், சைவ சமய குரவர்கள் மூவரும் ஊர்தோறும் சென்று இறைவனை வணங்கித் திருப்பதிகங்கள் பாடியருளியபோது இருந்த சிவன் கோயில்கள் எல்லாம் செங்கல்லால் கட்டப்பெற்ற கோயில்களே என்பது தெள்ளிது.

இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனும் அவனுக்குப்பிறகு ஆட்சி புரிந்த பல்லவ மன்னர்களும் எடுப்பித்த கருங்கற்கோயில்கள் மிகச்சிலவேயாம். அவற்றுள், சித்தூர் ஜில்லாவிலுள்ள திருத்தணிகை வீரட்டானேசுவரர்கோயில்அமைப்பு, ஆராய்ச்சி செய்யும் அறிஞர்கள் ஒரு முடிந்த முடிபிற்கு வருமாறு செய்துள்ளமை ஈண்டு குறித்தற்குரியதாகும். அக்கோயில் கருங்கல்லால் கட்டப்பெற்றது; அதன் கருவறையின் மேலுள்ள விமானம் யானை படுத்திருப்பது போன்ற அமைப்பு உடையது. அது 'தூங்கானைமாடம்' என்று வழங்கப்படும். அதனை வடமொழியாளா 'கஜ பிருஷ்ட விமானம்' என்பர். அவ்விமானத்துடன் அமைக்கப்பட்டுள்ள திருத்தணிகைக் கற்றளியில்,

---

1. Ibid. No. 98.

'திருந்து திருத்தணியற் செஞ்சடையீ சற்குக்
கருங்கல்லாற் கற்றளியா நிற்க—விரும்பியே
நற்கலேக ளெல்லா நவின்றசீர் நம்பியப்பி
பொற்பமையச் செய்தான் புரிந்து[1]'

என்ற வெண்பா ஒன்றும் அதன்கீழ் 'இவ்வெண்பா பெருமானடிகள் தாம் பாடி அருளித்து' என்ற குறிப்பும் வரையப்பட்டுள்ளன. இவற்ருல் திருத்தணிகைச் கோயிலேக் கற்றளியாக அமைத்தவன் நம்பி அப்பி என்ற தலேவன் என்பதும், இச்செய்தியைக் குறித்த இப்பாடலே இயற்றியவன் ஓர் அரசனுயிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் நன்கு துணியப்படும். அக்கோயிலிலுள்ள மற்ருெரு கல்வெட்டு[2] அபராஜித விக்கிரமவர்மனது ஆட்சியின் 18-ம் ஆண்டில் நம்பி அப்பி என்பான், அங்கு நடைபெறவேண்டிய நாள் வழிபாடு முதலானவற்றிற்கு நிவந்தமாக நிலம் அளித்ததை உணர்த்துகின்றது. எனவே, நம்பி அப்பி என்பவனது திருத்தணிகைக் கோயில் திருப்பணியைப் புகழ்ந்து வெண்பா இயற்றியவன் பல்லவ வேந்தனுகிய அபராஜிதவர்மன் என்பது தேற்றம். இவன், தன் நண்பர்களாகிய முதல் ஆதித்தசோழன், கங்கமன்னன், முதல் பிருதுவிபதி ஆகியோர் துணேகொண்டு, இரண்டாம் வரகுணபாண்டியனேத் திரும்புறம்பயப் பெரும்போரில் கி.பி. 880ஆம் ஆண்டில் வென்று வாகை சூடியவன்[3] ஆகவே பல்லவ அரசர்களுள் இறுதியில் இருந்தவன் இவனே யாவன். இவனது ஆட்சிக் காலமாகிய கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் திருத்தணிகையில் அமைக்கப் பெற்றுள்ள தூங்கானே மாடக்கோயில், பல்லவர் ஆட்சி

1. S. I. I., Vol. XII. No. 94.
2. Ibid, No. 95
3. பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம், (முதற்பகுதி இரண்டாம் பதிப்பு) பக் 24.

யின் இறுதிக் காலத்தில் தோன்றிய ஒரு புதிய அமைப்பைக் கொண்டது என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களாகிய அறிஞர்களது கருத்து[1]. எனவே, தூங்கானை மாடக் கோயில்கள் எல்லாம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதிக் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் கட்டப் பெற்றவை என்பதும் அவை அபராஜிதவர்மன் காலத்துக் கோயில் அமைப்பு என்ற ஒருவகைத் தனி அமைப்புடையவை என்பதும் அவர்கள் கண்ட முடிவுகளாகும்.[2]

இனி, சைவ சமய குரவர்களுள் ஒருவராகிய திருநாவுக்கரசு அடிகள் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களுள் திருத்தூங்கானைமாடப் பதிகம் ஒன்று உளது. அப்பதிகத்துள் ஏழு பாடல்கள் கிடைக்காமையால், இப்போது மூன்று பாடல்களே இருக்கின்றன. அப்பாடல்களால் பெண்ணுகடம் என்னும் கடந்தையிலுள்ள திருக்கோயில் 'தூங்கானை மாடம்' என்ற பெயருடையது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. அவற்றுள் ஒன்று,

'பொன்னார் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்பம்
போற்றி செய்யும்
என்னுவி காப்பதற் கிச்சையுண் டேலிருங்
கூற்றகல
மின்னுரு மூவிலைச் சூலமென் மேற்பொறி
மேவுகொண்டல்
துன்னார் கடந்தையுள் தூங்கானை மாடச்
சுடர்க்கொழுந்தே'

என்பதாம்.

ஆகவே, திருநாவுக்கரசு அடிகள் விளங்கிய காலமாகிய கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதி

1. Pallava Architecture, Part III by A. H. Longhurst.
2. Pallava Antiquities, by G. Jouveau—Dubreuil. Vol. II, pp. 18 and 24.

யிலேயே நடுநாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்ருகிய பெண்ணு கடத்திலிருந்த திருக்கோயில் தூங்கானைமாட அமைப் பினையுடையதாக இருந்தது என்பது தெள்ளிது. எனவே, கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் கடைப் பகுதியில் அபராஜிதவர்மன் என்ற பல்லவ மன்னன் ஆட்சிக்காலத்தில்தான் தூங்கானைமாடக்கோயில் முதலில் அமைக்கப்பட்டது என்பது எவ்வாற்ருனும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதன்று. அன்றியும், பல மாடக் கோயில்கள் திருநாவுக்கரசர் காலத்திற்கு முன்னரே நம் தமிழகத்தில் இருந்தன என்பது பல சான்றுகளால் உறுதியாதல் காணலாம்.

இனி, மாடக்கோயில்கள் எக்காலத்தில் தோன்றின என்பது ஆராய்தற்குரியதாகும். கி. பி. எட்டாம் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியில் நந்திவர்மப்பல்லவமல்லன் ஆட்சிக்காலத்தில் நிலவிய வைணவ சமய குரவராகிய திருமங்கையாழ்வார், தம் திருநறையூர்ப் பதிகத்தில் கோச்செங்கட்சோழர் சிவபெருமானுக்கு எழுபது மாடக் கோயில்கள் எடுப்பித்து உலகமாண்ட செய்தியைக் கூறியுள்ளனர். திருநாவுக்கரசரும் தம் காலத்தில் எழுபத்தெட்டு மாடக்கோயில்கள் இருந்தமையை அடைவு திருத்தாண்டகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளமை அறியத்தக்கதாகும். அக்கோயில்கள் எல்லாம் கோச் செங்கட்சோழர் எடுப்பித்தவையே என்பது தேவாரப் பதிகங்களால் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. அவைகள் செய்குன்றுகள் மேல் அமைக்கப்பெற்றவை யாதலின் அவற்றைப் பெருங்கோயில் எனவும் மலைக்கோயில் எனவும் சைவசமய குரவர் மூவரும் தாம் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களில் குறித்துள்ளமை உணரற்பாலது. அவ்வகையைச் சேர்ந்ததே தூங்கானைமாடமும் ஆகும். எனவே, மாடக்கோயில்களுள் ஒன்ருகிய தூங்கானை

மாடம் கோச்செங்கட்சோழர் கடைச் சங்க காலத்தில் செங்கற்களாலும் சுண்ணாம்பினாலும் எடுப்பித்த கோயிலே யாகும். ஆகவே, அது கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே கோச்செங்கட் சோழரது ஆட்சியில் ஏற்பட்ட கோயில் அமைப்பு என்று உறுதியாகக் கூறலாம். அவ்வமைப்பைப் பின்பற்றியே பல்லவ வேந்தனாகிய அபராஜிதவர்மன் ஆட்சிக் காலத்தில், திருத்தணிகையி லுள்ள வீரட்டானேசுவரரின் தூங்கானைமாடக்கோயில் கருங்கற்களால் எடுப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது என்பது திண்ணம். எனவே அஃது அப் பல்லவ அரசன் காலத்தில் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற் பகுதியில் தோன்றிய புதிய கோயில் அமைப்பு என்று கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாமை காண்க.

இனி, பல்லவர் ஆட்சிக்குப் பிறகு கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு முதல் நடைபெற்ற சோழர் பேரரசில்தான் தமிழகத்திலுள்ள செங்கற் கோயில்களுள் பல, கருங்கற் கோயில்களாக அமைக்கப்பெற்ற என்பது அவ்வக் கோயில்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் நன்கு புலப்படுகின்றது. அவற்றுள், கோச்செங்கட்சோழர் முற்காலத்தில் செங்கற்களால் எடுப்பித்திருந்த மாடக் கோயில்களைப் பிற்காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த பேரரசர்க ளாகிய சோழர்கள் கருங்கற்கோயில்களாக அமைத் திருத்தலை இன்றும் காணலாம். கும்பகோணத்திற்கு அண்மையிலுள்ள இன்னம்பரிலும் பேரளத்திற்கு அண்மையிலுள்ள திருமீயச்சூரிலும் தூங்கானைமாடக் கோயில்கள் இருத்தல் அறியத்தக்கதாகும்.

15

சொல் வரலாறு

நம் தென்னாட்டு மொழிகளுள் தமிழ் மொழியே மிகப் பழமை வாய்ந்தது என்பது யாவரும் அறிந்ததோர் உண்மை. இம்மொழிக்குரிய இலக்கண நூலே தொல்காப்பியம் என்பது. இக்காலத்தில் கிடைத்துள்ள தமிழ் நூல்களில் இதனினும் பழமை வாய்ந்தது வேறொன்று மில்லை. இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்புதல் மரபாதலில் இத்தொல்காப்பிய இலக்கண நூல் தோன்றுவதற்கு முன்னர் எத்தனையோ இலக்கிய நூற்கள் தமிழ் மொழியில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். அவ்விலக்கிய நூல்கள் எல்லாம் காலப்போக்கில் அழிந்தொழிந்தமையால் எஞ்சி நின்ற பழந்தமிழ் நூல் இத்தொல்காப்பியமேயாம். இந்நூல் எழுத்து, சொல், அகப்பொருள், புறப்பொருள் ஆகியவற்றின் இயல்புகளையும் வரலாற்றையும் நன்கு விளக்குகின்றது. இதன் ஆசிரியர், சொல்லானது தன்னை உணர்த்துதலும் பொருளை உணர்த்துதலும் ஆகிய இருவகை இயல்பினை யுடையது என்று,

> "பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும்
> சொல்லி னாகும் என்மனார் புலவர்"

என்ற சூத்திரத்தில் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க

தாகும். எனவே, சொல்லானது பொருளை அறிவிப்பதா யிருத்தல் வேண்டும் என்பது அவர் கருத்து.

அப் புலவர் பெருமான், தமது நூலுள் சொல்லதிகாரத்தில் தமிழ்ச் சொற்களுக்குரிய இலக்கணங்கள் எல்லாவற்றையும் கூறியுள்ளாராயினும் அச்சொற்கள் எவ்வாறு பிறந்தன என்பதை ஆராய்ந்து அவற்றையெல்லாம் பகுத்து, பகுதிகளில் அடக்கிக் காட்டி விளக்கவில்லை. எனினும் ஒவ்வொரு சொல்லும் காரணம் பற்றியே தோன்றியுள்ளது என்றும், அக்காரணம் அறிவுடையோர்க்கு மாத்திரம் தெளிவாகப் புலப்படும் என்றும், மற்றையோர்க்குப் புலப்படமாட்டாதென்றும், "மொழிப் பொருட் காரணம் விளிப்பத் தோன்ரு" என்ற சூத்திரத்தில் அவ்வாசிரியர் உணர்த்தியிருத்தல் அறியற்பாலதாகும். எனவே, சொற்கள் காரணத்தைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டே பொருள்களை உணர்த்துகின்றன என்பதும், ஆகவே, எல்லாச் சொற்களும் காரணப் பெயர்களே என்பதும் அக்காரணங்கள் அறியமாட்டாதார் இடுகுறிப் பெயர்களும் மரபுப் பெயர்களும் கொள்ள நேர்ந்தது என்பதும் நன்கு புலப்படுதல் காண்க.

வடமொழி இலக்கண ஆசிரியராகிய பாணினி முனிவர் என்பவர், தம் காலத்தில் வழங்கிய பல்லாயிரம் வடமொழிச் சொற்களை எல்லாம் பகுதி விகுதிகளாகப் பகுத்து அவற்றைத் தாதுபாதத்தில் சில்லாயிரம் பகுதிகளில் அடங்கியுள்ளனர். அவர் கையாண்ட முறை சொல் வரலாற்ருராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினதாகும். எனவே அம்முறை சொற்களின் வரலாறுகளை எளிதில் அறிந்து கொள்வதற்குப் பெரிதும் பயன்படுவதொன்ரும். கி. பி. பதினொன்ரும் நூற்ருண்டிலிருந்த பொன்பற்றிக் காவலன் புத்தமித்திரன்-என்பார் தாம்

இயற்றிய வீரசோழியம் என்னும் தமிழ் இலக்கண நூலில் வடமொழி வியாகரணத்தைப் பின்பற்றித் தாதுப் படலம், கிரியாப்படலம் அமைத்துச் சொல் வரலாற்றைக் கூற முயற்சி செய்துள்ளனர். ஆனால், அதில் அவ்வாசிரியர் வெற்றிபெற வில்லையென்றே சொல்லவேண்டும். எனினும் கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டிலிருந்த பவணந்தி முனிவர் என்பார் தமிழ் இலக்கண நூலாகிய நன்னூலில் சொற்களைப் பகுதி விகுதிகளாகப் பகுத்துச் சொல் வரலாற்றை ஓரளவு விளக்கியுள்ளனர். ஆனால், அவரது நூல் தமிழ் மொழியிலுள்ள பல்லாயிரக்கணக்கான சொற்களுக்கு வரலாறு கூறாமல் சிலவற்றிற்கு மாத்திரம் வரலாறு உரைத்து அவ்வளவில் அமைந்துவிடுகின்றது. அவருக்குப் பிறகு தமிழ் இலக்கணம் எழுதிய ஆசிரியர்கள் அவர் கூறியவற்றைத் தாமுங் கூறினரேயன்றி, அம் முறையைப் பின்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து புதிதாக ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. மேனாட்டறிஞருள் சிலர் அம் முயற்சியில் ஈடுபட்டுத் தம் பேருழைப்பினால் வெற்றி எய்தியுள்ளனர். அவர்களுள், பிஷப் கால்டுவெல், கிரையர்சன் என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். அவர்கள் தென்னாட்டு மொழிகளை நன்கு பயின்றவர்களாதலின் தாம் நடுநிலையுடன் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மைகள் பலவற்றை வெளியிட்டுள்ளனர். அவற்றை யெல்லாம் Comparative Grammar of the Dravidian Languages, Linguistic Survey of India என்ற ஆராய்ச்சி நூல்களிற் காணலாம். அவையனைத்தும் பல நூற்றாண்டுகளாக மறைந்து கிடந்த அரிய செய்திகள் என்பதில் ஐயமில்லை. தென்னாட்டில் இப்பொழுது வழங்கும் தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளு ஆகிய மொழிகள் தமிழ் மொழியிலிருந்து தோன்றியவை என்பது அந்நூல்களில் அன்னோர் கூறியுள்ள முடிபாகும். வடமொழிப் புலமையும் மொழி

நூற் புலமையும் ஒருங்கே பெற்றிருந்த காலஞ்சென்ற சேடகிரி சாத்திரியார் அவர்கள் தாம் எழுதியுள்ள "ஆந்திர சப்த தத்துவம்," என்ற நூலில் தெலுங்கிற்குத் தாய் மொழி தமிழே என்று கூறியிருப்பது அறியத்தக்கது. அன்றியும், காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் "மனோன்மணீயம்" என்னும் நாடக நூலில் தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம் கூறுமிடத்து,

"கன்னடமுங் களிதெலுங்கும் கவின்மலை யாளமுந் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல வாயிடினும்"

என்று அவ்வுண்மையை வலியுறுத்தல் காண்க.

உலகில் பேசப்படும் மொழிகள் எல்லாம் மக்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஆக்கப் பொருள்களேயாம். மக்கள் எல்லோரும் ஒருங்குகூடி வாழவேண்டியிருத்தலால் அவர்கள் தம்தம் எண்ணங்களை ஒருவருக்கொருவர் வெளியிட்டுக் கொள்வது இன்றியமையாததாயிற்று. அவர்கள் முதலில் உறுப்புக்களின் சைகைகளாலும் பிறகு ஒலிக் குறிப்புக்களாலும் தம் கருத்துக்களைப் பிறருக்கு அறிவித்தனர். அதன் பின்னர், சில சில காரணம்பற்றிச் சொற்கள் வழங்கத் தொடங்கினர். அவ்வாறு அவர்கள் வழங்கத்தொடங்கிய சொற்களுள், வெறுப்பு, வெகுளி, உவகை, வியப்பு, அவலம், அச்சம் முதலான சுவைகளைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு தோன்றிய சில குறிப்புச் சொற்களும், அம்மை, அப்பன் முதலான முறைச் சொற்களும், ஒன்று, இரண்டு முதலான எண்களை உணர்த்துஞ் சொற்களும் தலை, கண், வாய், கை, கால், முதலான உறுப்புக்களை உணர்த்துஞ் சொற்களும், யான், யாம், நீ, நீவிர் முதலான தன்மை முன்னிலைப் பெயர்களும் முதலில் தோன்றிப் பிறகு அவற்றின் அடியாகப் பற்பல சொற்கள்

உண்டாகி வழக்காற்றில் வந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது மொழி நூல் வல்லார் துணிபாகும்.

பொதுவாக மக்கள் எல்லோரும் சுவையுணர்ச்சி வாய்க்கப் பெற்றவர்களாதலின் அவ்வுணர்ச்சி விளைக்கத் தக்க பொருள்கள் தம் எதிரே தோன்றும்போது சில குறிப்புச் சொற்களைத் தாமாகக் கூறத் தொடங்குவர். அவ்வாறு வெறுப்புச் சுவையில் "சீ" என்ற சொல்லும், வெகுளிச் சுவையில் "போ" என்ற சொல்லும், உவகைச் சுவையில் "வா" என்ற சொல்லும் எழுந்தன எனலாம். அங்ஙனமே, "ஐ" என்பது வியப்பினுலும், "ஓ" என்பது அவலத்தினுலும் "ஐயோ" என்பது அச்சத்தினுலும் தோன்றியவை என்றுணர்க.

இனி முறையை உணர்த்தும் சில சொற்களைப் பார்ப்போம். தந்தையைக் குறிக்கும் அத்தன் என்ற சொல் இக்காலத்தில் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் அரிய சொல்லாகப் போய்விட்டது.

"அத்தாவுன் ஆடல் காண்பான் அடியனேன் வந்தவாறே"

என்று அப்பர் அடிகளும்,

"அத்தாவுனக் காளாய்இனி அல்லேன் எனலாமே"

என்று சுந்தரமூர்த்திகளும்,

"அத்தன்எனக் கருளியவா றுர்பெறுவார் அச்சோவே"

என்று மணிவாசகப் பெருமானும் கூறியிருத்தல் காண்க முற்காலத்தில் அத்தன் என்ற இச்சொல் பொதுமக்கள் எளிதிற் கையாண்ட உலகவழக்கச் சொல்லாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது சில ஏதுக்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. தமிழிலிருந்து பிரிந்த வழிமொழியாகிய மலையாளத்தில் தந்தை என்ற பொருளிலேயே இச்சொல் "அச்சன்," என்று இந்நாளில் வழங்குகிறது. அன்றியும்,

இவ்வொரு சொல்லே தமிழ்மொழி வெவ்வேறு முறைச் சொற்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக நிற்றல் அறியற் பாலது. அத்தன் என்பது தந்தையை உணர்த்தும் பழந் தமிழ்ச் சொல் என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அத் தனுடைய மனைவி ஆத்தாள் எனப்பட்டனள். தாயை ஆத்தாள் என வழங்குதை இந்நாளிலும் காணலாம். "அப்பன் மலைக்குறவன், ஆத்தாள் மலைநீலி," என்று புலவர் பெருமக்கள் பழந்தமிழ்ப் பாடலிலும் இச்சொல் பயின்று வருதல் உணர்க.

அத்தனுடைய உடன் பிறந்தாள் அத்தை என்று வழங்கப்பெற்றனள். அத்தையின் மகன் அத்தான் எனப் பட்டான். அவ்வத்தையின் கணவர் அத்தையன்பர் ஆயினர். அத்தையன்பர் என்ற சொல்லே இக்காலத்தில் அத்திம்பேர் என்று சிதைந்து வழங்குகின்றது. அத்தை யின் மகளும் அத்தாச்சி என்று கூறப்பட்டனள்.

தாயை உணர்த்தும் அம்மை என்பது ஒரு பழந் தமிழ்ச் சொல். அஃது இந்நாளில் அம்மா எனவும், அம்மாள் எனவும் வழங்குகிறது. முற்காலத்தில் பொது மக்களிடையே வழங்கிவந்த அம்மை என்னும் சொல் இக்காலத்தில் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணக்கூடிய அருஞ் சொல்லாயிற்று. ஆயினும், இச் சொல்லின் அடி யாகத் தோன்றிய முறைப்பெயர்கள் இன்றும் உலக வழக்கில் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. அம்மையின் உடன்பிறந்தான் அம்மான் என்று கூறப்பெற்றனன். அம்மானுடைய மனைவி அம்மாமி என்று வழங்கப்பெற் றனள். அம்மானுடைய மகன் அம்மான் சேய் என்று சொல்லப்பட்டனன். அம்மான் சேய் என்ற சொல் இந்ந நாளில் அம்மாஞ்சி என்று சிதைந்து இடுகுறிப் பெயர் போல் வழங்குகின்றது. அம்மாமி என்றசொல் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டில் எழுதப் பெற்ற ஐம்பெருங்

காப்பியங்களுள் ஒன்ருகிய சிலப்பதிகாரத்தில் "அம்மாமி தன்வீவுங் கேட்டாயோ தோழி," என்ற அடியில் பயின்று வருதல் காண்க.

இனித் தந்தையைக் குறிக்கும் தகப்பன் என்ற சொல் இந்நாளில் எவ்விடத்தும் மிகுதியாக வழங்கி வருதலை யாவரும் அறிவர். இச்சொல் இப்பொருளில் எவ்வாறு வழங்கத் தொடங்கியது என்பதைப் பார்ப்போம். அப்பன் என்ற சொல் உலகவழக்கிலும் நூல் வழக்கிலும் தந்தையை உணர்த்தி வருதலை நாம் அறிவோம். தம் அப்பன் என்ற இருசொற்கள் சேர்ந்து தமப்பன் என்ருகி, முற்காலத்தில் தந்தையைக் குறிக்கும் நிலையில் உலகவழக்கில் வந்துவிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. தமப்பன் என்றசொல்லே கி. பி. ஒன்பது பத்தாம் நூற்ருண்டுகளில் தமிழ்நாட்டில் யாண்டும் பெருக வழங்கிவந்தது என்பது ஆங்காங்குக் காணப்படும் கல் வெட்டுக்களால் நன்கு வெளியாகின்றது. பிறகு, நாளடைவில் தமப்பன் என்பது தகப்பன் என்று பேச்சு வழக்கில் மாறிப்போய், பின்னர் அச்சொல் நூல்களிலும் ஏறிவிட்டது. அங்ஙனமே தம் ஆய் என்பது தாய் என்று மருவி வழங்குகிறது. தமக்கு முன் பிறந்தாளைத் தமக்கை என்றும் அக்காள் என்றும் வழங்குவர். தம்+அக்கை என்பதே இப்பொழுது தமக்கை என்று வழங்குவது உணரற்பாலாது. ஐயன் என்ற சொல் உடன் பிறந்தாருள் மூத்தோனைக் குறிக்கும் என்பது.

"கன்னின்ருன் எந்தை களப்பட்டா ரென்னையர்
முன்னின்று மொய்யவிந்தான் என் கணவன்"

என்ற புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப் பாடலால் நன்கு தெளியப்படும். தந்தைக்குப் பிறகு தமையன் குடும்பத் தலைவனுயினமை பற்றி அவன் அண்ணல் என்று

பின்பிறந்தோரால் கூறப்பட்டனன். அச்சொல் பின்னர் அண்ணன் என வழங்குவதாயிற்று. அண்ணல் என்பது தலைவனை உணர்த்தும் என்பதைப் பண்டைத் தமிழ் நூல்களிற் காணலாம். தம்+பின் என்பதில் இறுதியிலுள்ள னகரவொற்றுப் போய்த் தம்பி என்றாகித் தமக்குப் பின் பிறந்தவனை உணர்த்துதல் காண்க.

இனிச் சில சொற்கள் தாம் குறிக்கும் பொருள்களின் பழைய வரலாற்றை உணர்த்துவனவாய் அமைந்துள்ளன. அத்தகைய சொற்களுள் சிலவற்றை ஆராய்வோம். குறுணி என்ற அளவினைக்கொண்ட கருவி முற்காலத்தில் மரத்தால் செய்யப்பட்டிருந்தமையால் அது மரக்கால் என்னும் பெயர் பெற்றது. இருப்புத் தகட்டினாலும் பித்தளைத்தகட்டினாலும் செய்யப்பெற்று, இக்காலத்தில் மக்களால் கையாளப்படும் குறுணியளவுக் கருவியும் மரக்கால் என்றே சொல்லப்பட்டு வருதல் குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும், மரக்கால் என்ற சொல் அக்கருவியின் பழையநிலையை அறிவித்தல் காண்க.

ஓலை, தோடு என்ற சொற்கள் தமிழ்நாட்டு மகளிர் அணிந்துகொள்ளும் காதணிகளாகும். அவர்கள் பனையோலைச் சுருளையும் தென்னையோலைச் சுருளையும் முன்னாளில் காதணிகளாகக் கொண்டிருந்த காரணம் பற்றி அவை ஓலை எனவும், தோடு எனவும் சொல்லப் பட்டன. இக்காலத்தில் பொன்னாலும் மணியாலும் செய்யப்பெற்ற காதணிகளும் ஓலை என்றும் தோடு என்றும் கூறப்படுகின்றன. ஆகவே, ஓலை, தோடு என்னுஞ் சொற்கள் அவ்வணிகளின் பழைய வரலாற்றை உணர்த்துதல் அறியத்தக்கது. இவ்வாறு வழங்குஞ் சொற்கள் பல உள்ளன. அவற்றையெல்லாம் நுணுகி ஆராய்ந்து பார்ப்போர் எளிதிற் கண்டு கொள்ளலாம்.

அரசாங்க மாறுதல்களால் நாட்டில் பேசப்படும் மொழியில் பிறமொழிச் சொற்கள் கலத்தலும் உண்டு. நம் தமிழ் மொழியில் எத்தனையோ சொற்கள் அவ்வாறு கலந்துவிட்டன. நம்நாட்டில் முகம்மதியர் ஆட்சி நடைபெற்றகாலத்தில் பல உருதுமொழிச் சொற்கள் பேச்சு வழக்கிலும் அரசாங்க நிலையங்களிலும் நிலையற்றுப் போயின. அவற்றுட் சில, தமிழ் இலக்கியங்களிலும் இடம்பெற்று விட்டமை வியப்பிற்குரியதாகும். கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிலிருந்த புலவர் பெருமானாகிய அருணகிரிநாதர் என்பவர், தாம் இயற்றிய திருப்புகழில் ''சபாஷ்'' என்ற சொல்லை,

'கற்பகந் திருநாடுயர் வாழ்வுறச்
சித்தர் விஞ்சையர் மாகதர்
சபாசெனக் கட்ட வெங்கொடு
ஆர்கிளை வேரற விடும்வேலா'

என்ற வரியில் எடுத்தாண்டிருத்தல் அறியற்பாலதாம். அன்றியும், கி. பி. பதினேழாம் நூற்றுண்டிலிருந்த குமரகுருபர சுவாமிகள் என்ற பெரியார், தாம் இயற்றிய மீனாட்சியம்மைப் பிள்ளைத் தமிழில்,

''குறவர் மகட்குச் சலாமிடற் கேக்கறு குமரனை
முத்துக் குமரனைப் போற்றுதும்''

என்று ''சலாம்'' என்ற சொல்லை அமைத்துப் பாடியிருத்தல் காண்க. எனவே, 'சலாம்' 'சபாஷ்' என்ற உருதுமொழிச் சொற்கள் புலவர் பெருமக்கள் மூலமாக இற்றைக்கு 300, 400, ஆண்டுகட்கு முன்னரே சிறந்த தமிழிலக்கியங்களில் இடம்பெற்றமை உணரற்பாலதாம்.

இனிப் பேச்சு வழக்கிலுள்ள மொழி, மக்கள் நாகரிகம் வளர வளரத் தானும் புதிய புதிய சொற்களை ஏற்று வளர்ந்துகொண்டேபோகும் இயல்புடையதாகும்

அன்றியும், ஆட்சி மாறுதலால் ஏற்பட்ட அரசியல் முறைகளுக்கு ஏற்றவாறு பற்பல சொற்கள் புதியவையாக அமைக்கப்பெறுதலும் உண்டு. அவ்வாறு நம் தமிழ் மொழியிலும் பல சொற்கள் தோன்றியுள்ளன எனலாம். அத்தகைய சொற்களைக் கடிந்தொதுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்பது பண்டைத் தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர்களின் கருத்தாகும்.

''கடிசொ லில்லை காலத்துப் படினே''

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும்,

''பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே''

என்று நன்னூலாசிரியராகிய பவணந்தி முனிவரும் கூறி யிருப்பது இக்கருத்தினை உட்கொண்டேயாம். அத் தொல்லாசிரியர்களின் விரிந்த மனப்பான்மையும் பேரறி வுடைமையும் பெரிதும் போற்றற்குரியனவாம்.

நம் தமிழ்மொழியானது காலநிலைக்கேற்பப் புதிய புதிய சொற்களை ஏற்றுக்கொண்டு பெரிதும் வளர்ச்சி யெய்தி வருகின்றது என்பது நன்கு விளங்குதல் காண்க.

இலக்கிய ஆராய்ச்சியும் கல்வெட்டுக்களும்

1

தி. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சித்துறை அறிஞராய்ப்பணியாற்றிப்புகழுடம்புபெற்ற திரு. பண்டாரத்தார் அவர்கள் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் அரிதின் முயன்று கண்ட உண்மைகளால் தமிழ்நாட்டு வரலாறு பெரிதும் உருப்பெற்றது என்று கூறுதல் வேண்டும். அவருடைய கொள்கைகள் வரலாற்றுத் துறையில் பெரும் விளக்கத்தைத் தந்தன இலக்கிய ஆசிரியர்களின் காலத்தை அறியவும் இலக்கியங்களில் விளங்காத இடங்களை விளக்கவும் கல்வெட்டுக்கள் எவ்வாறு உதவுகின்றன என்பதனை இந்நூலில் காட்டியுள்ளார்.

விலை ரூ. 3—00

தொல்காப்பியர் நூலகம்
202. ஜானி ஜான் கான் தெரு,
சென்னை–14.